

ประชาชาติ

THE NATION

๑๕ ส.ค.

ฉบับที่สอง

วันที่ ๓ ตุลาคม

บำเพ็ญกรณีย
ไมตรีจิตต์
วิทยาคม
อุดมสันติสุข

ฉบับปีที่ ๑

พ. ศ. ๒๔๗๗

สงวนลิขสิทธิ์

วิธี “ประพาสชาติ”

ต่อจากหน้า ๓

กิจการและงานการที่เห็นความรอบร้อมรรมนุษย์ เช่นกิจการ
กระทำของรัฐบาลก็ดี หรือของสภาเทศบาลก็ดี หนังสือพิมพ์
“ประชาชาติ” ได้พยายามรายงานโดยละเอียดละออ ความความของกา
รของมหานายกอยู่แล้ว แต่ในการอบรมความรู้ทั่วไปของพลเมืองนั้น ยังจะ
ต้องเผยแพร่หลักวิชาทั่วไปในเรื่องการเมืองและการเงิน ปอดิฉิภคัธระ
อัครอนมิกฉัณนั้นให้แพร่หลายยิ่งขึ้นด้วย.

ในประวัติศาสตร์ยุโรปในเวลานี้ กำลังสนใจในวิชาว่าด้วยสภาพพลเมือง
คือสิทธิและหน้าที่ของพลเมือง ซึ่งเรียกว่า สิทธิ หรือ หน้าที่พลเมือง
เป็นอันมาก. หน้าที่พลเมือง “ประชาธิปไตย” จะได้จัดการนำวิชา แผนกนี้
ซึ่งเป็นแผนกอันมีลักษณะจะพึงเผยแพร่แก่ประชาชนทั่วไปได้ดังนี้ มาพิมพ์
โฆษณาต่อไปในเดอะอินคอร์.

ทั้งนี้ เป็นการดำเนินการเชิงเทคนิคที่ได้วางไว้แล้วตั้งแต่ครั้งก่อนมา หาก
ใช้ดำเนินการตามวิธีการของคณะกรรมการเนื่องประการใดไม่. หนังสือพิมพ์
“ประชาชาติ” ดำเนินการสนับสนุนรัฐบาลคณะราษฎรรมช. และมี
ความมุ่งหมายที่จะเผยแพร่ลัทธิรัฐธรรมนูญให้ถึงราษฎร.

นี่แหละเป็นพระตะเพนโสดาที่ราชเจ้าไคร้จะรอดอันตรายให้แก่คณะ
หนึ่งคือพิมพ์ “ประชาชาติ” และ รัชเจ้าเชื่อมั่นว่า นโยบายเช่นนี้จะ
เป็นที่พึงพอใจแก่ผู้ปกครองอันมีคุณหนึ่งคือพิมพ์ “ประชาชาติ” โดย
ทั่วไป.

ด้วยความเชื่อมั่นเช่นนี้ ข้าพเจ้าขอเชิญชวนให้ท่านทุกคนพระ
ศรัทธา ครัก รัก การของรักษาหนังสือพิมพ์ “ประชาชาติ” ให้เจริญรุ่ง
เรืองเป็นองค์การอันองมกิตะอันของคนอาณาประชชนต่อไป เทอญ.

ข้อบ้ำาจากกรมเกียรต์ ต่อๆ กหน้า ๕

แม่ และคามเริงทุกเรื่องกล่าวเพ
รอยได้ชว กันหมคว่าลูกสาว ยี่ ษ์ ที่
แม่เป็นมนุษย์นี้ ขาดด้วยเราดกษณ
นางเอกเจ้า ด้วย ครั้นถึงวัยจะได้
คู่ครอง ยี่ ษ์ พัว เปนต้อง พอใจ
เพราะจะได้ลูกเขย ที่เป็น ยี่ ษ์ ด้วย
กัน แต่ลูกสาวมีความคิดตรงข้าม
กับนี้ใจนิยมนรักใคร่มนุษย์ และ
เกลียดชัง ยี่ ษ์ เป็นหนักเป็นหนาที่เคียว
ส่วน แม่ มนุษย์ ที่ เป็น เมีย ยี่ ษ์ นั้น
มักเดินสายกลาง คือ ลูกสาวจะได้
กับ ยี่ ษ์ หรือมนุษย์ ก็ด้วยคามชด
แต่เพียง รองลูก หรือ รองผัว จะ เร่ง
ความ เปนอยู่ เค็มแห่ง จี ัก ใจ ของ
ยี่ ษ์ เปนดังนี้.

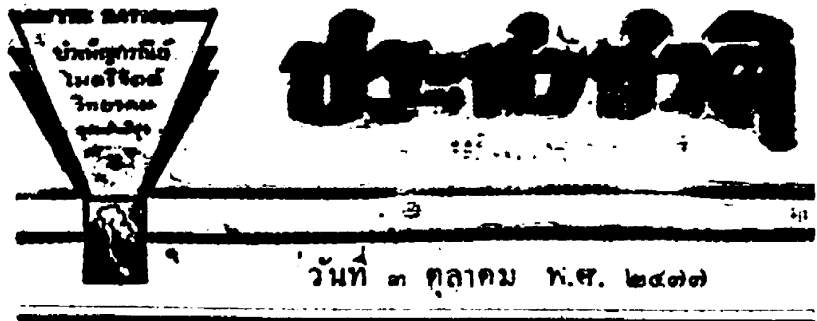
ทำงาน นึกออก หรือยัง ว่ายาก
สมัย ก่อนนั้น มา ถึง สมัย เขา เรือ ก

ข คืออะไร ถ้าท่านนึกไม่ออก ขำพเจ้าจะถามความลับกับออกของเพื่อนผู้หนึ่งของขำพเจ้าให้ฟัง นายคนนั้นมาปรินทุกขกับขำพเจ้าว่า “เธอกับผม หรือรักกันราวกับอะไรดี ขำพคุณแม่ เธอ ก็ดี ทำอะไรส่งสาร ผนอยม้าง แต่กับผม คิด คำน อ่ากับตรงนาย คัยของ เจอนี้แหละ รักเก๋ๆ ผมนึกหนาว เป็นคนไทย.

นี่แปล บทพิศุจน์ในเรื่อง ยักษ์
มีจริงของข้าพเจ้า”

“ซาชอบ”

วิถี "ประชาธิปไตย"

โดย หม่อมหลวงวรรณไวทยากร วรวรรณ

หม่อมหลวงวรรณไวทยากร
"ประชาธิปไตย"

ในวันบรรจบครบรอบปีที่สองแห่งอายุของ
หนังสือพิมพ์ "ประชาธิปไตย" ซึ่งเป็นสมุดมรดก
คล้ายวันเกิดในวันที่ ๓ ตุลาคมนี้ หนังสือพิมพ์ "ประชาธิปไตย" ขออภิวาทจากข้าพเจ้า ความประเพณีนิยม

ข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะให้พรแก่หนังสือพิมพ์
ประชาธิปไตยว่า จักมีอายุยืนยาวในวิหะระของคณาจารย์
ความเจริญรุ่งเรืองของ "ประชาธิปไตย" ในอันที่จะพิมพ์โฆษณาหนังสือพิมพ์ตามสภาพ หนังสือพิมพ์ที่ควรด้วยหลักธรรม เพื่อเป็นองค์การ
สนับสนุนคณาจารย์ และสนองคุณอาณาประชาราษฎร์ชาติด้วย

ก่อนจะได้เปลี่ยนการปกครองแล้ว พระภิกษุหลายท่านได้ประคิ
ได้ติดต่อกับข้าพเจ้า เนื่องในโอกาสการประเพณี และการพิมพ์โฆษณา
โดยทั่วๆ ไป ครั้นเมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๗๕ ข้าพเจ้าได้รับ
เชิญให้เขียนเรื่อง "หนังสือพิมพ์ไทย" พระภิกษุหลายท่านประ
คิขร ก็มีคำแนะนำในการติดต่อกับข้าพเจ้า ซึ่ง เมื่อได้เปลี่ยน
แปลงการปกครองในวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๕ แล้ว พระภิกษุ
หลายท่านได้ประคิขร ก็ได้ประคิขรกับข้าพเจ้าในความประสงค์ที่จะ
ใคร่รู้คุณประโยชน์นักเขียน อีกครั้งหนึ่ง เพื่อออกหนังสือพิมพ์
ให้เหมาะสมกับกาลสมัย และได้ร้องขอให้ข้าพเจ้าอุปการะช่วยเหลือ
ความสมควรแก่การณ์

ข้าพเจ้ามาใคร่ครวญดูแล้ว เห็นว่า การเปลี่ยนระบอบอันเป็นการ
เปลี่ยนโดยรอบ หรือที่เรียกว่าการปฏิวัตินั้น จะต้องอาศัยองค์การ
คณาจารย์หลายอย่าง หลายทาง ประเด็นหลัก ๆ จะเป็นอันบรรลุผล
ถ้าเรารู้จักทั้งปวงประการ อันว่าหลักประชาธิปไตย ซึ่งมีใจว่าประชา
ชนเป็นใหญ่ นั้น จะต้องอาศัยความดีความชอบ และความประดี คณาจารย์
หลายของประชาชนเป็นมูลฐานที่ดี แต่ก่อนประชาธิปไตยของไทย
เรายังมิได้บรรลุถึง ซึ่งนักคณาจารย์ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับอารยประเทศที่เป็นเจ้า
แบบแห่งหลักประชาธิปไตยนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าการอุปการะการเปลี่ยนแปลง
ในองค์การปกครอง หรือในรูปการปกครองเริ่มการแบ่งอำนาจ
อธิปไตยออกเป็น ๓ แผนก คือ อำนาจอธิปไตย ๑ อำนาจอธิปไตย ๒
และ อำนาจตุลาการ ๓ และ นอกจากการตั้งองค์การขึ้นให้เหมาะสมกับ
อำนาจนั้นๆ คือ คณาจารย์และคณะกรรมาธิการราษฎร
หรือคณะรัฐมนตรี และคณาจารย์และคณะกรรมาธิการราษฎร
ราษฎรให้เข้าใจและ ต่อมในนิยาม การปกครอง ระบบประชาธิปไตยนั้นให้ถูก
ด้วยถ้อยคำนี้ ข้าพเจ้าจึงได้มาตั้งเห็นว่า ถ้าจะตั้งหนังสือพิมพ์
ซึ่งจะช่วยให้ราษฎรได้ทราบการอุปการะราษฎรคณาจารย์ได้ และอีกจะเป็น
คุณประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองในระบอบรัฐธรรมนูญอันดีด้วยเหมือนกัน
จึงได้รับอุปการะช่วยเหลือเท่าที่ข้าพเจ้าจะพึงกระทำได้

ข้าพเจ้าได้วางใจไว้อย่างนี้ว่า ถ้าหาก จะต้องดำเนินการโดย
ไม่มีความมุ่งหมายที่จะแย่งชิง หรือชิงความดี ทงการของหนังสือพิมพ์
อื่นๆ ก็มิได้มุ่งหมายโดยได้ประโยชน์ใดๆ ซึ่งเป็นนโยบายที่เหมาะสม
สมควรแก่สังคมประการ ๑ และหลักการ ๑ เป็นนโยบายที่เหมาะสม
กับสภาพหนังสือพิมพ์ ซึ่งมีความมุ่งหมายไม่ในทางอุปการะราษฎร
เมืองแผ่นดินด้วย

อันการปกครองระบอบประชาธิปไตยนั้น ได้เป็นการปกครองแบบ
ราษฎรธิปไตยอันจะเกิดขึ้นมาตามระบอบประชาธิปไตย เพราะฉะนั้น
จิตใจของราษฎรโดยทั่วไปก็ย่อมได้รับความอบรมมาในการนี้คือหรือ
กติกาสภา ผู้ปกครองซึ่งมีหลักธรรม เช่น คนที่ดียาว จะเกิดจะเห็นว่า
เป็นอันดีด้วยคณาจารย์ก็ได้ ทั้งนี้ เนื่องมาจากสภาพการปกครองด้วย
อำนาจอธิปไตย ซึ่งผู้เรียกว่า คณาจารย์และคณะกรรมาธิการ
พระครู หรือ ราษฎรอำนาจอ

แต่การปกครองระบอบประชาธิปไตยนั้น มีสภาพไม่อีกทางหนึ่งก็คือนัก
ซึ่งจะเรียกว่า ครองกันรู้กันก็ได้ ราษฎรประชาธิปไตย หรือคณาจารย์
คณาจารย์ คณาจารย์และคณะกรรมาธิการเป็นมูลฐาน พดเมื่อทุกคนยอม
มีหลักธรรมที่จะกระทำกันได้ ทำได้ไม่เป็นการขัดข้องหรือกีด
กันผู้อื่น เพราะฉะนั้น มิได้คณาจารย์และคณะกรรมาธิการซึ่ง
เรารู้จักเพราะความดีความชอบ แต่ก็ไม่เป็นเครื่องเหนี่ยวรั้งกันไว้ ซึ่ง
ไทยเราเรียกว่า ขรรค์แล้ว ก็จะเป็นเหตุให้ระบอบประชาธิปไตยปราศ
จากอำนาจ คือ ความดีความชอบอันดีหนึ่ง อันจะรักษาความสงบไว้

ความดีของประชาธิปไตยนั้น ขรรค์จะพึงเหนี่ยวรั้งกันไว้ได้
แล้วความดีของ ข. แต่ที่ระบอบประชาธิปไตยนั้นมีความดีอันดี
อันจะรักษาความดีของ ข. ไม่ให้ประจักษ์ หรือเป็นของที่ทำได้ภายใน
เร็วด้วย

เพราะฉะนั้น ราษฎรไทยเองซึ่งคณะราษฎรจะต้องประสบในระยะ
เวลาใดก็ตามแล้วก็ตาม ก็จะต้องประสบกับความสงบเรียบร้อย

เพื่อต้องการให้ราษฎรเห็นว่าการเปลี่ยนแปลงนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ให้
ความดีของหนังสือพิมพ์ "ประชาธิปไตย" ว่า บำเพ็ญประโยชน์ ไม่ควรจัก
กีดกัน อุดมคติที่ดี ซึ่งเป็นนโยบายของหนังสือพิมพ์นี้

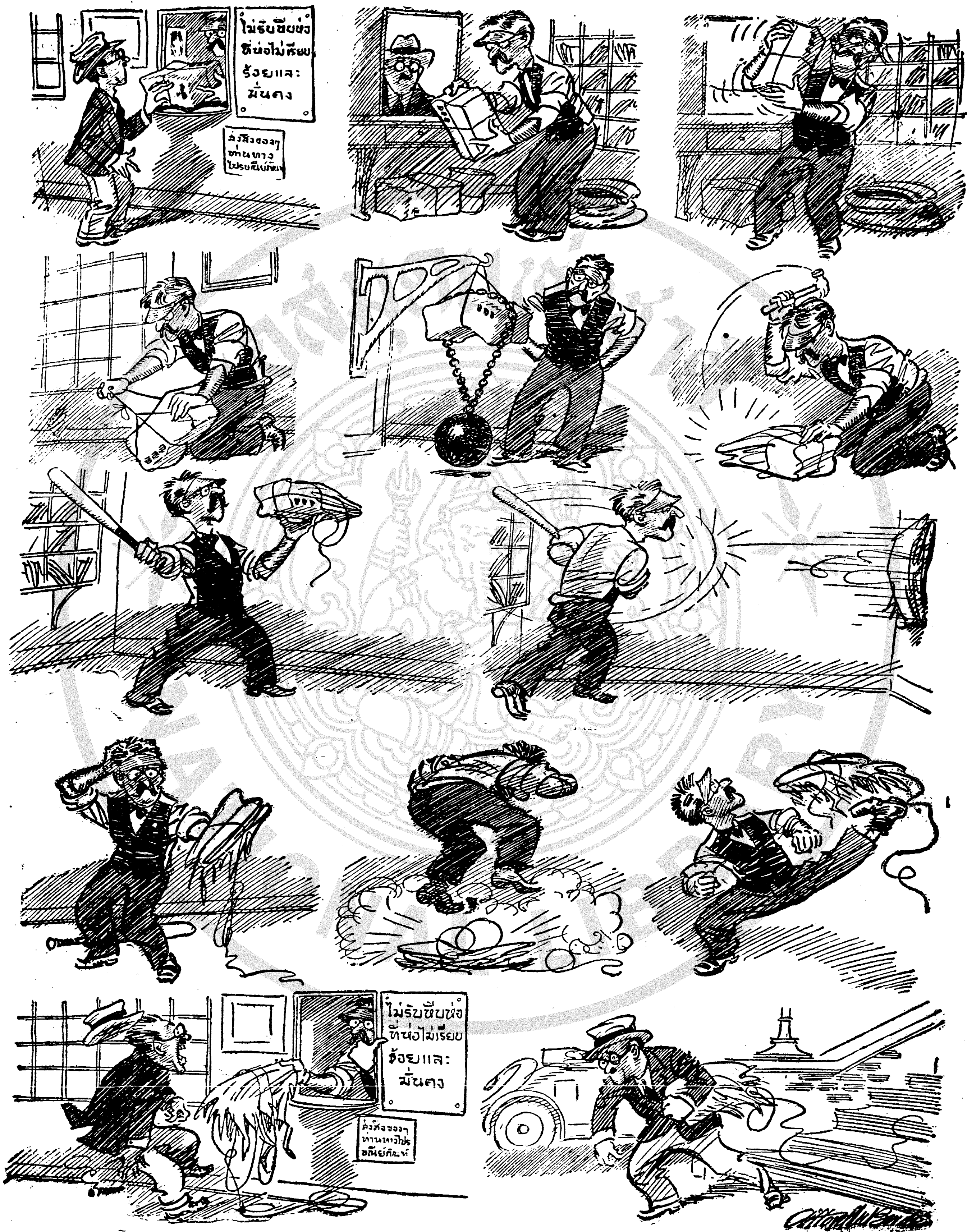
พระภิกษุหลายท่านประคิขรเห็นสมควรแก่คณาจารย์และคณะกรรมาธิการ
ราษฎร ข้าพเจ้าจะแนะนำทุกประการ แล้วจึงได้จัดตั้ง หนังสือพิมพ์
"ประชาธิปไตย" ขึ้น

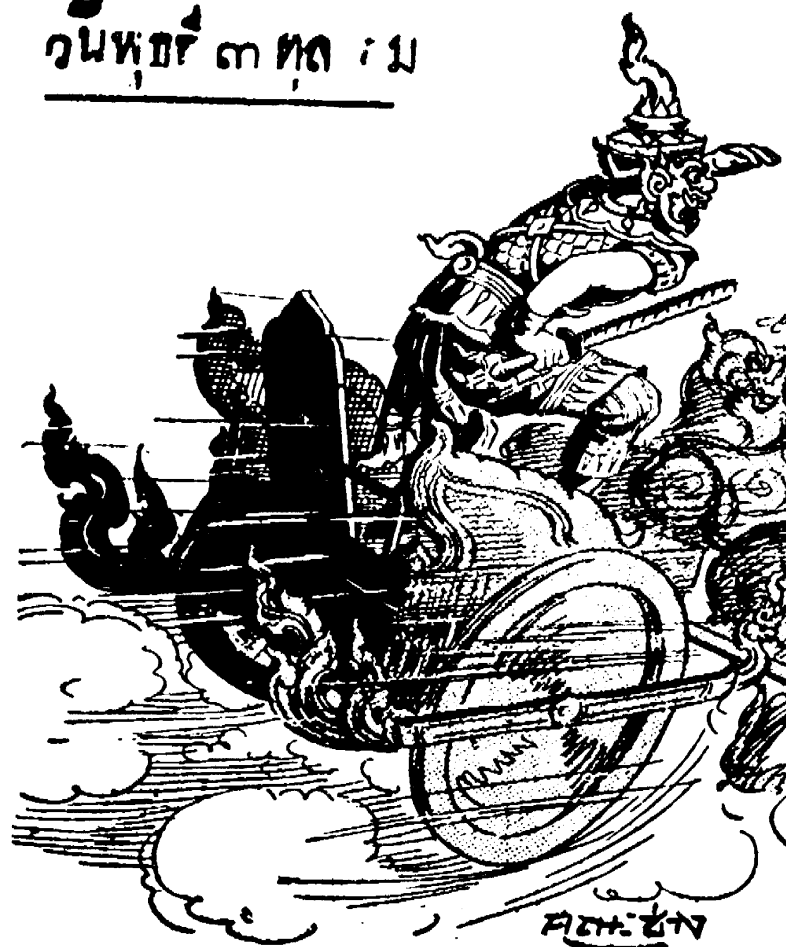
การดำเนินการของหนังสือพิมพ์ ซึ่งได้ดำเนินการมาแล้ว ในระยะ
เวลา ๒ ปีนี้ ได้ปรากฏผลอันเป็นที่น่าชื่นชมยินดีด้วยหลายประการ อาทิ
เช่นในการปรับปรุงข่าวสารในการดำรงคดี การบรรเทาทุกข์ คณาจารย์
การแจ้งความ ทั้งนี้ ชาวคณะหนังสือพิมพ์ "ประชาธิปไตย" ได้ปฏิบัติ
หน้าที่เป็นที่พอใจแก่ทุกคน คณาจารย์และคณะกรรมาธิการมีความอุปการะสนับสนุน
ของมหาชนผู้มีอำนาจแล้ว

ความอุปการะของมหาชนนั้น ย่อมเป็นสาเหตุอันดีซึ่งนำใจ
ของคณาจารย์และคณะราษฎร ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องกล่าวถึง เราเหล่า
ราษฎรผู้รอบรู้คุณอยู่ทุกเมื่อ ทุกขณะโดยทั่วกัน

ที่ข้าพเจ้าใคร่จะกล่าวอีกเล็กน้อยก็คือ ในเรื่องกิจการอันจะ
พึงระมัดระวังไปให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ข้าพเจ้ามีความหวังที่จะช่วยแพร่
ข่าวสารความดีด้วยหนังสือพิมพ์ซึ่งจะพดเมืองคณาจารย์ในระบอบรัฐธรรมนูญ

การตรวจหีบห่อ ไปรษณีย์ภัณฑ์

จ้องๆ ก็เห็นจากทางไกลๆ

เมืองที่ราชสีห์ชุมที่สุด

ท่านผู้ใดไม่เชื่อบ้างว่า เมื่อ
ที่พระเจ้าให้มากที่ผู้คน ได้แก่เมือง
อันมีดินเป็นฟ้า เพราะว่าตัวเมือง
อยู่ใต้ดิน คือบาบา ถ้าใครไม่
เชื่อ เจ้าให้ให้เปิดรามาภิ
คอนกัณโฆรพณ.

ความในคอนนั้นว่า เมื่อโมย
ราพณ์ จ้ากร มา คิด ได้ รับ ๘ ๘
เรณูของทศกรรฐให้เร ช่วย ทำศึก
กับพระรามแล้ว ก็นำความไปปรึก
ษาแม่ แต่แม่ของโมยราพณ์ รู้จัก
กำเนิดละประวัติ พระรามดี ชื่น คือด
กับคนที่อ่านรามเกียรติ์คงแค่เดิมหนึ่ง
จึงเตือนไม่ให้ โมย ราพณ์ เบน ศัตรู
กับ พระ ราม โมย ราพณ์ โกรธ
มาก แต่เมื่อ จำ แสง ความ
โกรธกับแม่ไม่ได้ ก็หันไปจำแสง
กับตั้งอื่น ก็ฉวยออกจากแม่แล้ว
จบบรพระที่นั่ง ที่ จอด รอ อยู่ หน้า
ปราสาทแม่นั้น พาดลงกับพินธุ
ราชสีห์ที่ คัด มัง เทียน เทียน : ถอย
๔๐๐๐ ศิวก็พลอยเหตกลงพร้อมกับ
รถที่นั่งด้วย ครั้นแล้วโมยราพณ์
ก็เร่งของศกทรงเครื่อง รนรถศึกซึ่ง
เทียมราชสีห์อีก ๔๐๐๐ ศิว รับ
รับไปบนพันดินเพื่อส่งคราม. คงมี
แม่ไม่นับราชสีห์ม้วย ราชสีห์คว
เมียแม่ลูกอ่อน และราชสีห์ที่ มี
เตรียมไว้ เพื่อเหลือเผื่อขาดในรา
ถารกิด. แต่ราชสีห์ที่เห็นกับแม่ๆ
ก็มีอยู่ถึง ๕๐๐๐ ควแล้ว จำนวน
ไม่พอเดชนเท่า

ต้องการจำนวนไม่ใช่คุณภาพ

ทั้งที่ ท่าน ผู้ อานนท์ หดห่อ จะ รุ
กันอยู่ เด็ดว่า ในการรบ ทุกคราว
พระราม จะ คงเป็น ฝ่าย ชนะก็ ตาม
แต่เมื่อมาถึง ตอนศึกวิรพำบั คงอด
เป็นทกกรรทพระรามไม่ได้ พระ
วิรพำบัจึงผูกเพื่อนหายคิวโค คง
หนีเมื่อเช้าก็ ในการรบซึ่งหน ด้วยมี
มือเด็ดว่า วิรพำบั ก็เริ่ม ใช้ ลูก
ไม้ธำรฐ คดหาญคด เด็ด ทราก
เจ้าตั้งหารพดถึง พระรามงไปหมด
เห็นพลรองคนตมคายลง และ โค ยืน
แต่เดียงมีเท้ามากับๆ หาเห็นคนร้าย
ไม่.

แต่ในคอนนี้ถ้าวิฬางับไม่เต็ม
แต่จำนวนศพที่คิดจะสังหารได้มาก
ละ ไม่มัวมันมือไปในการฆ่าพลต
หุขยั้งหัวใจเทียบราคากำนวนทหาร
เดอกับราคาค่าตัวพระรามแม่ทัพฉก
นิตหนึ่งแล้ว รัตนที่จะมัวกราย
หอกแทงพลตถึงนั้น บรีเจ้าทางพระ
รามเก่งให้เหมาะๆ ฉกเผดหนึ่งแล้ว
การศึกกระหว่างพระรามกับทศกรรฐ
ก็คงเปลี่ยนรูปไปอีกรูปหนึ่ง ปรนถั

ผงดเข้าตาพระอัสว

ถ้าเจ้าแห่งการประทุษร้ายของ
 โจรกรรมเกียรติ คิดถ่วงใช้วิธีเดียวกับ
 กับเจ้าหนี้ที่ถ่วงหนี้ คือพิมพ์กระ
 ทรวงมหาดไทย คือก่อนที่จะอนุ
 ญาให้ ใครเป็นบรรณาธิการ ก็ต้อง
 ให้ตำรวจสอบสวน ความประพฤติเสีย
 ก่อนแล้ว พวกยักษ์ที่มั่วแต่กระไม่

มัจจรายา ก็คงไม่มีโอกาสได้รับ
 พราหมณ์พระอิศวรแล้วไปก่อนเรื่องให้
 เค็ดรอนแก่นมนุษย์แต่ละเทวดาได้ แต่
 นั้นออกจากพระอิศวรลด ดชั้น ต้นไม้
 สอดสวนแล้ว เมื่อพวกที่ได้พรทำ
 เหตุอันควรใดก็ยังไม่ได้หาวิธีแก้
 โดยอำนาจของตัวเองให้เรียบร้อย
 ด้วย ครั้นร้อนถึงพระนารายณ์
 ออกรุดไปปราบทุกที่ไป อันที่
 จริ่งพระอิศวรก็มีพรแปลกๆเต็มพุง
 อยู่แล้ว จะให้พรใครให้ กงกจากจน
 อาจเก่งกว่าคน เก่งที่สุด ก็ยอม ประ
 ทานได้ เช่นนี้เมื่ออุดรคนใดได้พร
 แล้วไป ประ กอบ กรรมอันชั่วร้าย
 พระอิศวรจะเรียก ยักษ์คนที่ ไม่เคย
 ปรากฏฝีมือเดมาธั คนหนึ่งและประ
 ทานพรให้ มีฤทธิพิ ศษสำหรับปราบ
 ทุกชั่วของอุดรคนที่ได้พรไปก่อนก็ยอม
 คั เนมเรื่องง่าย ๆ ที่พระอิศวร
 จะใช้ดูบ้าง แต่ไม่ปรากฏเลย.

นักกีฬาแท้

เกียรติยศอันนี้ควรยกให้แก่
ทกข เพราะในหมู่พวกเราท่านๆ
นั้น เมื่อเห็นคำคือ อ้อ อีกฝ่ายหนึ่ง ต้ม
ลงแล้ว อีกฝ่ายหนึ่งไม่เข้า ก็เป็นที่
ขยอชงกันอย่างมากในเรื่องน้ำใจนัก
กีฬา แต่ในระบอบเกียรติ น้ำใจของ
พระทกข เป็นเรื่องที่ ควร สรร เสริญ
ยิ่งขึ้นไปกว่านั้น โดยที่นั่นตัวจะถูก
พระนารายณ์ดองให้ ว่า ตาม จม นึก
เพชร ฐาติว อ. หัก ต้มลงไม่ แล้ว ก็
คือ แก่นทกข ใจน้ำแดง อย่าง ยิ่ง
ในข้อที่ตัวต้มเองไม่คิดทำร้ายแก่คน

ก็ทำให้คิดว่าฉัน พระนารายณ์เจ้า
อีก เมื่อภูกอนทุกข์ คิดพ้อคือว่า
อยู่พี่เหิงจึงเอาครุฑงอนทุกข์ตาย
ก็รู้ พี่เจ้าเป็น มน ทุกข์หรือ ท่านผู้
อ่านก็ กะระ หัวเพชรวิชัยมอญ อะ
ไม่ปรากฏว่า เดือน ฤทธิ ไร การ ไม่
ได้ หากว่าถูกพระนารายณ์ค้น
เอาเช่นนั้น ถึงอย่างไรก็ต้องหักขา
พระนารายณ์เจ้า ด้วย หัวเพชรวิชัย
แต่ก็ น้ำใจ มน ทุกข์เป็นไป อย่างเรา
ท่าน ออธุคนักไม่ได้ชื่อว่าเป็น
นักพิพากษาอย่าง.

ยักษ์ มีจริงหรือไม่

เมื่อผ่านเรื่องราวเกี่ยวกับคดีแล้ว
บางที่ท่านผู้อ่านจะคิดว่าคงจบไป ถึง
ถ้า ยักษ์ไม่จริงหรือไม่จริงบ้างก็
ได้ แต่ทำไม เคียงวนสุนัขพันธุ์ไทย
ทำนองใดโมเสสหรืออย่างไร

ข้าพเจ้า ขอขอบว่าพินิจของข้าพเจ้า
ไม่สมบูรณ์ แต่เปลี่ยนแปลงไปมาก
เปลี่ยนไปแต่ร่างกาย ส่วนจิต
ใจเดิมคง เหลือพอจะให้พิศุจน์ได้
ว่า เดี่ยวนี้ยังมีข้าพเจ้า

ไม่เฉพาะแต่รวมเกียรติ ทั้งใน
เรื่องอื่นๆที่มีชัยเข้ามา เกียรติของ
ตัว ก็พิจารณาได้ความอย่าง
เดียวกันว่า บรรดาชัยชนะตัวสำคัญ
ของเรื่องนี้ๆ โดยมากมีเนื้อเป็น
มนุษย์ ถ้ามีผู้ขายๆนักเป็นชัย
ไปคามพ่อ แต่ ถ้ามีผู้หญิง
กตัญญู เป็น มนุษย์ เหมือน มาสร้างผ้า

เพื่อนนักอ่านของเรา

คอลัมน์นี้

โดย "นายฉันทน"

คำนำ

ข้าพเจ้า ต้องรอคอยค่อท่านผู้อ่านซึ่งอยู่ในประเภทที่ ความภาคภูมิใจว่า "คุณทั้งเรื่อง" ด้วย ที่ในแผนก "เพื่อนนักอ่านของเรา" ค่อไปนี้ ข้าพเจ้าได้ถามเองตอบเองทั้งคืน เพราะได้ร้อๆหาหลายเวลาที่จะได้ร้อกับท่านนักอ่านทั้งหลาย ไม่มีท่านผู้ใดได้ถามมาให้ตอบเป็นการเปิดเผยเลย มาครั้งไรไป ท่านต้องตอบเป็น การส่วนตัวเสียทั้งคืน ไม่เป็นช่องให้ข้าพเจ้าออกมาบ้าง แม้กระนั้นในการถามเองตอบเองครั้งนี้ ข้าพเจ้าก็ได้พยายามระมัดระวังเป็นอย่างดียิ่งแล้ว ที่จะไม่ชักถามตัวเองให้กระทบกระเทือนไปถึงท่านผู้อ่านที่ไม่ใช่ข้าพเจ้าได้ละกัน นานๆทีข้าพเจ้าได้ร้อกับท่านนักอ่านหรือร้อกับข้าพเจ้าเหล่านี้ โปรดทราบว่าไปร้อกับนามปากกาหรือฉายาหรือนามจริง ของ ท่านผู้ใด ข้าพเจ้าได้โปรดเกล้าใจเสียใหม่ให้ถูกต้องด้วย.

เปิดฉากแล้ว

"ข้าพเจ้าอยากจะทำอย่างใดก็ตาม ท่านนักอ่านช่วยว่า ในเวลาปัจจุบันนี้ การที่หนังสือพิมพ์พากันลงมติออกอย่างนี้ ขาด ขาด เรยกกันว่า "ละเมิด" หรือ "เคียด" นี่ได้ผลอย่างไรบ้าง" ข้าพเจ้าได้ร้อกับท่านนักอ่านอย่างนี้. บ. อ. ก. ม. น. พ. ร. ก. ย. ข. ร. ว. ล. ไปเท่านี้เอง!

นามสกุลเดียวกัน

"โปรดบอกข้าพเจ้าด้วยว่า มากมี ส่วนเกิน, ข้างนอกก็ขาคอมมิวนิสต์อย่างไร? เรื่องสำคัญของเราอะไรบ้าง และได้ทำประโยชน์ให้ใครบ้างหรือมีในข้อไหนบ้าง?"

ถ้าคิดพินิจกันจริงๆแล้ว ก็ควรจะอย่างไรกับนักคอมมิวนิสต์บ้าง ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ เรื่องสำคัญของเราคือ "ขบถ" "นักเรณิก" เคยทำให้เราเสียใจ

ตื่นด้วยอำนาจใจ

*

ข้าพเจ้า เคยได้ทราบว่ามี คนบางคนมีอำนาจใจซึ่งถนัดนัก เวลาจะอ่านหนังสือท่านได้ฟังความตั้งใจว่า "ฉันจะต้องตื่นเวลาเช้า" หรืออะไรทำนองนี้แล้ว พอได้เวลาเช้าหนังสือพิมพ์ กับจักรเย็บผ้า "เพลงแผ่นดึก" ที่ไปฟังจากศาลาเฉลิมกรุงมาเมื่อเช้าวินาทีก็เอาหนังสือมาใส่ตู้ที่หน้าประตูบ้าน ท่านก็ดูจากที่นอนยังกะทำออกก่ายบริหารที่ ค่อยๆ.

ข้าพเจ้าเคยถามคนตรงว่าข้าพเจ้าเองไม่สามารถจะปฏิบัติเช่นนี้ได้แน่ สำหรับการตั้งใจหรือให้ตั้งใจเองนั้นไม่มีข้อควรระวัง แม้จะกระทำอย่างไร ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งของข้าพเจ้าเองได้.

เมื่อไม่เข้าไม่มา ข้าพเจ้า จำเป็น จะต้องไปรับเพื่อนที่เรือซึ่งจะเข้ามาเทียบที่ ในราว ๔. ถ้าเป็นในกรณีธรรมดาที่ไม่มีอะไรจะเหมาะสำหรับข้าพเจ้ามากไปกว่ารออยู่ โดยไม่หลับ ไม่นอน เลย จนถึง เช้าโมงนี้แต่ในคืนนั้นเจ้ากรรม, บังเอิญเรือวิ่งช้าแค่ ๓ ชั่วโมง และราว ๕ ชั่วโมงก็ถูกนางท้ายเรือชนจนต้องรีบขึ้น เพราะข้าพเจ้าเกรงจะเกิดเป็นอันตรายนอนหลับไม่ได้.

คงตั้งข้าพเจ้า ก็ต้องเข้าห้องนอน พร้อมกับนายพิลาปลก ๒ เรือน ทั้งเตียง ตก-ตก-ตก ของมันก็ดังระดังระดังไป จนเมื่อเช้านี้หนังสือไปร้อกับข้าพเจ้าก็ยังไม่หลับ ดังท้ายเรือ เรือหนึ่ง ซึ่งวางอยู่บนหลัง จะร้อนใจขึ้นมาอย่างไร ก็ตาม เกิดด้นกริ่งขึ้นก่อน ในที่สุดข้าพเจ้าก็คิดว่าเขาไปตั้งได้ บนโต๊ะในห้องนอนที่ห้องเรือ และคิดดีใจคิดว่าคงจะคืนด้วยอำนาจใจละกัน.

แต่ข้าพเจ้าก็คืนจริงเหมือนกัน คือคืนเมื่อ ๑๑ เดือน ๑๐ มาที่ค่อมา ก็คืนอีก ข้าพเจ้า คืนเรือไป เป็นระยะๆ ตั้งแต่ ๒ ชั่วโมง ถึง ๑๕ นาทีซึ่งรู้สึกนานราว ๑ ชั่วโมงก็คืนไม่หยุดไม่หย่อนในเวลาต่างๆกัน นอกจากเวลาที่ต้องการคืนจริงๆ เท่านั้น.

ดังท้ายเรือที่ถูกชนจากความงัวเงียเพราะ เดี๋ยว กระดิ่งที่หัวนอนอยู่ในห้องเรือหนึ่งก็ดังไป โปรดทราบว่าเสียงโทรศัทพ์มาจากเจ้าเพื่อนของข้าพเจ้า ที่ทำเรือ บอกว่า กะยกท่าอยู่ ๒ ชั่วโมง ค่อยแล้ว และอยากทราบว่าข้าพเจ้า จะไปรับจริงหรือไม่.

ข้าพเจ้าคิดว่าในกรณีค่อไปข้าพเจ้า น่าจะต้องจ้าง นายฉันทน ผู้มีฝีมือของข้าพเจ้า ซึ่ง เคยได้ถูกข้าพเจ้า ทุก เวลาเช้าระหว่างที่รับราชการทหารอยู่ เกไม่เศษพาดเลยสักครั้งเดียว.

หัวเรือที่ตักตักต้องวิ่งมาแต่เช้าๆ กับทำกับนหารคนในเรือของเรา.

หมายเหตุ

ข้าพเจ้าทราบดี ว่าข้าพเจ้าผู้ถามมาถามถึง ศาลาเฉลิมกรุง ข้าพเจ้า ผู้ถามไม่รู้ จักๆแค่เข้าไป, ข้าพเจ้า

ไป, เกรงใจ และซิโกนาทซ์ จึง ได้ออกคอบเขาทางนี้.

โรคประสาท

"ข้าพเจ้าเป็นโรคประสาทที่จะว่ากินอาหาร ที่เป็นภัยแก่กระเพาะ

หรือถ้าได้ก็ไม่จริง ค่ะข้าพเจ้า ก็กินกาแฟกับไข่ไก่ กตางวันก็ชอบทางโค แล้วดื่มนมหรือดื่มน้ำคาว กตางวันก็ "ร้อดัมโลก" จะร้อกับข้าพเจ้า นอน ๒ ชั่วโมง ข้าพเจ้า จะทำอะไร?" นายเคม คามอดไปหาหาของวิ ร้อยเทอญ!

ชมชื่นๆหน้า

"หนังสือพิมพ์ฉบับพิเศษของคณะท่านในวันครบรอบต้องขึ้นนี้ ถ้าจะให้ร้อกันอย่างไม่จำกัด ศัพท์ ประหยัดคำจะก้อ ถึงยังไม่ทันเห็นรูปข้าพเจ้าก็ว่า "เคียด" (ขอโทษ ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะทำอะไร แต่เห็นทำอะไรๆก็ค้าย ด้วยทั้งนี้ ผู้หญิงด้วยก็เคียดเลย! รับรองว่าเร่อกเคียดเลย กินข้าวแอมแล้วก็เคียดเลย แม้กระทั่งประกาศขายรถจักรยานที่พาหุรัดก็เคียดเลย ข้าพเจ้าจึงเคียดเลย).

อ๊ะ-- ค้าย เพราะถึงเราไม่ไปอย่างใดโคผมน เราก็ไม่ไปอย่างมีระเบียบ ถึงไปอย่างไม่มีระเบียบเราก็โคผมน ถึงเราไปอย่างไม่โคผมนไม่เป็นระเบียบเราก็ไม่ไปเลย ขอโทษ, ไม่ใช่, เราไปอย่างชั่วที่เคียด แล้วบางทีเราก็เคียดหน้าค้อมากก็ก้อยหลัง แม้กระนั้นก็ก้อยไปในทางที่ดี (ไม่เข้าใจ--ผู้ถาม) พร ะนะจึงค้ายเลย.

๑. "เมื่อนอนอย่างไรรอบที่นอนไปเฟด ร้อ" "จะอย่างไรก็เจ้าความร้อดัมขอ ฉันน่าจะ เมื่อนอนนี้คอกคอบคอก กรอบรอบไป ถึง เช้าโมงแล้ว ก็ได้อ่านหนังสือว่าไม่มีอะไรอยู่ในมือของข้าพเจ้าเลย"

ແຕ່ງ

— — — อ่าน ต่อหน้า ๓๕

ภรรยาที่ฉลาดย่อมเลือกเวลาและสถานที่ ๆ จะตั้งคำถามแก่สามี

การบำรุงทหาร คือ การสร้างรั้วของชาติ

เพราะอำนาจสูงสุดได้เปลี่ยนมือจากเอกชน มาเป็นของปวงชนแล้ว ทหารจึงได้เปลี่ยน มาจากความเป็นของบุคคล มาเป็นของชาติ

โดย นายพันตรี หลวงสารานุประพันธ์

ผู้ช่วยเลขานุการฝ่ายทหารบกของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม

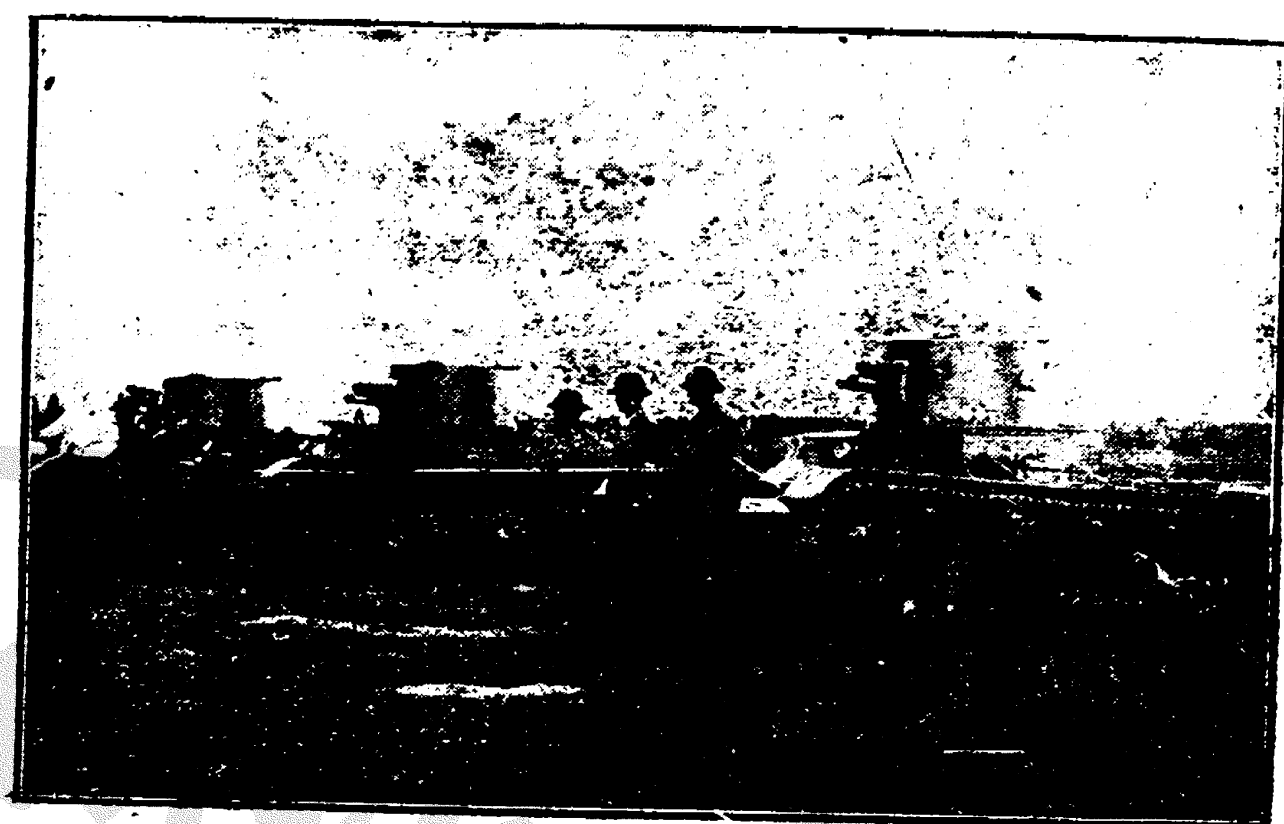
หนังสือพิมพ์ "ประชาชาติ" ได้แสดงความคิดเห็นว่า มีการทดลองวันมรณกรรมรอบนี้ และในการทดลองนั้น ได้ระดมมายังข้าพเจ้าให้เขียนอะไรให้เด็กเรื่องหนึ่งดูเดี๋ยวเห็นสมควร เพื่อบรรณลงในฉบับพิเศษ อันจะได้ออกในวันทีระดังนั้น ฝ่ายข้าพเจ้า, ในฐานะที่ได้รู้จักเป็นอย่างดี และชอบพอกับคณะเจ้าหน้าที่หนังสือพิมพ์นี้มาช้านาน จึงไม่เห็นทางที่จะระมัดระวัง และด้วยไมตรีจิตอันแท้จริงของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าได้เขียนเรื่องนี้ลงมาด้วยความหวังว่า นอกจากจะเป็นการสนองคำขอของของประชาชาติแล้ว อย่างน้อยที่สุดยังอาจเป็นเครื่องประกอบความคิดความเห็นบางอย่างแก่บรรดาเพื่อนร่วมชาติของข้าพเจ้า ผู้อยู่ในประชาชาติด้วยกัน.

แต่ไหนแต่ไรมา-นับแต่บรรพกาลอันไกลโพ้นจนมาถึงบัดนี้ คำเดิมแต่เมื่อชนได้รวบรวมกันตั้งขึ้นเป็นประชาชาติ และไม่ว่าประชาชาตินั้น ๆ จะดำเนินการปกครองโดยแบบใด-ไม่ว่าการปกครองนั้น ๆ จะเป็นระบอบใด พระมหากษัตริย์เป็นประมุข หรือประธานปกครองอันอง อำนาจอธิปไตย ได้ปรากฏเป็นเครื่องมือสำหรับควบคุมและดำเนินการปกครองนั้น ๆ ให้เป็นไปโดยเรียบร้อยเสมอมา อำนาจที่กล่าวนี้ คือ "อำนาจอธิปไตย"

เรียกตามภาษาสามัญว่า "อำนาจสูงสุด" และอำนาจอธิปไตยนี้เมื่อมีอยู่แก่ใคร ก็ใ้คนเจ้าขอเข้าไปเป็นสหพันธกิจอย่างหนึ่ง อาทิเช่น ถ้าอยู่กับพระเจ้าแผ่นดิน ก็เรียก "ราชาธิปไตย" และถ้าอยู่กับประมุข ก็เรียก "ประชาธิปไตย"

อำนาจอธิปไตย ก็คือกำลังอันบ่ง การ เกิด ชาติ ใน การ คุ้มครอง, รักษา, ดูแล, ควบคุมประชาชนให้ถึงซึ่งความปลอดภัยและความสันติสุขระหว่างหมู่ พดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็ว่าอำนาจอธิปไตย ได้แก่อำนาจที่เหนืออำนาจทั้งหลายทั้งปวง เป็นอำนาจที่สามารถทำอะไรก็ได้ทุกอย่างตลอดจนทุกสิ่ง!

สมัยนี้-เมื่อโลกเจริญแล้ว และเมื่อ ธรรม ศาสตร์ ได้เกิดขึ้นแล้ว ประชาชนได้จำแนกอธิปไตยออกเป็น ๓ ได้แก่อำนาจอธิปไตยหรืออำนาจบริหาร, อำนาจตุลาการ,

ทหารผู้ส มารถของเรที่พอ แต่อาวูเซ เนค่างหากที่ ชาติของการอีก

หรืออำนาจการปกครอง คณะ และอำนาจการหรืออำนาจนิติบัญญัติ หมายถึงโทษ ความผิด ของ ผู้กระทำผิดกฎหมาย และในระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย อำนาจทั้ง ๓ นั้นได้แยกออกให้ มีผู้ทรงและผู้ไว้ต่างกันออกไป ฝ่ายละหน่อย.

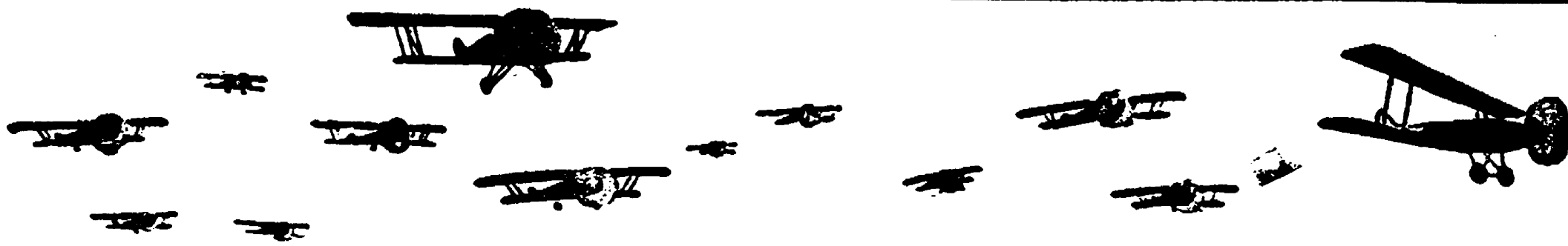
แต่อย่างไรก็ตาม อำนาจสูงสุดยังคงแล้ว ซึ่งได้จำแนกออกเป็น ๓ หรือซึ่งเรียกว่า "อำนาจอธิปไตย" นั้น แท้จริงเป็น พหุภาวะนาม ซึ่ง หาไม่อาจได้ เป็นชื่อ เรียกสิ่งที่มีผู้คน ถ้ามีบุคคลหรืออำนาจ หรือไม่ยอมรับอำนาจระบอบการ ปกครองอันนี้ อำนาจซึ่งมีผู้ทรงและผู้ไว้ อยู่บริบูรณ์แล้วนั้น จะนับค่า

คนแบบ รูป ร้าง สฟิง มง เห็น โดย โฉมอะไร จึงจะนำราบปรามผู้ผิดดงได้ คอมโดยบุคคลาธิฐาน ซึ่งทุกคนขึ้นทราบกันอยู่ดีแล้ว อำนาจสูงสุดนี้แสดงรูปร่างออกมาเป็น "กาดังรม" "กาดังรม"นี้คือ เครื่องจักรที่ระบอบการปกครองของอำนาจสูงสุด ซึ่ง อาจมี กับ อะไร ให้เป็นอะไรได้ โดยแท้จริง.

ในทางเทคนิค กาดังรมประกอบขึ้นจากกำลัง ๒ ชนิด ได้แก่ ๑. กำลังคน ๒. กำลังอาวุธ กำลังคนหมายถึงบุคคลจำพวกหนึ่ง ซึ่งเป็นพล มืองระบอบ ติ ส่วน เครื่องแบบทำหน้า ที่ให้อาวุธบังกัน รักษาชาติให้ปลอดภัย เรียกทั่วๆ ไปว่า "ทหาร" กาดังอาวุธหมายถึงอาวุธทุกชนิด ที่ทหาร นำม ใช้ เพื่ทำการรบตามแบบยุทธการ กาดังคนรวมกับ กาดังอาวุธ เป็น กาดังรม และเรียกโดยบุคคลาธิฐาน กาดังรมก็คือทหารเพราะทหารเป็นกลุ่มชนอันมีพฤติกรรม ดังที่ เรียกใน คำว่าเทคนิค เช่น การ การของอริ ฤษว โฉมา "มิกเรอค์" ฉะนั้นคือไปนี้ เมื่อใช้คำว่า "ทหาร" ขอได้ โปรดเข้าใจว่า ข้าพเจ้า หมายถึง "กาดังรม"

เราประกันความสงบสุขภายในได้ แต่ภายนอกประเทศเป็นปัญหา

แต่โบราณมา ที่ ทุกแห่งใน โลก ทหารย่อมเป็นบริวาร เป็น เครื่องมือของบุคคล ซึ่งทรง อำนาจ คน . ความแบบการปกครอง ชนิด เอกาธิปไตย คืออำนาจสูงสุดเป็น ของบุคคลคนเดียว และบุคคลคน เดียว ผู้เป็น ประมุข ของปวงชน นั้น ย่อมได้ชื่อ ทหารเป็นอำนาจ เป็น เครื่องจักร ของ การ ปราบ ปราม อภิราช ศักดิ์สิทธิ์ ประมุข เพื่อความดำ เรงแห่งคน ครั้นต่อมาถึงระบอบ ประชธิปไตย ทหารก็ยังคงเป็นเครื่อง จักรของอำนาจสูงสุดเช่นเดิมหากแต่ เปลี่ยนภาวะและ ฐานะ ซึ่งจะเป็น โดยทำนองเดิมหาได้ ไม่ทั้งนี้เพราะ อำนาจสูงสุดได้เปลี่ยนมือจากเอกชน มาเป็นของปวงชน ฉะนั้นทหารจึง ได้เปลี่ยนภาวะ จาก ความ เป็น ของ บุคคลมาเป็นของชาติ มีหน้าที่รักษา ชาติซึ่งได้แก่ปวงชนให้ปลอดภัย จากอริราชศัตรู และรักษารัฐธรรมนูญอันเป็นกฎหมายที่วางหลักทั่วไป แห่งอำนาจสูงสุดไว้ ให้ดี คดีคดี

ชาติจะมีคนได้ ก็ เพราะทหาร, พระพุทธเจ้า และพระมหากษัตริย์จะถวายเกียรติ เพราะทหาร คดอดจนรัฐธรรมนูญจะ คัด คัด ดีที เป็น ปกติ การ ปกครองประเทศสืบไปจาก จิรกาล ถึง เพราะทหาร ทหารเป็นเครื่องมือ

ของชาติใจอันจะมั่นคงดังค้างๆให้ เป็นไปคามแนวที่อำนาจสูงสุดมั่นคง กรุงสยามได้อาศัย ทหาร เป็น กำลัง ที่ป้องกันศัตรูภายนอก และรักษา ความสงบภายในตลอดมาตั้งแต่ ชาติจนถึงทุกวันนี้ การเปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อ วันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ซึ่งเป็น การเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่ จนได้ รัฐธรรมนูญมาถึนี้, การเปลี่ยนแปลง เมื่อ วันที่ ๒๐ มิถุนายน ๒๔๗๖ ซึ่งเป็น การตั้งแนวทางบังคับให้รัฐบาล ดำเนินการปกครอง ตาม ระบอบ รัฐธรรมนูญอย่างแท้จริงก็, การ ปราบ ปราม จาจาก เมื่อ วันที่ ๑๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๖ ก็ดี เหล่านี้ล้วนแล้ว ด้วยทหารทั้งสิ้น ทหารจึงเป็น ผู้ รักษา ชาติและป้องกัน ชาติโดย ครบ ฉะนั้นการ สร้าง เครื่อง บังคับ ชาติ ก็คือการบำรุงทหาร.

ในยุค ๑๕๐ ปีที่ล่วงมาแล้ว รัฐบาล ราธิปไตยมีนโยบายบำรุงการทหาร โดยเพ่งถึงการบำรุงกำลังคนเป็นข้อ ใหญ่ จำนวน หน่วยใหญ่ ค้าง ๆ ของทหารครั้งสมัยเก่า ซึ่งมีขนาด ที่เพียงอยู่ ๑๐, ๕๐๐ ของพลถึง ๑๐, ๕๐๐ กรมถึง ๒๐, และขนาดของพันอีกหลาย ดินนั้น เป็นข้อ พิเศษ ความ รวบรวม อย่างเด่นชัด การบำรุง กำลังคน ซึ่ง หมายถึง การ รวบรวม จำนวน

ทหารไว้ ให้มากนั้นก็ถูกอย่าง ๑ ถูก ใน การฝึก คนให้ รู้จัก วิถี รบ คาม สมัย กรุงสยามอาจดำพองผยอง เกียรติได้ว่า เราได้มีแม่ทัพนาย กองที่ดำรงรอยเป็นจำนวนไม่น้อย พอแก่ การ ยก พยุหโยธาชาชาติพิ อย่างใหญ่ไปรุกรานใครๆได้อย่างดี แต่เมื่อคืบมาถึงอำนาจ ๑ คือกำลัง อาวุธแล้ว ผงเหล่านี้เป็นของ ครก ฐาน เราได้คน เราได้ ฝึกบรือ คนไว้อย่างกล้าหาญแต่เดี๋ยวก ทั้ง บั๊กมันนั้นคงพอแก่การรักษาคิดแล้ว แต่เราหาอาวุธทันสมัยเพียงพอจะ ให้คนอันเป็นจำนวนมากของเราใช้ ในทำการรบได้ ไม่.

ในยุคที่กล่าวมาบรรพกาลถึงคนยอม ๑ คำกว่ากำลังอาวุธ แต่ในยุคนี้อาวุธที่ทันสมัยที่เจริญขึ้นตามสมัย การมีแต่จำนวนคนที่มีเท่าไรรบ จะ ไม่ทำ ให้ชัยชนะเกิดขึ้นได้โดย ภา ษิตทหารฝรั่งสมัย อยู่เป็นใจ ความ ว่า “อย่าให้ทหารของท่านเอาเนื้อ ไปสู้กับเหล็ก” เพราะฉะนั้น ถ้าจะมีกำลังน้ำใจอันกล้า แรง ร่ม เฝ้ายพร้อมไปด้วยคว มริชา คดี ก็ ทำได้ ๆ ก็ดี ถ้ามีให้ มีอาวุธ เดช หรือให้มีก็แค่เพียงมีเด็ก แล้วให้ รั คัด กับข้าศึกที่ รั บมกต ยิงกราดมาไม่ระคาย ภัยน่าสง ภัยอยู่มากกว่าคว ม รั บมกต ถ้า และ

ความรักษาที่เหล่านี้น จะปลิวตาม เสงี่ยมมกตไปจนหมดสิ้น ความ รักษาและควมมีวิญญูติ จะกา วรอยู่ก็เฉพาะแก่ผู้ ยักมีอาวุธคักจำ เท่านั้น นี่เป็นหลักการธรรมชาติ เพราะฉะนั้นในสมัยนี้ กำลังอาวุธ จึงดี คัญกว่ากำลังคน และกำลัง ญูติอย่างมาก !

สำหรับประเทศสยามเรา ซึ่ง เป็นประเทศเล็ก และประเทศ หดแคบ ระวังดินแดนของประเทศ มหาอำนาจนั้น ปัญหาได้เคยมี มาแล้วแต่จะวิจารณ์กันแล้วหลาย คราวว่า ควรจะอยู่ในฐานะเช่นไร, คือว่าเรามีโอกาส และ ความ จำ เป็น ต้องรบหรือไม่ ความเห็น ๑ ว่า สยามไม่มีโอกาสและ ความ จำ เป็น ดังว่านี้เดชะ โดยกรณี ๑ ขบประ การ เช่นว่าถ้ารบกับใครไม่สามาร ก จะสู้ใครได้ และนอกจากนั้นยังมี

สันนิบาตราชคคยพิภพกับรักษาอยู่มิให้ ใครมารุกรานได้ ดังนั้นเราทิด ส่วนข้อความเห็นหนึ่งว่า สยาม จำต้องมีโอกาสและควมจำเป็นที่จะ ต้องรบสักการะ ๑ เพราะเหตุ การณ์ที่ได้ผ่านมานานแล้ว ย่อม เป็นบท รียนอันดีสำหรับ รั คดีทั้ง หลาย อย่างไรก็ดี, ถ้าเราถือ อย่างความเห็นที่ ๑ ก็สยามจะ ไม่อยู่ในฐานะแห่งสงครามเดชะ เรา ก็ควรเลิกทหารให้หมด อย่าง มากจะมีไว้สำหรับช่วยตำรวจรักษา ความสงบภายในดี ๑ กองพันที่พอ แต่ในเวลานี้ ความเห็นที่ ๑ นี้ เป็นความคิดที่พิสดารแล้วว่ามี ต้อง ด้วยความจริง ทั้งไม่ชอบด้วยหลัก การทั้งหลาย เราจึงต้องมาเพ่ง ทางความเห็นที่ ๒ ก็สยามต้อง มีโอกาสและควมจำเป็นที่จะรบสัก การ ๑ และเพราะฉะนั้นเราจึง ต้องเตรียมพร้อมไว้เสมอ สมดัง พระบาทสมเด็จพระมงกุฎ เกดเจ้า อยู่หัว ทรงพระราชดำริห์บทกวี ไว้ว่า-

“เมื่อก่อนนี้คงรบ คงเตรียมรบ ไว้พร้อมสรรพ สักครู่ถ้ามาประ

เราจะมี รือรบ ที่พอไว้ใจได้เช่นนี้ ถ้าพวกเราช่วยกันบำรุงรักษาวิชาของเราให้พร้อมเพรียง

จีน และอาณัติรูปถ่าย

การเตรียมพร้อมของสยาม เราเดาได้ ว่าถึงกำลังคนแล้วนับ เป็นรองได้ผลพออยู่ เพราะเรา ได้คนรักชาติที่มีนิสัยรักชาติ และ น้ำใจกล้าหาญ ไว้ เน้นกำลัง อย่างอ่อนหนาดี ทั้ง เมื่อพิจารณา ถึงกำลังอาวุธแล้ว ก็คงเห็นได้ ว่าเรายังอยู่ในระดับค่อนข้างมาก รัฐ มาดแก่ ตัวใจดำเนินยุทธศาสตร์การ รบด้วยแบบกองโจร คือฉกัโจม เราทำลายร้ กักในขณะไม่รู้จักหรือ ทำการรบด้วยน้อย เพราะฉะนั้น จึงได้คิดระดมอาวุธ ไว้ โดยมาก เป็นของขนาดเบา เช่นปืนใหญ่ก็ ใช้ปืนดำกลองสั้นและเบา ยิงได้ ในระยะใกล้ๆ เป็นต้น.

แต่รัฐบาลใหม่ในระบอบ ประชาธิปไตย เมื่อได้พิจารณาโดย รอบคอบแล้ว เห็นว่าการรบ ราชักด้วยแบบกองโจรนั้นไม่ใช่วิธีแบบ ที่จะมีผลเสมอไป และนอกจาก นั้น, การรบแบบกองโจรจะเป็นการ รบที่ขาด เป็นที่หมายแห่งชัยชนะแน่นอนหาได้ไม่ อนึ่ง ถ้า, ทูตประเทศใดเห็นว่าการระดม อาวุธ ที่สมมือไว้เพื่อเตรียมรบแบบกองโจรนั้น การที่สยามคงมีแต่ อาวุธขนาดเบา ไว้ "จำกัด" ให้ ราชักนั้น จึงค่อนข้างกลายเป็นจำ อดมากกว่าอื่น และยัง เมื่อได้ พิจารณาเห็นถึงภาวะ อันแท้จริง แล้ว ว่าในอนาคตนั้น อย่างไรเสียกรุง สยามก็จะต้องต้องพึ่งการสงคราม ไม่ได้เป็นอย่างนี้แล้ว การ ระดม อาวุธก็เกิดเป็น ของ จำเป็นอย่าง ความสำเร็จเป็นทางหาย และเพื่อ เตรียมพร้อมในกำลังรบนั้นเอง เรา จึงได้ คิด คน ของ เรา ซึ่งได้แก่ นาย ทหารชั้นผู้ใหญ่ผู้น้อย ไปดูการ ทหารในต่างประเทศ ทั้งที่ ใกล้บ้าน และไกลบ้าน เพื่อได้เรียนรู้ความ จริงตาม ใจจริง ใน อัน จะรับ ประ กาศถึงรบของเราให้ทันเทียมเรา มิ ให้อยู่หลังคนอื่นเขา และให้ ผู้จะ

เราต้องการเครื่องบินทันสมัย เชื้อ นี้อีกมาก

เป็นศัตรูของเรารู้ดีกว่า อย่าง น้อยที่สุดการรุกราน รบ สยาม นั้น กว่าจะสำเร็จยังเอาเอกราชของเรา ไปได้ก็ยังมีแต่คน กระเด็น และ เป็นเรื่อง "เต็ม ขยอ" พออยู่. กำลัง อาวุธ เบน บ้างจี้ ฉัก ญ ของประเทศในอันจะรักษาความเป็น เอกราช, ความสงบสุข, และความ ราบรื่นทั้งหลาย เพราะเหตุที่ต่าง ชาติต่าง รู้จัก กันดี ใน ความ ฉัก ญ ของปัญหาเรื่องอาวุธดังนี้ กำลัง พยายามสร้างสมอาวุธไว้ ในการรบ ให้ทันสมัย การคิดประดิษฐ์สร้าง อาวุธรบเป็นเทคนิคสำคัญ เป็น ัญญาณบอความแพ้นะอย่างหนึ่ง ในงานสงคราม การระดมอาวุธ ได้เป็น เรื่องเร่งรีบกัน ในระหว่าง นา ชาติมานานหนักหนา เมื่อใด

กำลังระดมได้พอ เมื่อนั้นก็ คงมีรบกัน ต่อคราวหนึ่ง คือ อย่างจะเห็นได้คือ สมัย ก่อน พ.ศ. ๒๔๕๖ เมื่อ ทุกชาติในยุโรปต่าง ติระ เติร์ม ระดม อาวุธ แข่ง กัน พะเถิ มี พ.ศ. นั้น จำ ว่า ถึงเวลาอัน ควร ก็ถึงมีรบกัน คือมหา สงครามที่ โลก ได้เกิดขึ้นและได้ รวด ภัยถึงด้วยอันพิชิตมหัศจรรย์ รุ่ง ฤกษ์ดวงเดือนมีกำลังรบ: คำว่า เป็น ฝ่ายชนะ หลังจากนั้นก็ค่อยๆ ระ ดม อาวุธกันขึ้นใหม่ โดยทางเปิด เมื่อบัง ทางลับบ้าง ต่อมาตลอด ระยะเวลา มีจนถึงทุกวันนี้ ซึ่งกำลัง นี้ว่าเร่งระดมแล้วจะถึงรบกัน อีกเป็นสงครามโลกเช่นเคย เพื่อมิ ให้เสียเวลา เสียแรงที่ได้ระดม อา- วุธไว้.

จริงอยู่, แม้ระบอบ ธิปไตย ดันจะหาว่ารัฐอเมริกา เน้นผู้ได้ เห็นความร้ายกาจ ความด้อยของ ของมหาสงครามมาแล้ว ได้คิด เพิก ถอน มหา สงครามโดย ปรึกษา โดยวิธีรื้อรึง นานา ชาติให้มาประ ชุมตกลงกันระดม อาวุธ จำกัด ด้งให้มีพอรักษาความสงบ ภายใน อาณาจักรของคนเท่านั้นก็ดี และ เมื่อนานา ชาติ ดูเหมือนต่างจะ ได้ หัน ครอบด้วยความคิดอันนี้ และคงดง ว่าระดมคามกันนั้นก็ดี ดังท้ายที่ ด้กก็ไม่เห็นมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในเรื่องดค คำดังรบ เพราะสิ่งใดๆจะเป็น ธรรมชาติไปหาได้ไม่ ครามใด ที่โดยยี่เป็นโลกอยู่ ครามนั้นคน ในโลกก็ย่อมมีวิชาซึ่งดี ระดม ภัย ชัยกันและกัน เพราะฉะนั้นในขณะ ที่ถ่วง กัน ว่า ต่าง ชาติต่าง ธิปไตย คามัญญา คือระดม อาวุธ คนเองนั้น ความจริงก็คือต่าง ชาติต่างระดมและสร้างอาวุธไว้ คน ทัวชนทุกชาติ จึงในที่สุดความ ด้บอันนั้นก็แตกออก ที่ประชุม ของการ ระดม อาวุธ ต้อง มีคนและเด็ก กันเมื่อเร็วๆ นี้ คราวนี้ทุกๆ ชาติ ต่างก็ระ มิด ระดม กำลัง อาวุธ โดย --- อ่านต่อหน้า ๓๒

เครื่องบินส่วนมากที่เรามีอยู่ในเวลานี้ยัง ล้าสมัยอยู่มากเช่นเครื่องบิน เหล่านี้

คอกใหม่ในตำนานพระธาตุเมืองลำพูน

พระธาตุวัดกู่กุดลำพูนถ่ายเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๔

ตำนานเมืองลำพูนเก่า

ครั้งโบราณ มีชาย ๕ คน คือ
ชาวเขมร ๑ ผู้คนเขมร ๑ คนผู้สูง
พุทธบริษัท ๑ ผู้คนเขมร ๑ คนผู้
เรียนพระไตรปิฎกเขมร ๑ คน แต่
มีความหนักใจในการประพฤติวินัย
ของภิกษุ ด้วยเห็นใจว่าพระวินัย
บัญญัตินั้น เป็นระเบียบอันยากที่
จักปฏิบัติให้ครบถ้วนได้ จึงพร้อม
ใจกันจากถ้ำถ้ำมาหาออกมารอง
พระธาตุวัดกู่กุด ภายหลังถ้ำถ้ำออก
ไปพบชาย ๕ คนผู้สูง ๕ คน
คงเห็นแต่ผู้คนเขมรผู้เดียว ทั้ง
บ้านเรือนอยู่เขมรเมืองลพบุรี คือ
เมืองละโว้หรือที่เรียกในบัดนี้ว่าลพ
บุรี ฝ่ายชายทั้ง ๕ เมื่อได้มาพบ
คนเขมร ๕ คนผู้สูงแล้ว ได้ถ่ม
มาอยู่ในดงเขมรที่คามเดิม พระ
ธาตุทวดาบจึงนำภรรยาของ
บุตรพา (เขมร) ทั้ง ๕ คนมาตั้ง
คอกของนครเขมรใหม่ มีแม่น้ำ
ไหลที่ใกล้วัดโพธาราม เวลานั้นเรียก

กันชื่อหนึ่งว่า วัดเจดีย์เจ็ดอศ
แม่น้ำไหลคั่นกับ ห้วยช้างเคียน
หรือแม่น้ำ ๗ ราชธานีบรรพตนั้นทุก
วันเรียกว่า คอกเขมร โดยนาม
ชวนได้เป็นที่ร้าง ก็ พระคุณของ
พระธาตุทวดาบ พระพุทธบริษัท
บดล่านัก บรมครู ขุนพรพตคง
กับที่เรียกกันว่า คอกเขาให้ อยู่
ทางควมออกของแม่น้ำ (แม่น้ำสาย
เล็กที่ไหลไปรวมกับแม่น้ำแม่คง
จนได้นครลพบุรี) แม่น้ำแม่คงนั้น
เดิมเรียกกันว่า ลำน้ำ พระธาตุ
ทวดาบตั้งบ้านอยู่ ในเมืองลพบุรี
วัดกู่กุด (เมืองลพบุรีเดิม) อยู่แถบ
เขาหลวงในเขตทุ่งลำปำ พระ
พุทธบริษัทจึงตั้งที่นั่น ลำน้ำ
อยู่บริเวณทุ่งลำปำ ดินนี้เรียก
กันว่า เขมร อยู่ทางควมออก
ของนครลำปำ บางตำนานเรียก
กันว่า ทิวเขมร แปลว่าเรา
สองยอด ปรากฏว่ามีสองยอด
จริง คือเขมรยอดหนึ่ง เขมร

ซึ่งค้นคว้าได้จากหลักฐานและประวัติศาสตร์
ทางฝ่ายสยาม และต้นฉบับของฝรั่งเศส

โดย หม่อมเจ้าสุพรรณดิฐกมล

อีกยอดหนึ่ง อยู่ริมแม่น้ำ ลำพูนที่
คือแม่น้ำแม่คงที่ไหลผ่านเมืองลำปาง
นั่นเอง.

อยู่มาวันหนึ่ง ขณะที่พระธาตุ
ทวดาบ ๑ มาจาก ข. อางบรร
พาเพื่อไปชำระร่างกายที่แม่น้ำโรหิ
ณนั้น ได้พบทารก ๕ คน อยู่
ในรอยเท้าช้าง ๕ คน อยู่ใน
รอยเท้ารถ ๕ คน อยู่ในรอย
เท้าวัว ๕ คน รวมเป็นหกคน
จึงเก็บมาเลี้ยงไว้ ปันส่วนศิษย์ คือ
มาให้นางเจ้าทวดาบมาตั้งฐานที่ถ้ำ
มุดเขาของพระธาตุ คัมภีร์
บุตรที่เจ็ดปนด้วยน้ำของจิตมฤต
นางเจ้าทวดาบให้กำเนิดทารก
หญิงราย ๑ พระธาตุทวดาบ

มาพบกันเกิดมีความสงสาร รับ
ทารกทั้ง ๕ มาเลี้ยงดูด้วยนมที่เก็บ
ให้ไหลรินออกมาจากปลายนิ้ว ทา
รกทั้ง ๕ คนโตใหญ่ก็ได้เลี้ยง
กันแต่กัน ผู้ชาย ๕ คนชื่อว่า กุมาร
ผู้หนึ่งนามว่านางมยุรีบุตร
พระธาตุทวดาบจึงสร้างเมืองให้
กุมารผู้หนึ่งอยู่ด้วยนางมยุรีบุตร
เมือง ๑ ชานนามเมืองนั้นว่า มี
ครมคร. ในตำนานกล่าวว่าพญา
กุมารผู้ ๑ ของนครอยู่ในรอยเท้าของ
พระธาตุทวดาบถึง ๗ ปี มีโอรส
๑ องค์คือ กุมารวิชัย, กุมาร
วิชัย, กุมารวิชัย ๑ และมีธิดา
๑ องค์นามว่า นางพญาเทวี
พระธาตุจึงสร้างเมืองขึ้นอีก ๓
เมืองให้กับบรรดาโอรสนั้นคือเมือง
อมรินทร์, กุมารวิชัย, ราม
นคร.

พญากุมารวิชัยนั้นพลัดถิ่นบุญ
พระราชบิดาแล้ว ก็ครองราชสมบัติ

ณเมืองมโหฬารนครและเมืองม
นครที่พระธาตุสร้างให้ แต่หา
ได้มาพบพระธาตุให้อยู่ในทศพิ
ราชารมไม่ ไฟฟ้ารั้งแผ่นดินได้
รับความเดือดร้อน จนพระธาตุ
เองก็เกิดจลาจลรคค ไม่เข้าพระนคร
ถึงซึ่งหาชนะ จึงพระธาตุทวดาบ
ออกเที่ยวหาแสงสว่างหาสถานที่
หามสร้างนครใหม่ ครั้นมาถึง
ที่ๆพระธาตุองค์ได้ทรงขึ้นไว้ ณ
ริมแม่น้ำ "พิณท" คือแม่น้ำแม่
ปริงคัมภีร์ แต่สายแม่น้ำในเว
ลานั้นไหลผ่านไปทางเมืองลำพูน จึง
สร้างนครลงเมืองใหม่ คือ ณ
จุดลำน้ำที่ ๒๒ ตรงกับพระพุท
ที่ถ้ำ ๓๐๔.

เมื่อสร้างนครแล้ว พระธาตุ
ทวดาบจึงคิดว่า เมืองนี้ไม่มี
โคกสูงสมควรจะครองแล้ว นอกจาก
ผู้คนเขมรผู้เป็นชาย ก็คิดอีก
หมายได้ปดองไม้ ไม่ถึงลงในพิณ
ทให้ กระแสน้ำพัดไปสู่มองลพบุรี
ฝ่ายผู้คนเขมรผู้ได้รับสาร ก็ผู้แพ
ต่อทวนกระแสน้ำลงมา เกิดเวลา
ถึงมาตามลำน้ำ ในคัมภีร์นั้น
ผู้คนเขมรผู้ก็คิดแล้ว ท้าวเทว
ศักดิ์ ๑ สกานนั้นจึงมีชื่อว่า อุทก
มยุรี ผู้คนเขมรผู้ก็ออกเดินทาง
ต่อไป พบกับพระธาตุทวดาบที่
ลงมาตามลำน้ำครั้งหนึ่ง ครั้นที่เรียก
กันว่า เขมรครั้ง พระธาตุทวดาบ
จึงจึง หลงลพบุรี ทั้งปวงให้ผู้คนเขมร
ผู้คนเขมรผู้คนลพบุรีชื่อว่า "วิชัย"
ท่านคัมภีร์นั้นชื่อ หลงลพบุรีได้พระ
หม่อมเจ้าพระจักรพรรดิราชแห่งลพบุรี
ระชนมาครองนครนั้นแล้วไว้ นคร
คงจะเป็นที่เกษมสุข ปะมาณนั้น" เมื่อ
- - - อันต่อหน้า ๑๖

ตำนานพระธาตุ

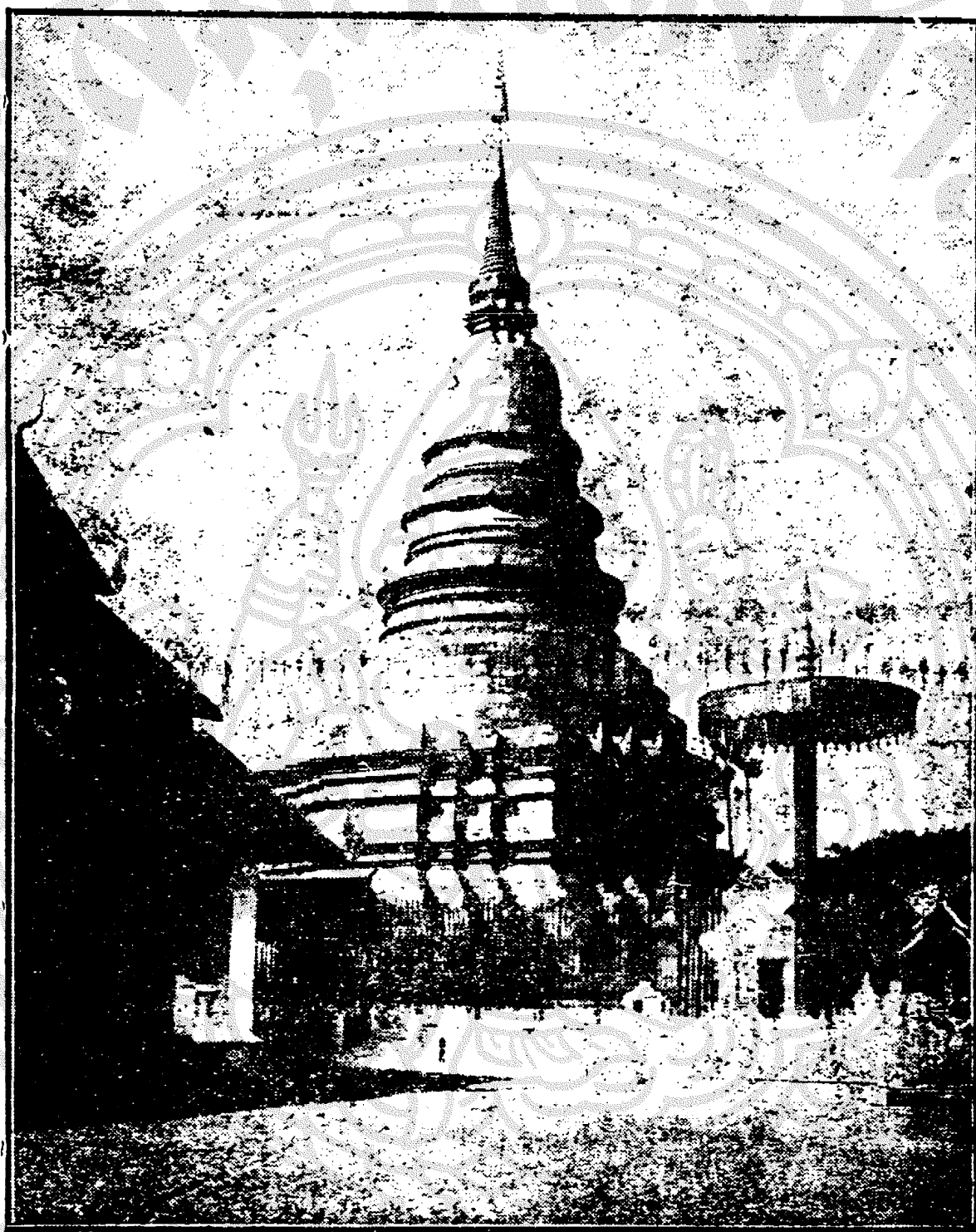
ต่อจากหน้า ๓๖

ปรีชาอันเริ่มแล้ว พระว.อ.ท.ค. - บัดนี้สักกทนต์จึงได้กราบทูลหนึ่ง มีนามว่า กวชะ ทั่วไปเป็นทุกคฤมพด บัรวิหาร ๕๐๐ คนลงไปเมืองลพบุรี เข้าเฝ้าพระจักรพรรดิราช กวชะ บัดนี้กราบทูลเรื่องราวที่หายคาม ที่ได้รับคำสั่งไป กวชะ พักอยู่ที่ เมืองลพบุรีพระราชนัด ด้พระ จักรพรรดิราชก็พระราชทานพระราช ธิชาพระองค์ ให้ขึ้นมารอง เมือง นั้นตามประสงค์ พระราชธิด พระ องค์นี้ทรงพระนามว่านาง จัมมเทวี เป็น อรรคมเหสี พระ มหาอุปราช ผู้ ทรงประภคณราชสมบัติอยู่ ณ เสด็จขึ้นมานั้น พระนางทรงกระทำ ได้ตามเคื่อน ประทับบนเรือนม ทา.ธณมราช หรือ คังยาร ขบวิ- พารณมนางใน และภิกษุมหาเถร ที่ เรืองราชนิ พระ โครบิฎก อย่าง ๕ ๕๐๐ ทอน กระแสร พิงคณที่ ๕๕ เจ็ดเคื่อนจึงถึง นับได้ว่าครบ รอบรอบพระราชนัด ของนครใหม่ นี้ พระว.อ.ท.ค.บ.และสักกทนต์ พร้อมด้วย ขาวนคร ทั้ง หด ยมารับ เสด็จ ัญญ.ริญพระนางจัมมเทวีขึ้น ประทับเหนือของทวีภณช อันทำ ด้วยแก่นไม้ทองจันทร์.ห้อง ด้ว กระทำการมรร ภิเศก ด้วยเหตุ ฉะนั้นครั้นจึงมีนามว่า ทวีภณช ขึ้น ค่อมมา บรรดาข้าราชการที่ตาม มาโดยเสด็จ คังบ้านเรือนอยู่ทาง คว้นออกเฉียงเหนือ พวกชาวเมือง มีกษัตริย์นครอยู่ด้านคว้นคก พวก ชาว เมืองมณฑลนครอยู่ทิศใต้ พวก ลูกหลานของ ศาสนิกษย์ ทั้งหก ที่พระ ว.อ.ท.ค.บ.ได้เก็บมาเลี้ยงไว้ นั้นอยู่ ในกำแพงพระนคร.

พระนาง จัมมเทวี เสด็จ มา ถึง นครทวีภณชได้เจ็ดวันก็ประสูติพระ โอรสองค์พระองค์ ครองกับวันเพ็ญ เดือนมาฆะ พระราชกุมารผู้พันนี้ ทรงพระนามว่า มหาศ พระราช กุมารผู้พันนี้ยัง พระนาม เรียบกับ

ว่า อินทวรมัง อนันตศบมัง พอ ประสูติพระโอรสแล้ว พระนาง จัมมเทวี ก็รับเข้าเพ็ญพระองค์อยู่ ในการกุด การทำกรรมกิจจัดการ ให้แก่บรรดาเทพธิดาทั้ง หดาย กอปรด้วย เสดนาภาพ ของ พระนาง เทพธิดา หดายจึงบรรดาให้คล้อง ได้ช้าง เรือก ๓ มาเป็น มง คธ ราช พาหนะ.

ครั้น นั้นมีพญา นิดกรร หรือ

พระมหาธาตุเจ้าพุดหลวงจังหวัดลำพูน ถ่าย พ.ศ. ๒๔๖๗

พิลังก คณคณชาวละว อยู่แถบ ภูเขาสุพรรณพค มีความกันเคื่อง พระนคร จน ปนที่แม่น้ำพันด้นไป พอกี ศกสมร้งด้วยบรรดาฤษย์คฤ- บัดี้พระราชธิดา จึงพร้อมใจกันส่ง- ปมาพระเจ้า มหาศ ขึ้นเป็น ราชบริย เสด็จราช ด้ม บัดี้กรุง ทวี ภณช- และ คังพระเจ้าอนันตศบ ขึ้นเป็นมหา อุปราช บ้านเมืองอยู่ ย่นเป็นสุข ปราศจากอริราชศัตรู พระนคร พกค.ณ.มา.ก.จิ.ญ.พองพูนเป็นด้า พกค.โยชธออกจะกระทำทุกทิศทุกทาง

ประคณคว้นคก ฝ่ายพญา นิดกรร ร พอเหลือบไป ก็เดเห็นที่ปด ของา เสดจกรกฤษณ์นั้นด้คง เป็น ปดว- เพ็ญรุ่งเรือง บัดี้เกิดความกตวิ ยังนัก มิได้คังระรออยู่ด้รับ เบน ช้างทรงรับหันไป บรรค พดโยชา ทั้งหดย ก็คกกระจัก ก ราชโยช, ทิศน้อยใหญ่ พระราชโอรสก็ด้อง กัยกพชโยช คิดคณพญ นิดกรรช ไปจนถึงพระนคร เสด็จทรงอ.ร.อ พระธิดาของ พญา นิดกรรช ทั้งด้อง พระองค์ ซึ่งมีพระชนมายุคราวเดียวกัน งานอภี ศกสมร้งเป็นระนวนให้

ด้มีนางจัมมเทวีทำถ้ำทรมกันอยู่ ปราศภูมิวัดสำคัญข้ ๕ วัด.

๑. วัดอรัญญิการามนควิหาร อยู่ทางคว้นออก.
๒. วัดมาตุธาราม อยู่ทาง คว้นคกเฉียงเหนือ.
๓. วัดอาพัทธาราม อยู่ทาง ทิศเหนือ
๔. วัดมหาวิญ อยู่ทางคว้นคก
๕. วัดมหาเศวตาราม อยู่ทาง ทิศใต้.

ทั้ง ๕ วัดนี้ คงปราศภูมิอยู่ จนทุกวันนี้เพียงวัด คียว คือวัดมหา วิญ อยู่ตรงประตูเมืองด้านคว้นคก ก็ด.จารี ภาษามอญ เมื่อพุทธ ศคพรรษาที่ ๔๗๖ ก็พบที่วัดมหาวิญ.

ฝ่ายพระเจ้า นนคศ โอรส องค์ที่ด้อง ของ นาง จัมมเทวี ผู้เป็น มหาอุปราช ขึ้นัน เกิดมีพระทัยไกร จะ ปดครองพระ ราชอาณาจักร คัง พระองค์เองมั้ง จึงทูลพระประส.ค. อันน.ก.พระม ราช นางจัมมเทวี จึง ะรักษา ร้อง นกับพระ ว.อ.ท.ค.บ. ๕ พระว.อ.ท.ค.บ.ด้ก.เจ้า ว่า ถ้า พระเจ้า นนคศ คังพระ ประ ด้กคังนั้นเจ้าวิเรลล ๕ เดินทางออก จาานคร ทวี ภณชไปทาง ทิศคว้น ออก ไปกระทำ ด้กการบูชาพระ พุทธฐิตคณ.ไธบน.ภู.เขา.ห.ม.ร.ค.ค.ริม.นี้.แม่น้ำ.ด้.ร.น.ที่. ด้ว.จะ.ได้.พบ.นาย.พ.ร.น.ผู้.หนึ่ง.มี.นาม.ว่า.เร.ด.ง.ก.อยู่.บน.ภู.ว.ธ.ท.ท.บ.ร.พ.ค.ใน.ท.ิด.ร.า.ใหญ่.ร.น.ค.า.ด.ฝ่าย.ของ.แม่น้ำ.เม.ทา.จ.ง.ร.อ.ให้.นาย.พ.ร.น.ผู้.นี้.นำ.ทาง.พ.ไป.ยัง.ธ.า.ค.น.ของ.พระ.ศ.พ.ร.มหา.ค.บ.ด้.ม.น.ภู.เขา.ธ.ุ.ภ.ม.ร.พ.ค.ริม.นี้.แม่น้ำ.ด้.ร.น.ที่.ก.ัง.ด้.ว.จ.ง.กระทำ.น.ด้.การ.พระ.ค.า.บ.ด้.ผู้.นี้.ท่าน.จะ.เน.รม.ิ.ค.ร.ด้.ร.้าง.เมือง.ให้.ค.า.น.พระ.ประ.ส.ค. พระเจ้าอนันตศบพอได้ด้คณคัก ทรงโสมนัสยินดี ถวายบิณฑบาตพระมารดา เสด็จนำ ราชทานบัรวิหารไป คณค.า.น.ะ.นำ.ร.ง.พระ.ว.อ.ท.ค.บ.ด้. คร.นี้.ก.ัง.เร.า.ด้.ก.บ.ร.พ.ค.ก.เข้า.ไป.น.น.ด้.ก. พระ.ศ.พ.ร.มหา.ค.บ.ด้.ด้.ว.จ.ง.พระ.ประ.ส.ค.ให้.ท.ร.า.น.

บทละครของกำโยว

เตรียมการกินเลี้ยง

โดย "สาคร"

นามผู้แสดง

- ๑.- คนใช้คนใหม่ที่เป็นเสมียนและห้างส่งมารับใช้
- ๒.- หลวงวณิชโยบาช อายุ ๓๕ ปี รูปร่างอ้วนใหญ่ ใจดี
- ๓.- นางวานิชโยบาช ภรรยาหลวงวานิช
- ๔.- คล้อย สาวใช้ทำทุกสิ่งทุกอย่าง
- ๕.- ผู้จัดการและภรรยา เป็นตัวประกอบในเรื่อง

(ฉาก: ในห้องรับประทานอาหารที่ตกแต่งงดงามทันสมัย มีโต๊ะอาหารตั้งอยู่ เพื่อจะเตรียมรับแขก)

นางวานิชโยบาช:- (เดินเข้ามา) คล้อยเอ๊ย! คล้อย.

คล้อย:- (เข้ามา) คุณนายเรียกดิฉันหรือคะ?

นาง:- ได้หอยนางรมมาแล้วหรือยัง?

คล้อย:- ดิฉันยังไม่เห็นหน้าค้าหอยเลยคะ.

นาง:- แล้วคุณเล่า กลับมาได้แล้วหรือ?

คล้อย:- ดิฉันยังไม่เห็นอีกเหมือนกันแหละคะ.

นาง:- แปลกจริง.... นี่ก็ ๖ โมงแล้ว...คุณจะต้องกลับแล้วเนี่ย

คล้อย:- จริงคะ คุณนาย.

นาง:- ฉะนั้นอะไร เก หรือ คล้อย.

คล้อย:- เบาเจ้าคะ (ทำท่าจะออกไป)

นาง:- อ้า! คล้อย อ้อ!- อย่าลืมสั่งรถ ดิฉัน... ไปอ้อมหน้าให้ใหม่เกรียม ผักเอาที่ล้างสดๆ

นั่นแหละดี น้ำแกว้ระวังอย่าให้เปรี้ยวหรือเค็มเกินไป.

คล้อย:- ดิฉันกำลังจะไปซื้อทอดให้พี่ที่เคี้ยว.

นาง:- คุณคิดว่าเก่งทำได้.

คล้อย:- (พุงใจ) ทุกสิ่งจะ ต้องเรียบร้อยที่เคี้ยวคะ คุณนาย พวกเราจะต้องกลับมาวันพรุ่งนี้อีกครั้ง

หนึ่งนั่นๆที่เคี้ยวคะ.

นาง:- กลับมาหรือ? อย่าเขิน คุณ! ครั้งเดียวก็พอแล้ว--

คล้อย:- คุณนายจะช่วยดิฉันเล็กน้อยจะดีกว่าไหมคะ?

นาง:- ช่วยอะไรกัน?

คล้อย:- ช่วยค่อยๆ ไร้อารมณ์ในขณะที่คุณกำลังทำ...--

นาง:- ช่วยอย่างนั้นหรือ ไม่เอา ไม่เอา... (ออกประตูไปทั้ง ๒ คน)

(หลวงวณิชโยบาชเข้ามาในห้อง มีเสมียนพิเศษที่ห้าง

หนึ่ง ตามหลังเข้ามา.)

หลวง:- รอโขนายต้อง การ อะไรไม่ทราบ?

เสมียน:- ได้ที่ที่ผมกำลังมีเกียรติอยู่ด้วยขณะนี้คือคุณหลวงวานิชโยบาชใช่ไหม?

หลวง:- อ้า! ฉะนั้นแหละ เรื่องอะไรกันไม่ทราบ?

เสมียน:- (ถอดเสื้อผืนออกให้เห็นเสื้อผ้าอย่างสวยงามที่เราสวม

อยู่ภายใน) ผมคือเสมียน.

หลวง:- แล้วทำไม?

เสมียน:- ห้างส่งผมมาให้คุณหลวง.

หลวง:- เหมาะที่เคี้ยว...-- คุณมา...--

เสมียน:- ไม่ก็...--

หลวง:- อ้อ! จริงขึ้น.

เสมียน:- ผมยัง ต้องทำการบ้าน

หลวง:-...--

เสมียน:- ผมยังต้องกลับบ้าน

หลวง:-...--

เสมียน:-...--

หลวง:-...--

เสมียน:-...--

หลวง:-...--

เสมียน:-...--

หลวง:-...--

เสมียน:-...--

หลวง:-...--

เสมียน:-...--

หลวง:-...--

เหมือนกับอ้า! --- อะไรล่ะ ---

เหมือนเมื่อดาว--- (เสียงเรียกคล้อย

เอ๊ย! คล้อย) เธอได้ยื่นไหมนั้นแหละ

เมื่อดาวกำลังเบี๊ยะอยู่!

เสมียน:- เรียกว่าเบี๊ยะที่ขอ

ร. (เสียงเรียกอีก)

คล้อย:- ดิฉันจะไปหาท่าน....

ร. (เสียงเรียกอีก)

คล้อย:- ดิฉันจะไปหาท่าน....

ร. (เสียงเรียกอีก)

คล้อย:- ดิฉันจะไปหาท่าน....

ร. (เสียงเรียกอีก)

คล้อย:- ดิฉันจะไปหาท่าน....

ร. (เสียงเรียกอีก)

คล้อย:- ดิฉันจะไปหาท่าน....

ร. (เสียงเรียกอีก)

คล้อย:- ดิฉันจะไปหาท่าน....

ร. (เสียงเรียกอีก)

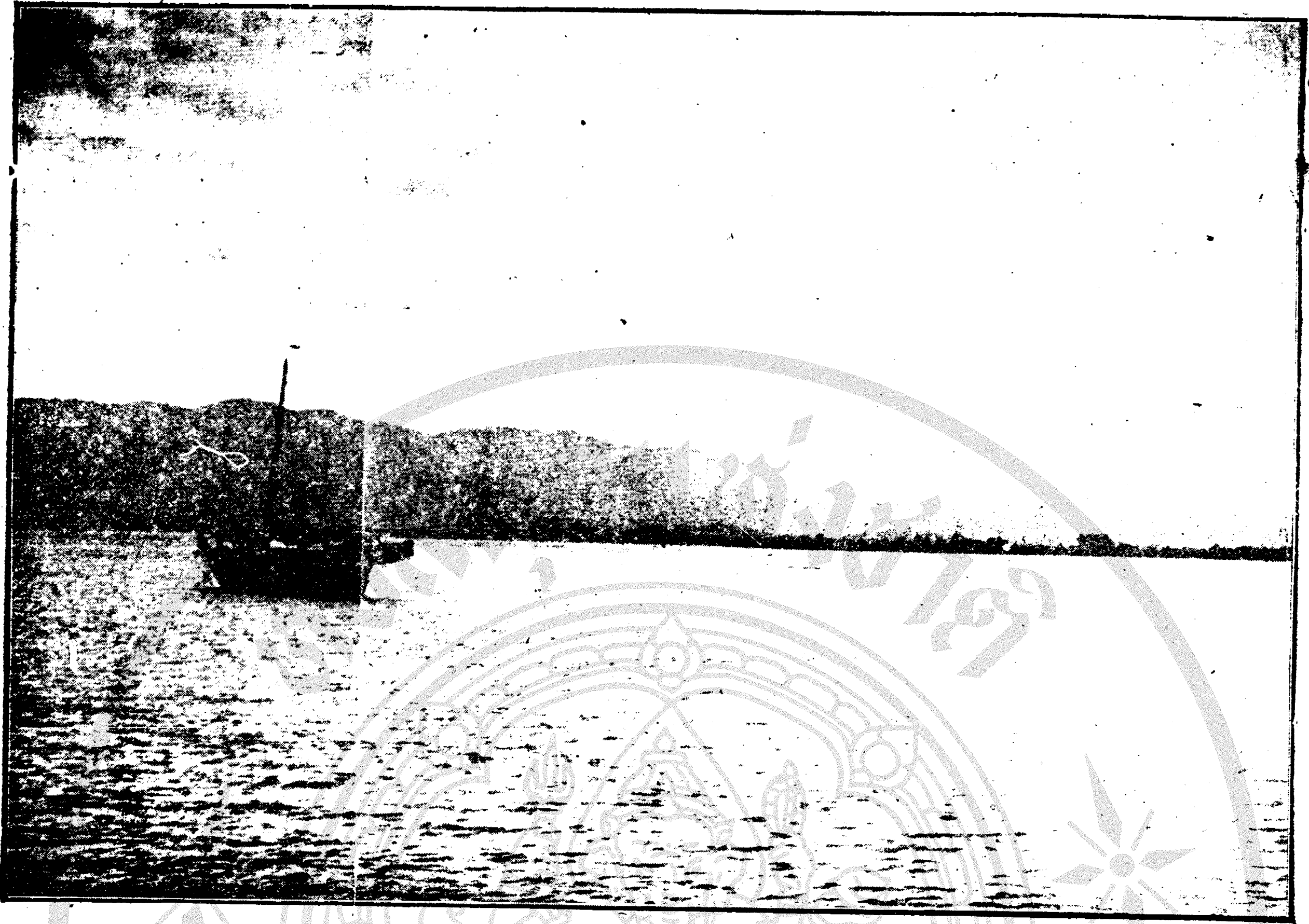
คล้อย:- ดิฉันจะไปหาท่าน....

โดย รุจิรา จิตตยະโสธร

--- อ่านต่อหน้า ๒๖

เรื่องนี้จะเกี่ยวกับชีวิตและประเพณีไทยๆ ที่นานๆ เราจะพบสักครั้ง

ความงดงามของชายทะเลประเทศไทย

ซ้าย: ชีวิตประจำวันของชาวเรือประมงที่ท่าเรือแหลมฉบัง จังหวัดชลบุรี มีเรือประมงขนาดใหญ่จอดเทียบท่า และชาวประมงกำลังขนถ่ายสินค้าจากเรือลงสู่รถบรรทุก

ล่างซ้าย: ตลาดสดริมถนนสายสุขุมวิท กรุงเทพมหานคร มีผู้คนจำนวนมากกำลังเลือกซื้อสินค้าสดจากแผงค้า

ล่างขวา: ภูมิประเทศอันงดงามของอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จังหวัดนครราชสีมา ทัศนียภาพที่สวยงามของผืนป่าและธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์

สทศ 1. ทำให้ผู้ ชมที่ สว่างเพ ขงเรา จักค่าของสิทธิและสมภาพขึ้นกว่าแต่ก่อนมาก

นิสิตนิสิตาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ยุวชนผู้จะเป็นกำลังของประเทศในอนาคต

ความสำเร็จในชีวิตของยุวชนเหล่านี้แหละจะเป็นความ
หวังที่จะสถาปนาบ้านใหม่เราให้วัฒนาถาวรต่อไป

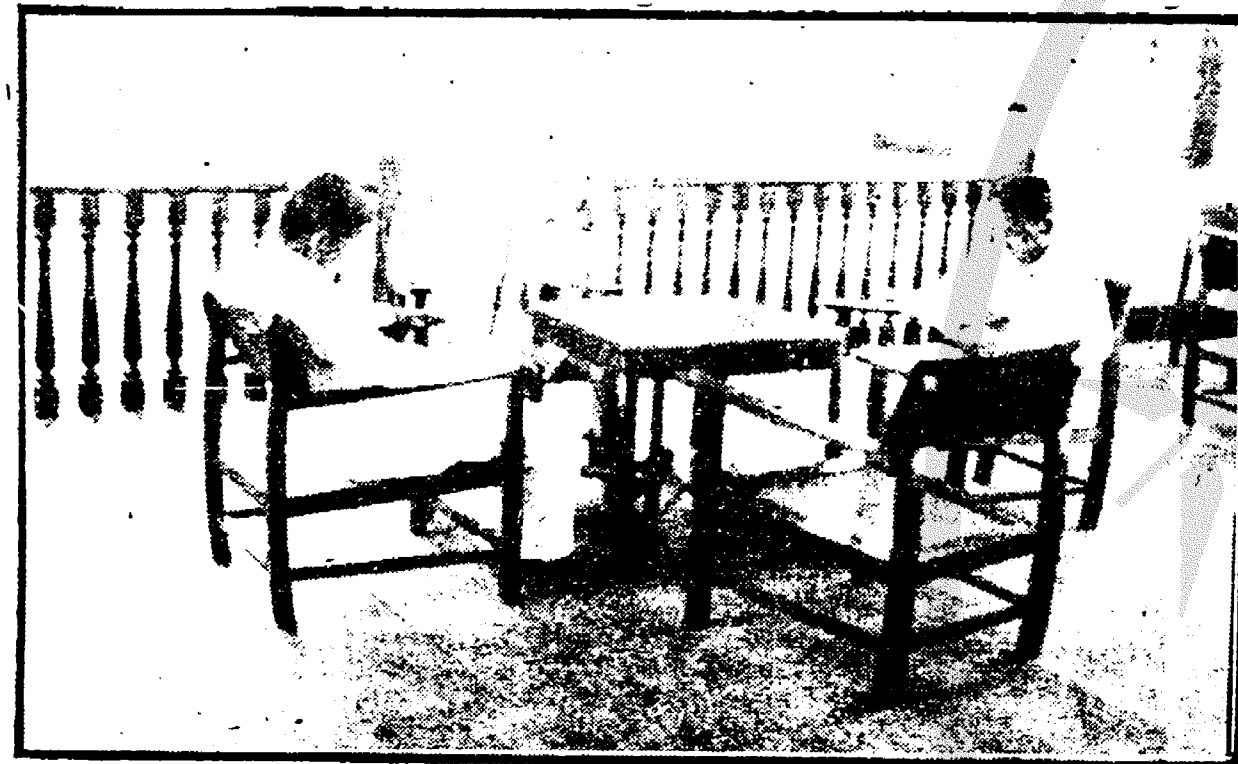
นิสิตและนิสิตาภายใน ห้องประชุมในการได้วาที่ณจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นิสิตาผู้หนึ่งในการได้กรรม

เมื่อจบ การเรียนที่กลับบ้าน
นี้คือ นิสิต นิสิตาของจุฬาลงกรณ์

พักผ่อนและศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมนอก จากเวลาเรียน

ตึกจักรพงษ์ของ องค์เจ้าจักรพงษ์ทรงสร้างอุทิศให้

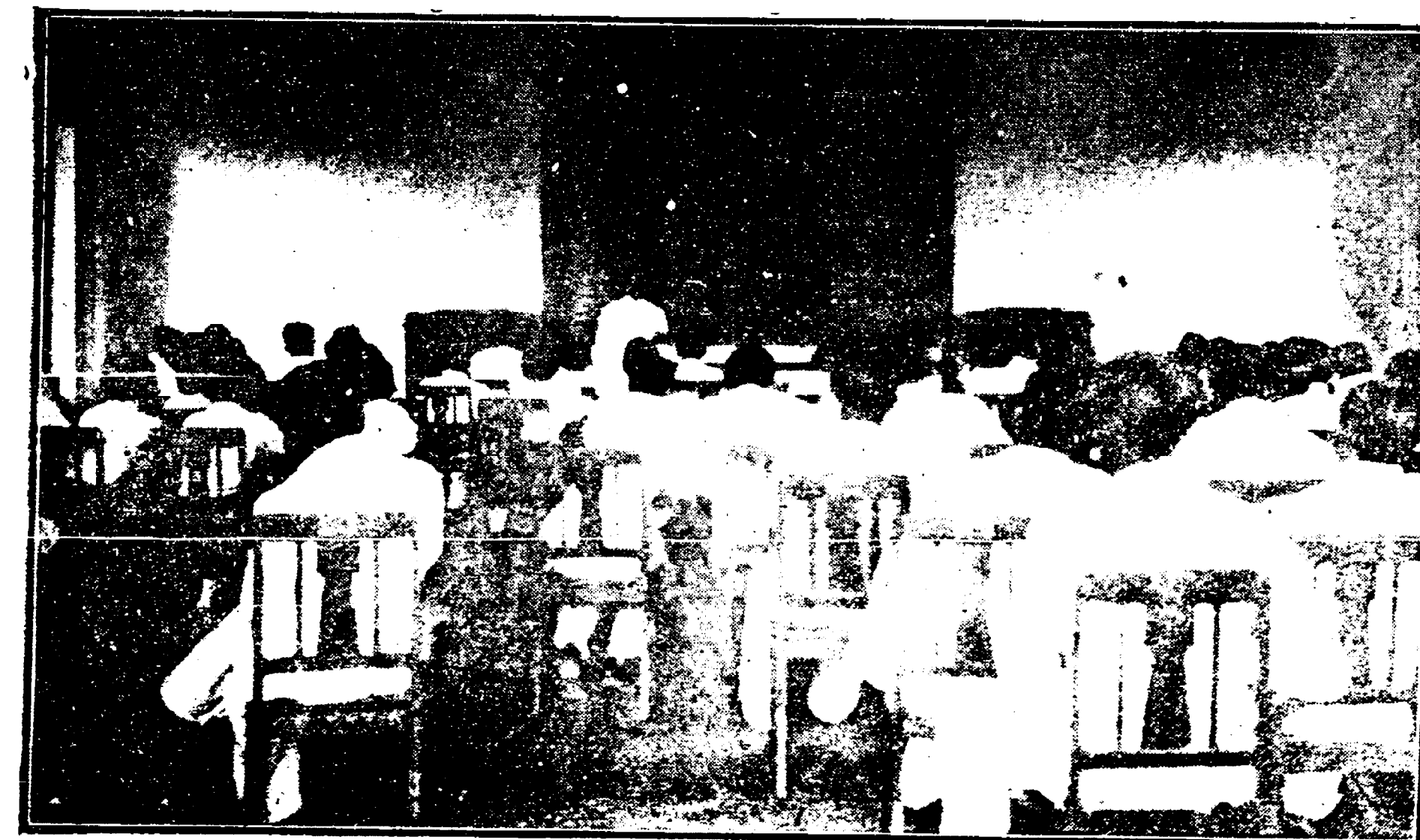

ห้องอ่านหนังสืออันสะอาด ข้าง มณฑลสมณภายในตึกจักรพงษ์

พาหุรัตน์, สวรรค์ของผู้หญิง

การ เสนอ ความคิดฝึกเป็นนักท... และ กับ ปฏิภาณ ด้วย การได้กรรมระหว่างนิสิตนิสิตา

ผู้รัก ร... ตรีๆ ก็มีร่วมในตึกจักรพงษ์

บึงเลียบ: กีฬา วรรมซึ่งเป็นการพักผ่อนไปในตัวอย่างดีภายในตึกจักรพงษ์

ชีวิตส่วนหนึ่งในวันหนึ่งของพระนคร

๑. (วงกลม) นักเรียนโรงเรียนเพชรบุรี
วิทยาลัยเดินทางกลับบ้านหลังจากเลิกเรียน

๒. (ขวา) บ้านเพ็ญตัวให้เป็นสุขสมบูรณ์
เมื่องานในหน้าที่เสร็จแล้ว ประชาชนส่วน
หนึ่งที่หนีความเลื่อมใส ก่อนเข้าดูภาพ
ยนตร์รอบมาชมวันเสาร์หลังจากเลิกงาน

๓. (ล่าง) ครอบครัวหนึ่งเห็นถนนจักร
วรรค์ ซึ่งจัดการขุดขยายกว้างกว่าเดิม ปั่นตอน
ที่ผู้คนเดินไม่สะดวกตลอดวัน

(ล่างซ้าย) ห้องเย็นเบียร์ดองสถานที่พักผ่อนที่ขยับใจช่วงเย็นนี้ มีคนเต็มเกือบทั่วพระนคร (กลางขวา) นักเรียนเพชรบุรีวิทยาลัย ๓ คนกลับจากโรงเรียน
คนที่หันหลังไม่ไรหันไปมองเพื่อน เคยขายกตัญญูมา (ล่างขวา) อีกส่วนหนึ่งของผู้ที่เลิกจากงานแล้วก็มาแวะพักผ่อนหย่อนใจที่ศาลาเฉลิมกรุง

เผชิญกรรม

ต่อจากหน้า ๕๒

เร่ร่อนมาหัวใจเกษรแดงดำ รณ...
ที่เธอรู้นึกอะไรอีกนอกจากความ
รัก เออเมื่อไรบ้าง รณจวนเร
มาเนบอก ด้วย ความ อัด อั้น กัน ใจ
เม่ รณจวนจะ พช ยาม ผดัก ที่หา
ทานกำลังอันคณรองเกษรได้ไม่ กั
ดรับขวัญที่เห็นผดระเี่ยค่อนระ
รณจวนแล้วกระซิบบอกวา.

“ฉันเห็นใจรณจวนแล้ว ชีวิต
ของรณจวนคือชีวิตของฉันเอง หาก
รณจวนเป็นอะไรไปก็หมายถึงความ
อับปางของชีวิตของฉันเอง” และ
แล้วพูดด้วยเสียงหนักแน่น “ฉัน
รักรณจวน ได้ ฉันใหม่ ฉันรักรณ
จวน ฉันขอให้สัญญาว่า ความ
ใจที่ฉันยังมีลมหายใจอยู่ เจ้าถาวร
จะมากระดองรณจวน--กระดองหัว
ใจ--กระดองของรัก ของฉัน ไม่ได้
เป็นอันขาด คัดัดละเพื่อน เธอ
เจ้า ยังวันพชยามร่มโพธิ์ เราจะต้อง
ได้พบกันอย่างสมบูรณ์ที่สุด--”

รณจวน ยกมือวางหนึ่งบนมด
ปากเกษรไว้ และบอกว่า “เบาๆ
หน่อยค่ะ เกษร อย่าคะคานมาก-
นัก เรายังไม่เร่ร่อน ฉันจะ
กำลังเคราะห์ร้าย แต่พรุ่งนี้เรา
อาจเคราะห์ดีก็ได้คะเกษร”

เกษรยิ้มน้อยๆ ด้วยเกล้าใจจ้อง
การรณจวนด้วยหน้าอกไปมา “ครั้ง-
หนึ่งรณจวนเคยสงสัยว่า ฉันไม่ใช่ผู้
ราชที่แท้จริง แต่ครั้งหนึ่งจะ
พิสูจน์ให้รณจวนเห็นว่าฉันเป็นผู้-
ราชหรือไม่ แม้จะต้องถึงชีวิตฉัน
ก็ยอม”

“ทำใจเย็นๆ หน่อยค่ะ เกษร”
รณจวน พูดพลาง ยกมือขึ้นกระพริบ
ตาเกษรเบาๆ “เรายังมีเวลาอีก-
นาน ค่อยคิดค่อยไป”

“รณจวนทราบไหม เมื่อไร
เจ้าถาวรจะเข้ามาหานี้”

“ดูเหมือนในราวเดือนเมษายน
อีกหกเดือนข้างหน้า ะ เวลานั้นถ้า
ยังมีราชธิดาอาศัยอยู่ทางจังหวัด-

นั้น กระทั่งคงจะไม่เรียกเรา
กลับเร่ มาจนกว่าจะถึง คือน เมษายน

เกษรกะเดาใจ ค่อยๆ
คลางข้างรณจวนออก เริ่มช้า ประ-
คองที่ระพาคไว้กับดำเรณ เออ-
ผมรณจวนซึ่งคงคงปรกหน้าขึ้นด้วย
อ้อมโยน ก้มลงรับขวัญที่หน้าผาก
อย่าง สุดสุด ทราบใจ รณจวน
พลัดตัวหันหน้ารับอกเกษรด้วยความ
เสนหา เพื่องรักกำลังผดผาญหัว
จิตหัวใจอย่างแรงกล้า โอ--
ชั่วรัก ชั่ว จะมีอะไรอีกเล่าในชีวิต
ที่จะพึงปรารถนามากไปกว่านี้ มัน
เป็นขอแต่หนึ่งเดียว มันเป็นความ
มันที่ฉันจะสุขเกษมเปรมปรีดิ์ ดก
ชื่นหอมหวดเป็นที่สุดแล้ว ฉันทุก
สิ่งรักดี ฉันทุกสิ่งในโลกนี้รัก
ทั้งคนของกันเอง ไม่มีอะไรอีกแล้ว
ที่จะมาพรากให้แยกจากกันได้ นอก
จากความตาย ทั้งคู่คิดเช่นนั้น.

ความรักเดินไป วิ่งไป วัน
แล้ววันเล่า ค้างอ้อมเอิบในชั่วชีวิต
เสนหา ไม่คิดปลิดาไฉนใหม่ต่างคิด
ค้นไปด้วยทุกขระของ จวบจนกระทั่ง
ล่วงเข้าเดือนเมษายน เดือนสุดท้าย
แห่งนิยายรัก ซึ่งต้องถูกบังคับให้
เบียดขาดแฉก อีกเป็นครั้งสุดท้าย
ในเมื่อ ถาวรถูกกระทรองเรียกกลับ
เข้ามาแล้วเกือบ ๒๕ ปีแล้ว.

--- อ่านต่อหน้า ๕๗

ความหลังคืนวันเฉลิม

ต่อจากหน้า ๕๐

ได้. แต่ผู้หญิงเราก็ดูให้เข้มกับที่เร
จะรักเธอหรือ? มีการ ทอดสนิท กับ
คนนี้ ไม่เกี่ยวข้องกับคนนั้น วันหนึ่งก็
กับผู้ชายคนนั้น พรุ่งนี้ก็อยู่กับ
ชายคนโน้น มรณนี้เปลี่ยนไปอีก
คนหนึ่ง อย่างนี้ก็ช่างเถอะ เพราะ
ราชย์ไม่แน่ใจว่าใครจะชอบเราจริง
แค่นั้น คบได้เห็นเรื่องผู้หญิงควรจะ
น่าอาย ก็ขอถอนมือรักพร้อมๆ
กันถึง ๒ คน - คู่รักจริงๆ ไม่ใช่
เป็นแค่ พียงเพื่อนที่ต่างเริ่ม รักและ
หลงกัน ไม่ปลงใจว่าจะรักใคร-นะ.
คอน เช่น เป็น วัน สงสยพบกันหนึ่ง
คนกลางคืนเป็นเวลาพบกันอีกคน
หนึ่งลงไปพราหมณ์ในที่เดียวกัน. และ
อย่าคิดว่าหอนจะปกปิด หอนพช
ยามให้ใครๆรู้รวมทั้งฉันด้วย นี่ไม่
ไร ก็ขอถอนว่าหอนเก่งคอกหรือ?
ไม่ใช่ความซื่อตรงของหอนเป็นนะ
ละ-ฉันคิดว่าหอนควรจะกล้าในทาง
อื่นไม่ใช่ทางหน้าตาเช่นนี้. ผู้หญิง
คนนี้ได้ มีการเดาเรียนแล้ว ชาย
ชานามอยู่ในเร่ก็มีความดีมีปัญญา
พอตัวแล้ว. แต่เหตุใดจึงเป็นดังนี้
ฉันอยากใจจริง ๆ ที่เราใช้ การเดา
เรียนของเราในทาง เช่นนี้มากดว่า
ใช้ ในการเป็นผู้หญิงจริงๆ.”

“แต่คงจะ ปนบางคน หรือ”
คนทั้งสามเมื่อพูดจบ “คงไม่เป็น
กันทั่วไป. ที่เหมือนกับผู้ชาย มี
ชีวิตอยู่คนเดียว. ไม่รู้ไปเสียทุก
คน ผู้หญิงที่ต่างๆก็มีอีกมาก ที่
เป็นอย่างนี้คงเป็นกันเพียงคน ๒ คน
เท่านั้นเอง”

“พูดถึงความรัก-ฉันกับพี่สาว
ก็ยุ่งกันอยู่เสมอ. อย่างนี้คงมา
มาเร่ ก็ยังเชื่อว่าความรักไม่
มีอยู่ในโลกนี้-มีแค่ เหตุผล ซึ่ง
ความรัก ที่มีเหตุผล ไม่ใช่ ความรัก
จริงๆ ปนอันนี้ ค พี่สาวเราเคย
ในฐานะที่เราเป็นนัประพันธ์เรื่องเร
รมย์ แค่นั้น บางครั้งก็ยังยอม
อ่อนคานว่าโลก เรานี้ มันจะหา
ความรักที่แท้ยากจริงๆ”

“แต่ฉันเชื่อว่าความรักมันอยู่
คู่โลก ความรักที่โลกยังเบบโศก
ที่มนุษย์อาศัยอยู่.” คนทั้งสาม
อย่างนี้ชอบเหตุผล มีอาการไม่
ชอบใจใดๆ “มีหลายคนที่รัก
ด้วยแค่อกตมอย่าง ที่เธอว่า หยา
หรือไม่มีตัวตนทั้งนั้น.”

“อดทนอีกปี” คนแรก ก้ม
ก้มหัวเราะ

“นับเป็น ๑๐ ปี ดีนะ” คนหลัง
ขึ้นขึ้น ดวงหน้า อังงามขึ้น เค็มไป
ด้วยความมั่นใจ. “จะขอกุหาหอน
มาให้พี่สัก เรื่องหนึ่ง เธอจะไม่เร
ว่า เป็นความจริง แค่นี้จะต้อง
ยอมรับว่าเป็นเรื่องจริง เพราะ
เป็นเรื่องของคนที่เราเห็นๆกันอยู่”

แต่ครั้นแรกก็มีความน้อยๆคง
คาอิมคนกริบ มองดูผู้กล่าว พร้อม
กับอ้อม ความจริงเพื่อนของเธอ
ผู้ เป็น คนเดียวที่เธอเห็นชีวิต
ภายใน การ วิถีที่เป็น ของ ราม รัน
เป็นภ พรองความดี ยังความชื่น
ใจแก่ผู้ ได้เห็นคล้ายกับคนเมืองร้อน
แต่เห็นแต่เพียง และ คน เมืองหนาว
เห็นแต่เพียง

ความช่าง จดจำเป็น วิถีของ
สัตว์ เรื่องราวที่เธอเล่ามา จึง จะ
ละเอียดกว่าทั้งคำกันจวบ. แต่เป็น
ความจริง ความ ที่ สัตว์ ผู้ได้ ค ค
ไว้ สัตว์ผู้ พัง บังเกิด ความ รังค
เหมือนได้ พังนิยายอะไร. รือ. ซึ่ง
ไม่น่าจะเป็นจริงได้เลย. แต่ด้วย
ความเห็นแปลกผิดความ รู้ที่เธอได้
รู้มา เรื่องนี้จึงได้มากรัง พ.เจ้าอด
ทอดหนึ่งด้วยประการดังนี้.

ความเข้าใจและเชื่อมั่นในเรื่อง
รักจะเป็นเช่นไรก็ตาม เจ้าเจ้าก็ยังไม่
เห็นควรว่า นิยายจริงอันหวานชื่น
ควรเป็นอาทรรณ ที่ควร พังได้เรื่อง
หนึ่ง. นิยายเรื่องนั้นจึงได้ ค รียบ
เรื่องใหญ่ ดกขณของ. คำนิยายอัน
เด่น คงจะปรากฏในต่อไป.

“สองแผ่นดิน”

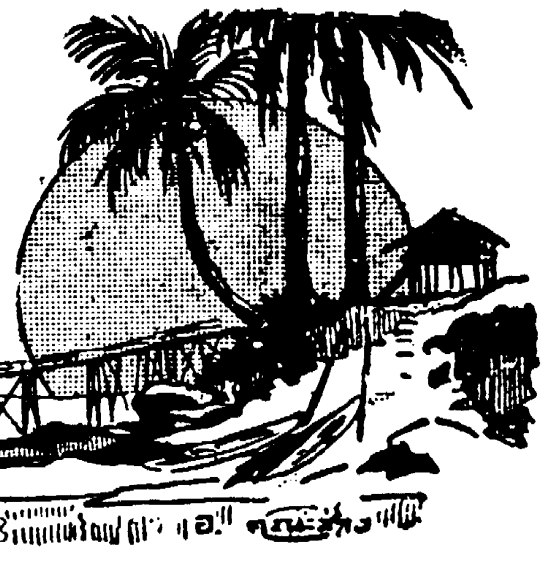
เรื่องสำหรับคิดเวลาว่าง

อารยธรรมของความรัก

“รำพึง”

โดย

ไกลออกไป ทางทิศเหนือ จากจังหวัดพระนคร ประมาณ ๔๐๐ กิโลเมตร ที่นั่นเราจะได้พบคนธรรมดา ๆ อย่างเป็นธรรมดา ที่กล่าวนี้หมายถึงชนบท “คอนกลาง” ชาวคอนกลางไม่ว่าหญิง หรือชาย หากเราไม่ถามว่า นามกรรม หรืออารยธรรมแบบใหม่ นั่นคืออะไร บ้าง เรา ดำเนินมา ซึ่งแนวคิดอันอยู่โดยรอบละแวกบ้านเท่านั้น ที่เราได้พบแต่ได้เห็น เราไม่พึงปรารถนาสิ่งใดอื่น นอกจากธรรมชาติดั้งเดิม ความงาม ความเข้าใจของเรา

จนกระทั่งวันหนึ่งในเดือนเมษายน ชาว “คอนกลาง” ทั้งหญิงและชาย พากันแปลกใจ ที่เห็นชายแปลกหน้าชาวกรุง ๓ คนอพยพเข้ามาในเขตคอนกลาง คนหนึ่งในจำนวน ๓ คนนี้เป็นชายหนุ่ม อีกคนหนึ่งเป็นชายชรา ทำทางภูมิฐาน ชาวคอนกลางเข้าใจว่า คงเป็นพ่อของชายหนุ่มนั้น อีกคนเป็นชายกลางคน กิริยาท่าทางแสดงให้เห็นว่า คงเป็นคนไร้มากกว่า ความเข้าใจของชาวคอนกลางไม่มีผิด ในรัศมีชาวคอนกลางได้เข้าใจได้ว่า เราทั้งสามจะมาทำไม ประสงค์อะไร แต่เมื่อปรากฏว่า มาโดยสุจริตแล้ว เราก็เลิกเอาใจใส่

เดือน ๔ ได้ผ่านไปแล้ว ชาวคอนกลาง ต่าง พากัน เริ่มใน การทำนาซึ่งเป็นอาชีพของคน ส่วนเพื่อนบ้านหน้าใหม่ของเราที่กำลังทำนาประกอบภารกิจด้วยใจดีและทำด้วยดี เป็นปีที่ฝนตกค่อนกลางปี ภูมิ

ประเทศแห่งชนบทค่อนกลาง เป็นน้ำล้อมรอบ ฉะนั้นในฤดูฝนเริ่มมีคอนกลาง จึงกลายเป็นเหมือนเกาะกลางทะเลอย่างขมขื่นๆ คนประเพณีนิยมของชาวคอนกลางในฤดูน้ำหลากเช่นนี้ ในวันว่างงาน หมู่สาวมักจะพากันลงเรือ กระโดดยักไปตามลำน้ำตามหมู่บ้าน ท่วมถึงโน้นยามนี้เปิดโอกาสอันดีที่หนุ่มสาวจะได้พบกัน คุยกัน หยอกล้อกัน อันนับว่าเป็น การวันรมย์ ของชาวคอนกลางเป็นอย่างยิ่ง

วันพระกลางเดือน ๘ วันนี้เป็นวันที่หนุ่มสาวชาวคอนกลางได้นัดกันลงเรือออกครั้งหนึ่ง ในโอกาสที่พจน์ วอนสุนทร ราชหนุ่มราชบุตรพระนคร เพื่อนบ้านหน้าใหม่ของชาวคอนกลาง ได้ถือโอกาส ร่วม ไปในการสนทนากับเราด้วย หน้าที่เรือของพจน์ กำลัง พุ่งหัว คับน้ำ ครองไปข้างหน้าอย่างเร็วด้วยความคองของผู้ถือท้าย ในไม่ช้าเรือก็ได้ผ่านเข้าไปในลำน้ำที่น้ำได้ท่วมถึงแค่เพียง ครึ่ง เดียว เราได้พบหนุ่มสาวคู่หนึ่งกำลังล่องเรืออยู่ด้วยความเพลิดเพลิน ผ่านไปอีก เราได้พบอีก เป็นเช่นนั้นเรื่อยไปจนเราออก จะ ระวังใจ ที่ต้อง ทำคนเป็นผู้นำความสู่รองคนอื่น โดยตัวเองไม่ได้เจตนา ดังที่พจน์พบเห็นเหล่านี้ ได้เตือนใจให้เราหวดระวังถึงจังหวัดพระนคร อันรุ่งโรจน์รอบล้อมไปด้วย ถิ่นนาแห่ง นามกรรม และ อารยธรรม แบบ ใหม่ อีก ครั้งหนึ่ง เหตุการณ์ที่เราได้พบเห็นในวันนั้น กับเหตุการณ์ที่เราได้ผ่าน มา

แล้วในพระนคร ย่อมผิดกันไกล-หนุ่มสาวชาวคอนกลาง มีดวงใจดวงเดียว รักมั่นในธรรมชาติดั้งเดิมความซื่อสัตย์ ทั้งเมื่อเราจะได้ออกมาล่องเรืออยู่ด้วยกับคนที่พจน์ได้เคยเห็น หัวใจของเราได้มีใจอื่น ยิ่งไปในทางรัก หัวใจแห่งการล่องเรือไม่มี เรารักกันกับคนอื่นด้วยกัน แต่เรามีได้ดวงใจกัน นั่นคือธรรมชาติดั้งเดิมให้เรานี้ นั่นคือสิ่งที่ควรเรียกว่า อารยธรรมของความรัก ความรักเกิดของพจน์มีได้หยุดอยู่แค่เพียง เท่านั้น อุปทานได้ผูกพันในดวงใจของเรา คือไปว่า ณ บัดนี้ได้นำมา แห่งแห่งอารยธรรม แห่งแห่งความเจริญรุ่งเรืองนั้น ประชาชนที่ยกย่องคนของเรา เป็นผู้นำสมัยนี้ อารยธรรมแบบใหม่ ย่ำ ปรวิกรมจะหา ดวงใจอัน มั่งคั่ง ดังชาวคอนกลางนี้โดยยาก อารยธรรมแบบใหม่ ได้รับได้ อารยธรรมคามธรรมชาติดั้งเดิมแล้ว นามกรรมกำลังแผ่แผ่ ออกไป - อารยธรรมคาม ธรรมชาติดั้งเดิมด้วยนามกรรม ประเพณีนิยมการส่งหน้าปากเราหากัน -

โอ! “ธรรมชาติดั้งเดิม” ของเราจะสูญเสียต้นตอของเราหรือ -

พจน์-หนุ่มของเรา ครึ่งหนึ่งเคย-บุรุษอารยธรรมแบบใหม่ หรือที่พจน์เองเรียกว่า “อารยธรรมแบบสากล” บัดนี้เพิ่งได้พบแต่แค่เพียงถึง “ธรรมชาติดั้งเดิม” อันแท้จริง แต่บัดนี้พจน์ทราบแล้วว่า “ความรักอันแท้จริงนั้นย่อมเกิดขึ้นได้ในเขตแห่ง อารยธรรมคามธรรมชาติดั้งเดิม” เท่านั้น ความรักอันแท้จริงย่อมอาศัยธรรมชาตินี้ เป็นค้ำพิชิตพจน์ได้พบ อารยธรรมแบบใหม่ หากได้ส่งเสริมให้เกิดคือ ธรรมหรือความซื่อสัตย์สุจริตต่อกันไม่ ดังที่พจน์ได้พบได้เห็นในวันนั้นแหละ คือความรักคามแบบธรรมชาติดั้งเดิม

อุปทานอันนี้ ได้ล้มเลิกล้มหายไปจากดวงใจของพจน์ก็ต่อเมื่อได้ยืนเคียงหนุ่มสาวโดยเรือคู่กันใกล้เข้ามา พจน์รู้สึกปลื้มใจที่คนได้มาพบแหล่งธรรมชาติดั้งเดิมจริงๆ แล้ว เราจะรอ ชาวคอนกลางนี้แหละ เป็นที่อาศัยของเรา

คอย!!

“สองแผ่นดิน”

ของ น. ประภาส

เป็นเรื่องราวที่สุขของนักเขียนผู้นี้

เตรียมการกินเลี้ยง

ต่อจากหน้า ๒๖

เสียน:- คงอาหารตามที่คุณชอบรับประทาน มีผักผลไม้ หวาน รสจืด อาหารให้งาม ได้ตามธรรมชาติ การเบียดเบียน ตัวก็รักตัวเห็นได้...

นาง:- ตัวนี้แล้วจะพาคุณ.

เสียน:- มีเรามากก็คนไม่ทราบครับ?

นาง:- ๖ คนจะเรามาก ๒ เป็น ๘ ด้วยกัน.

เสียน:- ดิฉันเองไรไหมครับ!

นาง:- ไม่ค่ะเสียน.

เสียน:- ผมเชิฟในงานเลี้ยง เจ้าคุณสุรเกษมศรีเทศมาด ซึ่งกว่านี้คือ ครบทั้ง ๘ คนผมเชิฟคนเดียว.

นาง:- เอาละ ตัว ชั่วเอก.

เสียน:- มีอาหารอะไรบ้าง ไม่ทราบ.

นาง:- หอยนางรม หอยอบ หรือ ปลาโรยหน้า.

เสียน:- อาหารหนักดีครับ.

นาง:- เครื่องในเพรทอได้หรือดีกับไก่คอนอบ ไก่ครีม ของว่าง.

เสียน:- แล้วพวกเครื่องคิมจิครับ ผมรอทนายตั้งหน้าว่า มีเหล้าองุ่น มาคินี่ บุหรี่อบ รม: ญ ไรไหมครับ คุณนายไม่ต้องยุ่งอะไรทั้งหมด ทุกอย่างผมทำเอง ห้องครัวอยู่ไหน

นาง:- (ยิ้ม) ที่นั่นน่ะ.

เสียน:- รอบคุณคุณนาย คุณนายอย่าวิตก ผมจะไม่ให้มีอะไร คคกบพร่องได้มีแค่อย่างเดียว (ออกไป)

นาง:- เดี๋ยง...เดี๋ยง...

หลวงวานิช:- (นั่งกางเกงแพรใหม่เดิน) ดิฉันอยู่ที่นี้ ที่รัก--

นาง:- เรอ! เหลือเกิน.

หลวง:- เป๋แล้วเลย ดิฉันพร้อมแล้ว พวกเรากว่า จะมากี่ ๒ กลุ่ม.

นาง:- ไม่ หันเรอตรงเวลาดีที่.

หลวง:- ดิฉันพร้อมแล้ว ดิฉัน

ตรงต่อเวลาที่เคียว.

นาง:- บุหรี่ได้ เรอชื่อมาหรือเปล่า.

หลวง:- ดิฉันชื่อชื่อคนที่ผู้จัดการดีชอบ.

นาง:- ผู้จัดการ? ใครกัน?

หลวง:- เราเป็นคนดีเหลือเกิน.

นาง:- เราคนเราต้องเชิญเร ม กินเลี้ยงเย็นวันนี้--

หลวง:- เป็นการแสดงความไมตรีจิตที่มีศรัทธา.

นาง:- เรอคิดเช่นนี้หรือ?

หลวง:- งานทำงานบางคนอยากจะได้หน้าทำขอ ดิฉัน.

นาง:- แต่ไม่ไร หน้าที่ทำขอ ดิฉัน-- สามีมาแล้ว ดิฉันคิดอะไรไม่ทันนะจากการ ดิฉันวันนี้นะ.

หลวง:- ก็ดิฉัน แล้ววันนี้อะไรจะปองไปอยู่ ใจเย็นๆ--

นาง:- ไร-- ก็ขอมีแค่มา ไร ทุกวัน-- ได้ใจดีเข้า--

หลวง:- เอาจริงหรอ? นี่จะตั้งแต่งตัว ค ม ธรรมดาหรือแบบต่างดะมาๆอะไร?

นาง:- เรอไม่รักหรือ?

หลวง:- เป็น การเลี้ยง ใหญ่ มาก จึงทำให้ดิฉันลืมไปบ้าง.

นาง:- ดิฉัน ในหนังสือ อ่านเล่มนี้ เรอ รังเกียจอยู่ว่า เจ้าเรอจะต้องแต่งแบบดั่งให้ทันสมัย.

หลวง:- ผิดจริงๆ หนังสืออ่านเล่มนี้เรอที่เรออ่าน?

นาง:- ดิฉันจำไม่ได้เลยแล้ว.

หลวง:- โอ! สมัยนี้เราทำหน้าเหลือเกินนะ จะถามใครกันหว่า?

(เสียนเข้ามาในห้อง)

นาง:- ถามใคร หรือเรอ? ก็สมัยนี้อย่างไรแล้ว.

หลวง:- เอ! ความคิดนี้เหมาะสมจริง...นี่นะ. สมัยนี้...

เสียน:- รว!!

หลวง:- เรอ! ใหม่ว่าดิฉันควรจะแต่งตัวแบบเก่าหรือควรจะแต่งแบบดั่ง?

เสียน:- รอความเห็นไม่ไรหรือครับ?

หลวง:- ก็ดั่งๆอย่างนั้นแหละ.

เสียน:- เค้าอย่างไทยนิยามเก่าก่อนก็ดั่ง...แบบดั่งดั่งอย่างนิยามเดี๋ยวนี้นี้ก็ดั่ง.

นาง:- ดิฉันไม่เห็นด้วย หึ จะกระจำออกไปโดย.

หลวง:- เค้าอย่างไหนคิด?

เสียน:- ดั่งดั่งดั่ง. แบบดั่งดั่งเหมาะ สำหรับขับเรือหน่อ.

หลวง:- ค่ะมาก.

เสียน:- คุณหลวง พอใจมาก...คุณหลวงจะต้องเปลี่ยนจากพอใจของคุณหลวง เป็น จึงเพิ่มกับเงินเดือนให้ผมด้วย.

หลวง:- หึ! ค้างด้วย?

เสียน:- เป็นธรรมดาขอรับ ความหนัก ของผม เมื่อผมไปเขียน...

หลวง:- (ตัดคำพูด) แล้วไรได้...

เสียน:- รอบพระคุณครับ (เข้าไปในห้อง รับประทานอาหาร)

หลวง:- เอ! ไม่ไหว-ไม่ไหว หมอนี่. ดั่งดั่งเงิน

นาง:- ก็ดิฉันบอกเรอแล้วดิฉันอยากไม่เชื่อ!

นาง:- (เดินเข้าไปใกล้ห้องอาหาร) ทุกสิ่ง เรียบร้อยแล้วหรือ?

เสียน:- ผม เปลี่ยนแปลงรอบพระคุณบ้างเล็กน้อยครับ

นาง:- อ้อ!

เสียน:- ผมไม่ได้คิด. คำนึงอะไรเลย--พิจารณา ดู--เห็นว่า

คุณนายพยายามทำให้งามที่สุดแล้ว.

คณีย:- (เข้ามา) คุณนายคะ ดิฉันขอที่คุณนายเข้ามาเรอเอาได้นั้นแหละคะ

เสียน:- ดิฉันนั้น น่ะ มั่นใจไรกัน.

คณีย:- ดิฉันนั้น น่ะ ดิฉันเอนม้นออกจากตัวไม่ได้.

นาง:- ทำอย่างไรดีล่ะ

คณีย:- คุณนาย ไม่ต้องหรอก-- (กับ. ดิฉัน) นี่นะ

คุณเดี๋ยวนะเรอช่วยดิฉันหน่อยได้ไหม

เสียน:- เก็บใจที่. ดิฉัน เมคณีย (ออกไป)

หลวง:- ดิฉันเอาเสื้อกางเกงแบบดั่งดั่งออกมาแล้ว-- เหม็นเจ้า

ชากันก็จืดจางเหลือเกิน

นาง:- ค้างเอาไปฝั่งดั่งเดี๋ยวก่อนเรอ

หลวง:- ที่หน้าคาง น่ะหรือไม่ได้ให้เรอ ร่างนอกหน้าจะคายไป (ดั่งดั่ง)

นาง:- เรอทำอะไร

หลวง:- ดั่งดั่ง. ให้กัณ

ออก

นาง:- แล้วกัน บ๊ายๆ ดิฉันห้องเหม็นหมกเท่านั้นเอง

หลวง:- ไม่เหม็น หรือ (ดั่งดั่งดั่งออกไป. กัณ. ดิฉัน. ห่อออกจากดั่ง) นี่อะไรกัน?

นาง:- ชากัน ค้าง. ดิฉัน น่ะ ชากัน. ค้าง. ดิฉัน น่ะ ชากัน. ค้าง. ดิฉัน น่ะ

ออก. ค้าง. ดิฉัน น่ะ ชากัน. ค้าง. ดิฉัน น่ะ

นาง:- อะไร

หลวง:- กระ. ค้าง. ดิฉัน น่ะ ชากัน. ค้าง. ดิฉัน น่ะ

นาง:- ทำไร? กระ. ค้าง. ดิฉัน น่ะ ชากัน. ค้าง. ดิฉัน น่ะ

หลวง:- รอ. ค้าง. ดิฉัน น่ะ ชากัน. ค้าง. ดิฉัน น่ะ

นาง:- ค้าง. ดิฉัน น่ะ ชากัน. ค้าง. ดิฉัน น่ะ

หลวง:- พอ. ค้าง. ดิฉัน น่ะ ชากัน. ค้าง. ดิฉัน น่ะ

นาง:- เหม็น! เรอนั้น. ค้าง. ดิฉัน น่ะ ชากัน. ค้าง. ดิฉัน น่ะ

เดิน. ค้าง. ดิฉัน น่ะ ชากัน. ค้าง. ดิฉัน น่ะ

ต่อจากหน้า ๒๗

A black and white line drawing of a woman reclining on a large, tufted cushioned chair. She is wearing a long, vertically striped dress and is holding an open book, looking down at it. A small, round, pleated lampshade sits on a stand to her left. A small, round object, possibly a bowl or a small table, is on the floor near her feet. The background is plain.

(ต่อจากหน้า ๑๗)

กษัตริย์แห่งประเทศสยาม มีเกล้า
 --- ข้าพระพุทธเจ้า

ต่อจากหน้า ๕๗

พระเจ้ากัมพูดาซึ่งดำรงนคร
นคร เสวยราชสมบัติได้ ๒๐ ปี ก
๗ เดือน. ครั้นในรัชกาลพระเจ้า
กัมพูดา (๑๓) ในพระศก
โยมกษัตริย์ รัชกาลต่อๆ ไป คือใน
รัชกาลพระเจ้าสุริยวงศา (๑๔) เมื่อ
นครทมิฬถูกภัยเกิดความเจ็บไข้ผู้
กัมพูดาเป็นอันมาก ทัพโรคนั้นมา
--- อ่านต่อหน้า ๓๐ ---

ตำนานพระธาตุ ต่อจากหน้า ๓๐

การบำรุงทหาร ต่อจากหน้า ๔๕

ชยฺ เป็นกำหนด ๖ มีบริวาร ๖ บร. ค
ชาวทมิฬอยู่ต่างพวกกันที่ไปอาศัย
ซึ่งเมืองสุวรรณนคร คือ เมือง
ดงเทม เมืองหลวงเก่าของชาวมอญ
ที่ดับถูกเจ้ากรุงสุโขทัย ผู้ทรง
พระนามว่า พระเจ้าอู่ทอง ทรง
มีชัยคัมภีร์ มิได้มีพระทัยปรารถ
ณ์แต่ผู้ที่มีชัยคัมภีร์ภาพ ชาวนคร
ทมิฬอยู่เห็นว่าเป็นที่ที่จะทนได้จึงพา
กันอพยพไปอาศัยอยู่ในกรุงหงสา
วดี และได้รับความเดือดร้อนจากเกิด
มีมิกซ์จิกคัมภีร์ โฉมหน้าทหารระหว่าง
ชาวนคร ทั้งสองนี้ เมื่อโรคภัย
ระงับเรียบร้อยแล้วจึงจากเมือง หง
สาวดี กลับคืน มายัง นคร ทมิฬอยู่
ซึ่งในคราวนั้น ชาวหงสาวดีก็อพยพ
ลงมาอยู่ในเมืองทมิฬอยู่เป็นอันมาก
กล่าวกันว่า เป็นคนเหตุที่ เกิด มีวิ
ชักรรณะหนึ่งชื่อไซ ในเมืองนี้ ม.ช
เคส มีฐานะอันวิเศษในอินโดจีน
กล่าวกันว่า อาจจะมีส่วนจริงอยู่บ้าง
แต่กระนั้นเห็นว่าจะควรควรใช้ความ
สังเกต ในการ แยก ค้าง กัน ให้มาก
ตัวอักษรสมัยใหม่ ของด.ว. ญาณ นั้น
มีลักษณะคล้ายลักษณะอักษรมอญ
และพระนามมาก เห็นจะเป็นเพราะเหตุนี้
เองที่กล่าวว่ามีผู้ใด ความเห็นที่ว่า ชาว
หงสาวดีเป็นผู้นำอักษรวิเศษมาใช้ใน
เมือง ทมิฬอยู่ ท่านเขื่อนอีกว่า
ไม่ควรจะลืม แต่ก่อนนางของ
ศรีวิชัย ศคคพรรพที่ ๑๔ (อนุวงศ์อริย
วงศ์พระยัม ที่ถ้ำพูน) จนถึงปลาย
ศรีวิชัยศคคพรรพที่ ๑๖ (รายงานของ
ม.ปาริ ฉบับที่ ๔) มีแต่ตัวอักษร
แบบศรีวิชัยเท่านั้น ที่ปรากฏในคำ
จารึก และในครั้งนั้นบัดนี้เมื่อเขียน
ที่เห็นคล้ายกันอีกทั้งนั้น แต่กระนั้น
ก็ดู จะไม่เชื่อในความเห็นนั้น
งี้ซึ่งก็เคยสงสัยไม่ได้ เพราะว่าคำ
จารึกภาษามอญสมัย ศคคพรรพที่ ๑๓
ที่พบที่ถ้ำพูนนั้น มี
ลักษณะคล้ายกับคำจารึกภาษามอญ
ในประเทศพม่า พอถือเอาเป็น

หลักฐานได้เหมือนกัน.
ชาวนครทมิฬอยู่ เมื่อครั้ง มา
ถึงเมืองสุวรรณนคร ก็มีความว่า
ถึงถึงหมู่บ้าน ที่ยังคงอยู่ในเมืองหง
สาวดี ครั้นถึงกำหนดเดือนมีค่าก
แห่งเครื่องสังการะโดยน้ำไปบูชา อัน
เป็น ประเพณี ที่กระทำสืบกันมาจน
ปัจจุบันนี้ เรียกกันว่า ดอยโหมค
บ้าง ดอยประทีปบ้าง ดอยกระตัง
บ้าง.
ว่าที่จริง ประเพณีการดอยกระ
ตังของไทยเรานี้ เป็น ประเพณี ที่ได้
มาจากประเทศอินเดีย บางคนก็
ถือเป็นการ ดั่ง เครื่อง สังการะ ไปให้
บรรพบุรุษของตน บางคนก็ถือ
เป็นการดั่ง เครื่องสังการะ ไปให้
ราชครูของพระพุทธเจ้าที่อยู่ที่ใดก็ได้
หรือ ความที่ปรากฏในตำนานนั้น คง
จะหมายความว่า พวกชาวต่าง
ดอยกระตัง เครื่อง สังการะ ให้ยัง
บรรพบุรุษของตนที่คงอยู่วิเศษอยู่
ที่กรุงหงสาวดี.
ในตอนที่หนึ่งชื่อจันม ท้าว
ว่า มีพระเจ้าแผ่นดินพระองค์หนึ่งทรง
พระนามว่า พระเจ้าอู่ทองจักรพรรดิ
ราช ยกกองทัพมาจากมอญนคร
(หนึ่งชื่อธรมกามาเมืองมาจากเมือง
อพิยกปุระ คำนามเมืองต่างพูนเรียก
เมืองนี้ว่า ศุ ขริฐฐนคร. มีผู้
ตั้งนิยฐานว่าเป็นเมืองยาว หรือ
เมืองเชียงรุ่ง) ทรงได้ เมือง
นครทมิฬอยู่ได้ตั้งขึ้นครองราชสมบัติ
อยู่ได้ ๘ ปี แล้วมีพระราช
ครองราชสมบัติสืบ เมืองไปอีก ๒
พระองค์ คือ พระเจ้า วาสุเดว ๑
กับ พระเจ้าไชยเชษฐาพระองค์ ๑ เป็น
เวลา ๑๑ ปีกับ ๒ เดือน จึงพระ
เจ้ามหาวรรตเจ้ามา จากเมืองต่าง
ปาดปุระ (เรียกว่า สุโขทัยนคร-ต่าง
ปาง-ต่างปาด-ไม่ปรากฏว่ามีผู้ใด
ได้ตั้งนิยฐานว่า ครองกับเมืองใด
ของสมัยนั้น) ทรงรับพระเจ้าไชยเชษฐา
เจ้ามา พระนคร แล้วเสวย

เบ็ดเตล็ด เมื่อถึงฤดูได้ประกาศ
ออกมาอย่างนอกหน้าในสภาพที่
ราษฎร เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๑๘ กรกฎาคม
พ.ศ. ๒๔๗๖ ได้มีผู้พิมพ์กำลัง
ทางอากาศ ซึ่งคนกล่าวได้ว่าได้เสียที่
เรามาแล้วในคราวจำกัดเวลานั้น.
เรื่องท่านท้าวหลาย ครองสติ
กำลังอาวุธ ของ ชาติมหา ประเทศ
ต่างๆ เท่าที่ส่งหลังจากมหา
สงคราม ได้ผล เป็น จำนวนจริงใน
เวลานี้ คงต่อไปนี้
กำลังทางบกเรือและอากาศ
กำลังรบทางบกในยามสงบศึก
ของกองทัพมอญทมิฬมีจำนวนทหาร
๑๕๓,๐๐๐ คน ฝรั่งเศสมี ๕๐๐,๐๐๐
อินเดีย ๕๐๐,๐๐๐ คน ญี่ปุ่น
๒๖๐,๐๐๐ ไปต้นปี ๒๔๖,๐๐๐ ด.ป.
อเมริกา ๓๕๕,๐๐๐ และสหประชา
ชาติ ๓๕๕,๐๐๐ คน
กำลังรบทางอากาศ ซึ่งคง
คงไว้ใน ที่ประชุมเรื่อง อาวุธ ทาง
เรือมีว่า เรือลาดตระเวนของมอญ
ทมิฬมีได้พอแก่การ รักษา ความ
ปลอดภัยแห่งจักรวรรดินั้นจำกัดจำ
ราชสมบัติอยู่ได้ ๑๖ ปีกับ ๒๕๕
ลำดับนั้นมอญทมิฬขึ้นครองราชสมบัติ
ตั้งเมืองนครทมิฬอยู่อีกพระองค์
รวมเป็นเวลา ๖๘ ปีบริบูรณ์ แล้ว
จึงถึงพระเจ้าแผ่นดิน พระอภัยมณี
ราชที่ ๕ พระองค์นั้นมอญทมิฬ
ว่า พระเจ้าเสด็จราช ๑ พระเจ้า
กาญจนาภ ๑ พระเจ้า ชัยดิกราช ๑
พระเจ้า พันธ ๑ พระเจ้าอินทพร ๑
พระเจ้าอภัยมณี ขึ้นครองราช
สมบัติเมื่อ ๑๐ ตุลาคม ๒๔๖๕ เป็น
กษัตริย์พระองค์ที่บรรพบุรุษอยู่ในทุก
ตำนาน ว่าพระพุทธเจ้าได้ทรงศรี
ปรากฏไว้เมื่อ กาล กระ โหมค
บรรพบุรุษของมอญทมิฬ คำว่าพระกระ
ความว่าจะเป็นอุปการะบำรุงพระดำริ
ริททรงธรรมพระพุทธเจ้าให้รุ่ง

นวมมิให้เกิน ๖๐ ลำ แต่อังกฤษ
ได้มีได้จริงเพียง ๕๖ ลำ เรือ
รบขนาดใหญ่ของอังกฤษ ๓ ลำ
เรือเมื่อวันที ๑ มกราคม พุทธศั
ราช ๒๔๖๖ คือ ก่อนมหาสงคราม
จะเกิดราว ๑ เดือนนั้น มีจำนวน
๕๖ ลำ ที่สร้างเสร็จและกำลัง
สร้างอยู่ในสมัยนั้นอีก ๔๔ ลำ มา
จนถึงวันที่ ๑ เดือนมกราคม พ.ศ.
๒๔๖๖ นี้ อังกฤษสร้างเสร็จแล้ว
มาอีก ๑๒ ลำ รวมเรือลาดตระ
เวนสงครามของอังกฤษที่ทำการรบ
ได้ในเวลานั้นมี ๖๘ ลำ.
ฝรั่งเศสเป็นชาติที่มา หน้าใน
กำลังทางอากาศ มีเครื่องบินทั้ง
หมดจำนวน ๑,๐๐๐ เครื่อง ด.ป.ร.
อเมริกา ๒,๓๕๕ เครื่อง ญี่ปุ่น ๑,๓๕๕
เครื่อง อินเดีย มีจำนวนทั้งหมด
๑,๕๐๐ เครื่อง สหประชาชาติ ๑,๕๐๐
เครื่อง มีเครื่องบินได้ปรากฏ จำนวน
รวม เครื่องปรากฏจำนวน เครื่อง
บินซึ่งเอก ๑,๕๐๐ เครื่อง อังกฤษ
เป็นลำดับถัดมาเพื่อน กล่าวคือมี
จำนวนเครื่องบิน ทั้งหมด ๑,๕๐๐
เครื่อง
--- อ่านต่อหน้า ๓๒
เรื่องในพระมหานคร อันมีนามว่าทมิ
ฬอยู่.
พอพระเจ้าอภัยมณีราชเจ้าขึ้น
ถึถึงราชสมบัติได้ไม่นาน ก็มีพระ
ทัยปรารถนาจะประลองกำลังพล
หา ให้พระ ศาสนาภาพ ปรากฏแก่
ประเทศใหญ่ที่อยู่ทางฝั่ง จึงคิด
ให้กระเตรียมทัพเป็นอันมาก เด็ด
ยกทัพหาญทัพ หมายจะไป คัดเมือง
ดอญนคร.
ฝ่ายพระเจ้าอู่ทองราชเจ้าขึ้น
ถึถึง ก็มีพระราชดำริแนบมาว่าพระ
เจ้าอภัยมณีราช มีคิดว่า การ
กระทำทางสงครามครั้ง ด้วยกำลัง
ทัพนั้น ไม่เป็น ขรรคมยุท มี
แต่ จะต้อง คร หา ก็ จะแพ้ ชนะ
กัน หาก มีเกียรติยศ อันใด ไม่
--- อ่านต่อหน้า ๓๔

การบำรุงทหาร

ต่อจากหน้า ๓๐

แต่สำหรับยามเราเล่า มีกำลังรบทางบก, ทางน้ำ และ อากาศเท่าไร?

ถ้าหากกรุงสยาม มีได้ดั่งมีกำลังอาวุธที่เท่าเทียมกับเพียงประเทศขนาดเดียวกันมาตั้งแต่ต้นนั้น น่าจะเห็นเพราะความเข้าใจไปอีกทาง

คือมีบำรุงกำลัง การทหาร ซึ่งรวมเรียกว่า กำลังรบ มีได้เจริญยิ่งไป ว่าสมมุติกรุงสยามมีงบประมาณรายจ่าย เพียง ปีละ ๒๔ ล้านบาทเศษ เป็นเพราะที่ คำนึงหน้าที่ซึ่งเงินเรามีได้ มี รายได้ มาประจักษ์พระนคร หาไม่ความเข้มแข็งของประเทศไทยจะเหลือน้อยลงถึงทุกวันนี้ หรือใดก็เป็น ของ ทายได้ยาก และก็เป็นเพราะที่ ที่การปกครองของประเทศได้เปลี่ยนแปลงเร็ววัน คือวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๕ กำลังรบของเราจึงเพิ่งได้รู้ตัว ฟังดังนี้ คงปรากฏในสุนทรพจน์ของ พ.อ. หลวงพิบูลสงคราม ทางวิทยุกระจายเสียงเมื่อวัน มี.ย. ๒๔๗๗ นี้ว่า ในช่วงเวลา ๒ ปีที่รัฐบาลรัฐธรรมนูญ ได้จัดระบอบการปกครองใหม่ ท่านคงจะได้เห็นแล้วว่า โฉมหน้าของ การ ทหาร ได้ เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ทางกองทัพบกก็มีอาวุธที่ทันสมัยเกิดขึ้น เช่นรถรบปืนใหญ่ซึ่งต่อสู้ อากาศยาน และเป็นกลหนัก ปืนกลเบา อีกมากมาย กำลังทางอากาศ ก็ได้จัดวางเพิ่มเครื่องบินที่ทันสมัยและอาวุธสำหรับ

ทำอย่างนี้ทาง อากาศ รัน ทางกองทัพเรือก็กำลัง เริ่มเพิ่มกำลัง มีดก้นทางทะเลให้ดีขึ้น ชื่น ทุกที่ เพราะกำลังรบทั้งทางบก ทางน้ำ และทาง อากาศ เป็น กำลัง สำคัญในการป้องกันรักษา ความเป็นอิสระของประเทศชาติได้ รัฐบาลรัฐธรรมนูญ มิได้มีความตั้งใจ นอกใจเหมือนที่ดั่งมา แล้ว

แต่เท่าที่ รัฐบาล รัฐธรรมนูญ หรือรัฐบาลสยามใน ระบอบใหม่ได้จัดการเพิ่มกำลังรบขึ้นในระยะเวลา ๒ ปีจนถึงบัดนี้ ท่านนึกหรือว่า เช่น- ยานภาพ สมุทรยานภาพ และอากาศยานภาพ ของกรุงสยามนั้น เพียงพอต่อการป้องกันราชอาณาจักร จากเงื้อมมือราชศัตรูภายนอกได้?

ทุกคนอย่างไม่อ้อมค้อม เท่าที่รัฐบาลปัจจุบันได้เร่งรีบระดมรายจ่าย กำลังอาวุธมาไว้ในอันนี้ ได้ผล เพียง ยังความ อุ่น ใจให้ ก็คิดได้ว่า เราประกันความ สงบสุขภายใน ประเทศ ได้แล้วเป็นอย่างดี แต่ความปลอดภัยสำหรับภายนอกประเทศนั้นยังเป็นปัญหาอยู่

ทั้งที่รัฐบาล ปัจจุบัน ได้ตั้งใจที่จะบำรุงการ ทหารจริงๆ ก็ได้ผลเพียงเท่านี้ ซึ่งอย่างไรเสียเราก็จะหวังให้ ยิ่งไปกว่าเดิมได้ ภายในระยะเวลาอันรวดเร็ว ภายในระยะสมัยแห่งความตกต่ำ ของเศรษฐกิจแห่งชาติ ซึ่งใครจะหวังให้กระทรวงกลาโหมเมือง ไทย ได้เงินงบประมาณรายจ่าย ถึงปีละ ๒๐๐ ล้าน เช่น กระทรวง กลา โหม ญี่ปุ่น นั้น ย่อมหวังไม่ได้เลย เท่าที่รัฐบาลเจ้คนให้ เป็นงบประมาณเท่านั้นที่เป็นเรื่องสำคัญ ในการ เงินของ ประเทศอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นจึงเป็นของสุดหวัง ที่จะเกณฑ์เอาเงินทางรัฐบาลมาใช้ ให้มาก กว่านี้ อีก ในยามอดคอด ทั้งนี้เพราะนอกจากการทหารแล้ว การอื่นซึ่งรัฐบาล

จะต้องบำรุงเพื่อโอกาสของชาตินี้ ยังมีอยู่ หนอหรือไม่

เมื่อเรายังหวัง ความ ก้าว หน้า ในการสงครามกำลัง อาวุธ ให้เร็วทันใจจาก ันรัฐบาลไม่ได้แล้ว เรา ก็ควรหันไป ได้ อีกด้านหนึ่ง และด้านนั้นคือ ประชาชน คนไทย ทั้งปวง ผู้ซึ่งมีส่วนได้เสีย อยู่ในอิสรภาพของชาติอยู่ทั่วทุกทิศทุกมุม คนไทยทั้งหลายควรจะรัก กษัตริย์คุณให้โลกเห็นรักมา แล้วใน การบริการชนบทเพื่อสาธารณกุศล ร.ด. พระองค์ทั้งดำ ประช ชน คนไทยยังช่วยกัน คน ละเล็ก ละน้อย สร้าง ได้ เดรัจฉาภายในระยะเวลาไม่กี่ปี จึงอยู่ จะอ้างว่ายากจนเป็นข้อแก้ตัว แต่ ก็ ท่านดังเคยให้ ได้ จะได้ หัน มุ่งหน้า ไป ระดม ยุติ ได้ ด้วย คนคนนั้นเกือบทุกไปประเทศ ซึ่ง เป็นเครื่องแสดง ชาติว่า ความ ตกต่ำ ของเศรษฐกิจนั้นยังไม่ร้ายกาจจนถึงกับคนไทยจะไม่มีความหวังเหลือ มารวมกันสถาปนาชาติให้ปลอดภัย ใน ท่ามกลางมรสุมของ โลก ซึ่งกำลังคุกคามเรื้องสงครามอย่างหนักแน่นอยู่ในเวลานี้

กำลังของคนเรามีพอแล้ว เรามีทั้งคนดีใจกล้าหาญเข้มแข็งใน อันจะต่อสู้เพื่อ ชาติ แต่กำลังอาวุธของเราอย่างนักอ่อนหนา ไม่พอแก่กำลัง ัน ดังกำลังใจที่เรา มีอยู่ จึงคิดว่ากำลังรบของเรายังไม่บริบูรณ์ เราเกิดมาในชาติเรา ต้องรักชาติ ต้องให้ชาติปลอดภัย ต้องมีอะไรอย่างหนึ่ง เป็น เครื่อง ประกัน ความ ปลอดภัย ความ เป็น เอกราช ของชาติได้ ให้มั่นคง มี ฉะนั้น เรา นอกใจไม่ได้กับ "อะไรอย่างหนึ่ง" ที่ว่าเช่น เครื่องประกันความ เป็น เอกราช ของชาตินี้ก็คือ กำลังรบ หรือ การทหารของชาติ เราบำรุงทหาร ก็คือเราบำรุงชาติโดยตรง ทำนองเดียวกัน เมื่อชาติเป็นสุขก็คือเราเป็นสุข และถ้าวโดยปฏิไม้ม การบำรุงทหารของชาติก็

ก็บำรุงตัวเราเองโดยแท้

กระทรวงกลา โหม ทราบดี ถึงน้ำใจอันดีของประชาชนในความปรารถนาจะป้องกันชาติด้วยกำลังทรัพย์ คือสถาปนากำลังรบของชาติให้พอเหมาะพอควร เช่นรถกึ่งยกปืนไม่ จึงได้เปิดทุนสำหรับรับ ส่วนบุคคลบริจาค กองเงิน ๔ ราย คือ

๑. ทุนสะสมอาวุธ

ทุนนี้กองทัพบกเป็นเจ้าของที่ โดยตรง สำหรับรวบรวมเงินซื้อและสร้างอาวุธสมัยใหม่ให้ทันสมัยกับทหารนาชาติ อาทิ เช่นปืนกลหนัก เบา, รถรบ, ปืนใหญ่ ฯลฯ เพราะอาวุธสมัยใหม่มีการพัฒนาไปด้วยความลวดของเวลาทุก ๆ ชนิด ฉะนั้นเราจึงจำต้อง เติบโต แสง หาดอาวุธทันสมัยที่สุด ทั้ง เป็น อาวุธที่มีกำลังแรงแรงเสมอ หรือจะกล่าวอาวุธของทหารต่างคำ

๒. ทุนบำรุงการบิน

ทุนนี้กรมอากาศยานเป็นเจ้าของที่ โดยตรง สำหรับรวบรวมเงินและสร้างเครื่องบิน, สนามบิน เพื่อเป็นกำลังรบอันหนึ่งของชาติ เพราะประชาชนย่อมทราบแล้วว่า กรมอากาศยานของเราเวลานี้ จำนวนเครื่องบินที่ทันสมัยก็ยังหาไม่พอ ประสิทธิภาพของเครื่องบินของ ประเทศได้ด้อยกว่าของผู้อื่นไม่ เราจะต้องการเครื่องบินอีกมาก รายการเกี่ยวกับส่วนนี้ซึ่งกำลังทาง อากาศ ของนานาประเทศซึ่ง ได้กล่าว ไว้ข้างต้น ย่อมเป็นองค์พิจารณาบอกความจำเป็นในอันนี้

๓. ทุนบำรุงกรมต่อสู้ป้องกัน

อสาชยาน

ทุนนี้เป็นทุนเปิดใหม่ ซึ่ง กรมปลัดบัญชา กระทรวง กลา โหม เป็นเจ้าหน้าที่โดยตรง ทุนนี้ปรารถนาให้เป็นทุนสำหรับรวบรวมเงินซื้อและสร้างสรรพอาวุธ และ เครื่อง มือ สำหรับใช้ในการป้องกัน ทาง อ

ตำนานพระธาตุ

ต่อจากหน้า ๓๓

ต้องพระทัยต่างที่ สงคราม โดย-
กรรมพุทธวิธี รบจนให้ทาง
ฝ่ายพระเจ้ายักษ์มีขนาดสูงใหญ่เท่า
กัน กำหนดให้ตั้งในวัดกัณ
ณ โขมโศก ขอม เป็น ทาง กรรม
ยอมให้ ไซนอันเวลาไป พระ-
เจ้า อทิตยราชทรงดำริว่า รบ
ของพระองค์ นั้นมีมากกว่าของ พระ
เจ้าอรรชทายเท่า พระองค์ก็
ยอมมีชัยเป็นแน่แท้ จึงทรงแต่ง
ความตกลง หม่อมหลวงพระเจ้า
กษัตริย์ ซึ่งมีมากกว่า กัณ พระเจ้ายักษ์
ขึ้นได้ยังรวดเร็ว ฝ่ายพระ
เจ้า อรรชทาย ทรงให้ร่างไม้ก่อ-
โค รูปพระเจ้ายักษ์ขึ้นโดยด่วน แล้ว
เอาผ้าขาว ห่มทำยอดให้เรียบร้อย
พอสถิตลงตามกำหนดก็ยก ธนทั้งเอาปูน
โมกข์ทองคำ ใส่ก่อนกรวดแดงโรย
ตามต้นฐานคำ พอสถิตก็เปิดองค์
เจ้ายักษ์ให้ชาวหริภุญชัยเห็น พระเจ้า
อทิตยราชไม่ทันทรงระแวงในอุบาย
ก็รีบเสด็จ ถอยหนีไป ด้วย พละโยธา
พระเจ้าอรรชทายทอดพระเนตรเห็นได้
ก็เกิดประศุพระนครปล่อยพลมีธนู
ออกไล่ตัก จับได้ชาวรามัญมา
ไว้เป็น ทาส กรรมกร เป็น อัน มาก
แล้วจึงทรงตั้งให้ รือเจ้ายักษ์ โครงไม้
นั้นเสีย กลับก่อใหม่ตามดำริเจ้าวิ-
บุรณ์ พระราชทานนามนามว่าเจ้ายักษ์
พราง ส่วนเจ้ายักษ์ที่ชาวหริภุญชัยทำ
ยังไม่ดำริเจ้านั้น ก็รีบตั้งให้ทำคอกจน
ดำริแล้ว ให้เรียกว่าเจ้ายักษ์ม่ง หรือ
รามัญ.

เมื่อชาวรามัญแตกไปแล้ว พระ
เจ้าอรรชทาย จึง ครัดให้พระโอรสคุม
ไพร่พลได้ติดตามขึ้นไป โดยมี
พระทัยว่า ประทับที่ แคว้นนั้น
ถ้าได้ประชิด พระนคร หริภุญชัยแล้ว
จะหัก ขาเมืองได้โดยง่าย พระ
เจ้าอทิตยราชพอทรงทราบข่าว ก็
แต่งทศออกมาจากราชว่า เมื่อเร
ยกไปกรุงละโว้ พระราชบิดาได้
ทำเรากระทำกรรมพุทธ บัณฑิตฝ่ายท่าน

ยกกองทัพมาตั้งนครของเราแล้ว เรา
จะรอนท่านด้วยทศกับ รัดด้วย คอของ
กรรมนั้นนั้นบ้าง เราจะรูดพระกัณ
ณ ด้วยธนูดีเหลือ มกกว่าธนูดีเก่า
กัน เราจะให้ธนูดีด้วยค้ำหอกกำหนด
วันกับกัน ๑ ธนูของใครดีก็ถือว่า
ฝ่ายนั้นเป็นฝ่ายชนะ พระราชโอรส
เจ้ากรุงละโว้ก็รับสั่งบัญชา ๒.๐
ธนูไว้ก็ รับ ธนูคืน ด้วย ค้ำ หอกโดย
แท้ทั้งกลางวันและกลางคืน แต่
ฝ่าย ชาวรามัญ รามัญ รูดพระ ด้วยค้ำ
หอกแต่ในเวลากลางวัน พอคา
กลางคืน ก็รูดด้วย เครื่อง มือต่าง ๆ
ตลอดคืน ธนูชาวรามัญก็ถูกธนูรูด
ได้ธนูก่อน พระราชโอรสก็ถึง
ปราสาทไม่เห็นอุบายจะแก้ไข ก็พา
ไพร่พลดำหนิ ชาวนครหริภุญชัย
จับชาวละโว้ ไว้เป็นทาสกรรมกรใน
ครั้งนั้นเป็นอันมาก พระรามัญม
ธนูนั้นออกจะมีความ กลมเกลี้ยงอยู่
ในพงศาจารย์หริภุญชัย ฉบับหนึ่ง
ชื่อวิธานมูว่า "ถ้าเค็มเค้น
ม ธนทั้งหลาย ก็เอาก้อนดินที่พวก
ชาวกำโหล (ละโว้) รูดได้มาก
ทำหม้อไร่ ที่หม้อเกิดเป็นธนูใหญ่
จึงได้เรียกว่า (อุกระจิรทนะ) แปล
ว่า ธนูหม้อเค้นนั้นมา ธนูใดที่
ชาวเมืองหริภุญชัยรูดด้วยธนูทั้งสอง
คือ ค้ำ หอก และ จอมไม้ เชื้อค้ำ
เอารัษฎะเกกกัน ธนูนั้นจึงได้
เรียกว่า (ภาระทะนะ) แปลว่า ธนู
รูดด้วย เครื่องมือสองอย่าง อีก
ธนูหนึ่งที่ พระเจ้าอทิตยราชให้ รูด
ด้วยค้ำหอก ท่านนั้น ธนูนั้นเรียกว่า
(ทิวะทะนะ) บ้าง แปลว่า ธนูกลาง
วัน ธนูนั้นทางด้านนั้นยังปรากฏอยู่
ครบทุกวันนี้"

ถ้าจะให้เข้าใจตามข้างบนนี้ คง
จะได้ความว่า ชาวละโว้รูด ธนู
ที่เรียกว่าธนูหม้อ ส่วนชาวรามัญ
รูดธนูธนู ธนูคือธนูที่รูดด้วย
ค้ำหอกเท่านั้นในเวลากลางวันธนู
กับธนูที่รูดด้วย เครื่องมือ ทั้ง

สองอย่างในเวลากลางคืนนั้นธนูธนู
ที่เรียกว่า ภาระทะนะ แต่ไม่
ปรากฏในตำนานใดว่า พระเจ้า
อทิตยราชได้ทรง รับ สั่งให้รูดธนู
ธนูธนู เข้าใจกันเพียงแต่ว่าธนู
แก่พระเจ้ายักษ์ ธนูดีไม่มีธนูเครื่อง
มือเวลากลางคืน คำว่าธนู
เรียกว่า ภาระทะนะ ค้ำ หอก ชื่อว่า
หม้อทะน และธนูที่พระนามว่า คา
ทะน ซึ่งนามมากลายเป็นหนองคา
ตัมมาจนทุกวันนี้.

ฝ่ายพระเจ้าอรรชทาย พอทรง
ทราบข่าวว่า พระราชโอรสทรง พ่าย
แพ้สงครามต้องหนีมา ก็ทรง โทมนัส
ด้วยมี พระทัยเค็ม จึงครัดสั่งให้
มหาอำมาตย์ผู้ เชี่ยวชาญผู้หนึ่ง ยก
กองทัพ กลับรับไปตั้งเมืองหริภุญชัย
ให้จึงได้ ปกครองมาตย์กับพระ
ราชโอรส แล้วรวบรวมพล
มีรายออกไป พอกองทัพตาม
หริภุญชัย ความทรงจำก็กลับเตือน
สหายโดยชาวยุโรปทางทิศเหนือ จน
ถึงเมืองเจนน รามัญนั้นพอสถิต จึง
ตั้งและรูดธนูลงมา แต่ก็กลับ
หลงไปอีกหลายทิศหลายทาง จน
ถึงถึงแม่น้ำใหญ่ พิงคนที่ สงดอยู่
คอระพาก ตรงที่เรียกกันว่า ธนู
จันดี แล้วจึงตั้งค่ายพิชิตบนที่
ราบ ตรงเมืองที่เรียกกันว่า เวียง
จาม.

พระเจ้าอทิตยราชได้ทรงทราบ
ข่าวว่า กองทัพละโว้อยู่ที่ตามต้นนี้
ก็ทรงยกไพร่พลไปล้อมไว้ กองทัพ
ปุ๊กริอ มาตย์สู้รบถ่วง ละ ดับยั้ง อา
หารอยู่แล้ว ก็ยอมส่งอาหารโดย
ค้ำ พระเจ้า อทิตยราชจึงกวาดต้อน
ชาวละโว้นี้ มาไว้ ทาง บ้านดอน คก
ของพระนคร ครองไว้ฝั่งแม่น้ำมา
เกลี้ย.

แม่น้ำนี้ได้ชื่อว่าแม่น้ำมาเกลี้ย
พระเมื่อชาวละโว้มาตั้งบ้านเรือน
อยู่นั้น เกิดเป็นโรคภัยไข้เจ็บ เป็น
อันมาก จนเป็น ศพไม่ทัน ตั้งทั้ง
ละโว้และนั่น พระเจ้าอทิตย
ราชทรงทราบ หฤการณ์ ก็ครัดให้
ย้ายชาวละโว้ ไปอยู่ทางทิศภาคเหนือ

ค้ำ หอกที่เรียกกันว่า กัณโพร-
คัมหรือกัณโพร อยู่ต่อมา
นาน ชาวละโว้ก็เกิดถูกเมียน
มา ร้องทุกข์ทูลถามกับบ้านเดิม
พระเจ้า อทิตยราช จึง ทรง รับ สั่ง
ให้ย้าย พระ เจ้ายักษ์มาพด ใน
ราชธานีของ ม. ๒.๐ มีว่า "----
จึงทรง รวมพลนิกร ทั้ง สองฝ่าย
ให้สร้าง ธนูธนูด้วยดีหน้าทางบ้าน
ดอนคกของนครหริภุญชัย แล้ว
ประคับพระพุทธรูป ๒๐ องค์ เป็นที่
ระลึกถึงชัยชนะที่ทรงได้แก่ชาวละโว้
ในกาลนั้น" ม. ๒.๐ ครัดกล่าวว่าได้
เคยไปชมพระ เจ้ายักษ์ที่วัด "กั
คค" ใกล้ ๆ กับหมู่บ้านเด็ก ๆ ทั่ว
หนึ่งห่างจากประตูเมืองลำพูนไปทาง
ทิศตะวันตกราว ๒๐๐ เมตร หมู่บ้าน
นั้นยังมีชื่อว่า ศาลาหม พด พระ
เจ้ายักษ์เป็นรูปดีเหลือมี พระพุท
ธรูปยืนคันธ ๑๕ องค์ แบ่ง ปณ ๒ ชั้น
ชั้น ๑ มีพระพุทธรูปอยู่ ๑๐ องค์ ม.
๒.๐ ครัดเข้าใจว่า เป็น หลานเจ้ายักษ์
องค์นั้นเป็นแน่ และยังมีถ้ำดำเข้าไป
อีกว่า ถ้ำนั้นเจ้ายักษ์นั้นเคยกับ
"ธนู มหาธนู ประสาท" ของเมืองไป
โดนรูดในสงครามมาก (ครัด
ศักราชที่ ๑๒)

เมื่อปุ๊กริอมาตย์กราบถวายบัง
คมต่อพระเจ้าอทิตยราช กลับคืนมา
ยังดอประเดอ ก็เรียกอำมาตย์ผู้
อาสาพระเจ้าอรรชทาย ยกกองทัพ
ขึ้นไปหมายจะแก้แค้น พระยกทัพ
มาถึงเมืองสุโขทัยนคร เรียก
กันอีกว่าเมืองปดาก็เกิด หลง ทาง
ค้ำเคี้ยวกับปุ๊กริอมาตย์ ไปตั้ง
ทัพพลอยู่ยังเมืองรามนคร ซึ่ง
เวลานั้นเป็นเมืองร้างแล้ว พวก
ชาวหริภุญชัย ได้ทราบข่าว ก็ ออก
ตักค้ำโคมค้ำ กองทัพละโว้แตก
กระจัดกระจาย ก็จับนั้นไม่ปรากฏ
ว่ามีอำมาตย์เมืองดอประเดอใด อา
สา กรณมาเมืองหริภุญชัยอีกเลย.

ในครั้งนั้นสมเด็จพระเจ้ามั่งกล่าว
พระเจ้า รุ่งหริภุญชัย ก็สืบ รบ ธน

คนคิด

ต่อจากหน้า ๓๐

ในโรงเรียน ที่ท่านขุนนางของเราได้เคยมา และให้แก่อ่านหนังสือ ที่ท่านเหล่านั้นได้อ่านมา เขาก็สามารถแปลได้ อย่างที่ท่านเหล่านั้นได้แปลหรือไม่."

"เมื่ออยู่ในกรุงเทพฯ ท่านคงเป็นข้าราชการในตำแหน่ง ที่เกี่ยวกับการศึกษาอบรมคนเป็นแน่" เจ้าหม่อมถนัดตนประหนึ่งว่า เขารู้จักกับคุณทวดของเราเป็นอย่างดี.

"คนโดยมากเข้าใจกันผิดว่า การศึกษาอบรมมีอยู่แห่งเดียว ที่โรงเรียน และผู้รับผิดชอบดำเนินการในเรื่องนี้ ก็มีอยู่แค่คนเดียว คือกระทรวงธรรมการ. ฉันเคยทำการอาชีพส่วนตัวบ้าง และเคยเป็นข้าราชการมาบ้าง แต่ไม่ใช่ว่าในกระทรวงธรรมการ. ตามความเห็นของดิฉันแล้ว การศึกษาอบรมมีอยู่ทั่วไป ผู้รับผิดชอบควรจะเป็กระทรวงธรรมการก็จริง แต่ความร่วมมือกันควรจะตั้งให้ขึ้นไปโดยพร้อม พียง ไม่มีการยกเว้นกันเลย. เมื่อกรมการของเรา อ่านหนังสือพิมพ์ ข่าวกรรมกรในต่างประเทศ แสดงความกตัญญูที่ยิ่งใหญ่ เราพากันรู้สึกอย่างไร. แม้ผู้หญิงของเรา ก็เห็นภาพการแต่งกายของชาวต่างประเทศอย่างดี คิดจะลอกเลียนแบบเขาบ้าง. เราพากันรู้สึกอย่างไร. ทำไมคิดเช่นนั้นจึงจากเสดกลงมาจาก หน้าต่างบ้าง และไปไหน ไม่รู้จักกระคุมเดื่อนอกก็เพราะว่า พ่อของเรารู้สึกว่าเสดลงที่กับเดื่อนอกของเรา มันก็เขินอาย. เมื่อปลาสงสัยว่าราชินีก็เด็กได้ฟังเพลงเป็นกันมาก ก็เพราะว่า กระทรวงมหาดไทยได้ยอมอนุญาตให้พระและแม่ของเราเล่นกันอยู่ได้เกือบทุกวัน และมันน่าขันนะเธอ ในกระทรวงเดียวกันนี้เอง ในขณะนี้ทางหนึ่งได้

ส่งเสริมให้พลเมืองอดกาหัดรับคานอนเช่นนั้น ทางกรมตำรวจเรารู้จักว่าชายามตัวเป็น กตัญญู ที่จะให้พลเมืองมีสุขภาพอันสมบูรณ์ มันไปกันคนละทิศละทางที่เดียวไม่ใช่หรือเธอ?" ท่านผู้หญิงหุยกะหุยกะเรณิดน้อยเอ่ยถ้อยคำออกไป "เมื่อเป็นเช่นนั้นเราว่าการศึกษาอบรม มีอยู่แค่ที่โรงเรียนแห่งเดียว และกระทรวงธรรมการเป็นผู้รับผิดชอบ ดำเนินการคน คือได้โดยง่าย. การศึกษาอบรม มีอยู่ทั่วไปจริง ๆ เธอเมื่อก่อนการที่เธอกับฉันได้มาซึ่งกันหาอันอยู่ ในบัดนี้ ก็เป็นการศึกษาอบรมอย่างหนึ่ง แต่ฉันชอบถ้าเราคิดกันเพียงครั้งเดียว แล้วจากกันไป โดยไม่ได้กลับไปอีก ในเวลาไม่กี่ชั่วโมงเราก็ได้เรื่องกันจนหมดในบัดนี้หมด และเราจะไม่เห็นผลอะไร. แต่ถึงอย่างไร ถ้าเราได้ไปปรึกษารองคุณให้ดี เธอจะเห็นพ้องกับฉันว่า การศึกษาอบรมมีอยู่ทั่วไป เมื่อก่อนในโอกาสที่เราได้สนทนากันนี้"

ฉันนึกฟังคำตอบ ของบุรุษเจ้าของบ้านด้วยกิริยาแสดง ความเลื่อมใส เรารู้สึกดีด้วยกับว่ากำลังมานั่งอยู่ คือ หน้าท่านอาจารย์ใหญ่ที่โรงเรียนเก่าของ ข. ฉะนั้น. เขาบอกจะเห็นพ้องกับ ท่านผู้หญิงในเมื่อได้คุยกับคุณ เป็นจริงใน ความรู้สึกของเราเอง. เดิมทีที่จะย้ายกรายเข้ามาในที่นี้ เจ้าหนูก็มี ความหมายใจอยู่แต่ว่า จะคิดเสียก่อนดูจากงานสักคอกหนึ่ง ก่อนจะเข้ามาฟังคำ สนทนาของ ท่านเจ้าของบ้าน เขาแล้ว ก็ได้ทำให้จิตใจของเขาเปลี่ยน ที่หมายไปและในบัดนี้เขาคิดถึงเรื่องกตัญญูงานน้อยอย่างสนิท.

พอเด็กนำไร้ทอมาเพิ่มอีกจากหนึ่ง เจ้าของบ้านก็พูดว่า "ที่

นี้เรามีไร่ไร่กับประทานอย่างไม้ ๓ ๔ คณ ดินเลี้ยงไก่ได้มาก มันสามารถ ให้ ไร่แก่ฉันเกินกว่าที่จะรับประทานได้หมด อาหารอย่างอื่น. เป็นคนดี ผักและปลา ฉันก็ได้มาโดยจำนวน อันเหลือเพื่อขายไร้นั้นเอง. ฉันได้ชื่อว่าเป็นเจ้าของไร่. เป็นผู้เลี้ยงไก่ก็จริง แต่กำหนดให้ไก่ออกไข่แล้ว เธอจะเห็นว่าไก่มันเลี้ยงฉัน มากกว่าที่จะพูดว่าฉันเลี้ยงมันไม่ใช่หรือ คำนึง คิดออกเวลา ๓๐ ปีมาแล้ว ฉันไม่เคยรับประทานเนื้อไก่ ด้วยน้ำมือหรือคำสั่งของดิฉันเองเลย."

"ท่านทำให้ฉันได้แบบอย่างในเมตตากรุณาและความกตัญญู" นายบุญเดิมพูดด้วยความรู้สึกจริงใจ. เมื่อได้ถ้อยคำไว้แล้วไปทำหนังสือ ได้พูดออกไปว่า "อาหาร. ไร่ ของท่านไม่เลวเลย. ต่างกันแต่ฉันไม่เคยรับประทานขนมปัง และดื่ม คัดมและบางทีก็ขับไล่โค กระบือ และแพนขาว กับแกะก็ ยี่ หักปลาอัน อร่อยนั้นเท่านั้น. ฉันไม่กล้าจะแสดงความเห็นว่า ขับไล่ กระบือ ของ ฉันจะดีไปกว่าแกะคัมย้า หัก ปลา ของท่าน เลย. เมื่อฉันลงรถไฟที่นี้ ฉันได้นึกถึง ข้าราชการอย่างผิด ๆ มากครั้งหนึ่งแล้ว" และเขาได้เล่าความรู้สึกของเขาในเรื่องนี้ให้ คุณทวดฟัง "เดี๋ยวฉันจะยกยี่. ไร่. ไร่. ไร่. ไร่."

"เธอยังนึกถึงข้าราชการอยู่อีกหรือ?" ท่านเจ้าของบ้านทวนเรื่องนี้อีก และได้พูดออกไปอย่างถ้อยเป็นจริงจริง "มันไม่มีประโยชน์อะไรคอก ที่เธอจะมาปรารภถึงความส่งสารที่เธอได้มี ค่ะตามธรรมดาของชีวิตจิตใจฉันนี้ ถ้าเธอมีความส่งสารแน่วแน่กระทั้งในสิ่งที่ไม่มีชีวิตจิตใจได้แล้ว มันแปลว่า เธอเป็นคนใจอ่อนเกินไปที่จะอยู่ในชุมชนมนุษย์ได้ เว้นไว้แต่เธอจะไม่ทราบ ว่า ในชุมชนมนุษย์นั้น คนที่เคราะห์ร้ายอย่างที่เราได้รับจากเธอ ก็มีอยู่

เป็นจำนวนมาก และมากเท่ากับ การแสดงความเห็นอย่างเร็วพลันอย่างปราศจากความเห็นอกเห็นใจ นั่นก็เคย. สิ่งที่มีชีวิตเดื่อนอก สิ่งที่มีความรู้สึกถึงสุขทุกข์ ความเจ็บปวดที่เดียนะเธอ! เพราะฉะนั้นเรื่องที่เราเด็กคิดเสียก็ได้ มันเด็กน้อยเหลือเกิน เมื่อเทียบกันมนุษย์. เรา เธอจะส่งสารมนุษย์เถอะ--ถ้าเธออยากจะ ส่งสาร--มนุษย์จำพวก คราวที่ร้าย เช่นเดียนกับเรานี้ละ"

"ฉันไม่ได้คิด ถึง เรื่อง มนุษย์มาก่อน. จนเมื่อท่านมาพูด ฉันจึงพอจะระลึกได้" นายบุญเดิมพูดด้วยถ้อยถ้อยมาหน่อย "ถ้าความคิดเห็นผิดอย่างไหนที่ฉันเดียนของนาง ไปปรากฏขึ้นแก่คนใดคนหนึ่ง. ฉันก็จะกลายเป็นคนที่เขินอาย. และคน ๆ นี้ก็จะเป็นคนเคราะห์ร้ายอย่างยิ่ง ถูกไหมครับ"

"เธอคงคิดว่า เธอเป็นคน ๆ นั้น. และเธอได้รับ ความผิดที่เห็นผิดอย่างไหนที่ฉันเดียน จาก คนอื่น เธอจะได้ คำตอบที่ชัดและซาบซึ้งใจดีทีเดียว"

"ฉันฟัง ท่านพูด รู้สึกอึดอัดมาก. แม้ว่าจะทำให้ รู้สึกอึดอัดอันใจในความดีใหม่ที่ได้รับ"

"พ่อสหาย เธอต้องให้อภัยแก่ฉันนะ ถ้าคำพูดของฉันจะบกพร่องประการที่อันไหนของ เธอบ้าง. เพราะว่าความจริง บางทีก็เป็นสิ่งที่เขินอาย. บางทีก็เป็นสิ่งที่อ่อนโยน. บางทีก็มีธรรม. บางทีก็มีรศหาณ."

"ฉันรู้สึกประหนึ่งว่าท่านกำลังแสดงธรรมอยู่"

"การธรรมะคืออะไรล่ะ?"

"ฉันเข้าใจว่า เป็นเรื่องของความดีงาม"

"แต่เรื่องที่เรากำลังคุยกันอยู่เดียนนี้ เป็นเรื่องที่ไม่ว่าไม่ว่ากันมัน

--- อ่านต่อหน้า ๓๗

เผชิญกรรม

ต่อจากหน้า ๒๕

กันนั้น-- เดือนหงายแจ่มจรัส
รัศมีทรงกลดสว่าง พราวทั่วท้องฟ้า
เกษมสมนัยระยิบระยับอยู่บน แก้ว
น้ำใบแก้วน้อยกลางนักษัตร นม
พิศอ่อนๆ เย็นสบาย แต่ในหัวอก
เกษมสุขมีร้อนแทบพองพริ้ว หัวอก
คิดถึง รัญจวนแล้ว ระทม กอนใจ
การหมั้นยังมีได้กำหนดวัน แต่เกษม
ได้วางแผนรักดังไปราวๆ เมื่อนั้นจะ
สุด ทรมาน เมื่ไ้ไรก็ตรมรันทดแล้ว
แต่เวรกรรมของนันทเกิด ซึ่งคิดว่าจะ
ยอมให้ รัญจวน ต้องเป็นที่พักพิง
ของชายอื่น คานคั่นกันไป -- นัน
ไม่ไร้หทัย ร่ายคำ แรก หรอก นะ ที่ จะ
ฮาระที่ เช่นนี้

เกษมรอนคิดดังนั้น ด้วยคำจ้อง
จันทร์เด่นดวงอยู่กลางดาว ยอด
ไม้ยอดหญ้าไหวระยิบ อยู่ท่ามกลาง
แสงเงาเงา หัวใจเกษมบั่นป่วน
อย่างบอกไม่ถูก ประหวัคคั้วรัญจวน
แล้วเศร้าใจไม่หาย เมื่อต้องคืนก่อน
รัญจวนต้องสูญเสียหน้าตาอย่างใหญ่
หลวง ถอดคอเกษมไว้บนแผ่น
ฟุบหน้าหนึ่งอยู่กับทรวงอก ร้องไห้
ประหนึ่งว่าหัวใจจะแตกเป็นเสี่ยงๆ
หน้าอกของเกษมชุ่มน้ำไปด้วยหยาด
น้ำตา จันทะที่แสงทองส่องฟ้า ไร
รัญจวนจึงได้รู้ความนี้ก่อนจาก
กันที่ริมรั้วบ้าน รัญจวนโผเข้ากอด
เกษมไว้แน่น บอกว่าจะยอมเสียสละ
ทุกอย่างทุกอย่างเพื่อความรัก โอ!
คุณพระคุณเจ้า จงทรงเห็นใจเรา
ด้วยเถิดว่ารักกันเพียงไร บ้านนี้--
เดือนหงายเช่นนี้ รัญจวนคงนอน
ร้องไห้ปนอรรค ปนเวร รัญจวน
อาภุกรรมเร้าจากคุณเม่ รัญจวน
อาภุกรรมมาจากเจ้าถาวร พอดึก
ถึงครึ่งนี้ เกษมถูกพรอดพรากจาก
เก๊อ๊อ แต่ด้วยออกจากบ้านตรงไป
บ้านรัญจวน เมื่อนั้นจะมีได้นัก
แต่เกษมอยากเห็นหน้า อยากปลอบ
ขวัญ อยากกอดไว้แน่นแล้ว
ปลอบใจ

เมื่อภรรยาเห็นไปในเรศ
บ้าน รอบอยู่ริมสนามภายในใจนึก
แห่งบ้านดงฯ เพิ่งมองไปทางบ้าน
ไฟคั่นมีคั่นนิต ดั่งฝันว่ารัญจวน
นอนหลับแล้ว หรือไม่หลับ หรือ
ใจเค็ม ครบ ไป ที่กะโค หลัว ได้สอง
สามก้าวก็พอได้ยินเสียงว่ามากระ
ทบทุ เกษม หุคขึ้นระงับอยู่กับ
ที่ รัญจวนเห็น ภาวในใจนึก
งอแง ย่ำ ไซ้ ไป ทาง เสียง นม
พอดึกเห็น เกษมแทบล้มลงทั้ง
สิ้น เมื่อตัวล้มลงที่หน้าบ้าน
ไม่ไกลไปทางข้างหน้า แสงจันทร์
ส่องตลอดถึงหน้าผาพอดเห็นร่างคน
ทั้งสองยืนอยู่อย่างใกล้ชิด เกษม
จำได้สนิท เมื่เจ้าประคุณ อยู่ นั้น
รัญจวนกับเจ้าถาวรหรือที่นั่น ได้
นี่อะไรกันนี้ เกษมแทบไม่เชื่อด้วย
ความเอง กัดลิ้นจึงมองอยู่
อย่างคดกลิ้งพริ้วเพริศ ร่างของ
คนทั้งสองเคลื่อนออกเดินช้าๆ ผ่าน
หน้าเกษมไปทางประตูบ้าน ไร้อย่าง
ไม่มีปัญหา รัญจวน--และเจ้าถาวร
“ได้วันหลัง ค่อยมาใหม่ นะคะ
บ้านนี้คุณแม่คงคอยเสียแล้ว” เสียง
รัญจวนพูดขณะที่ เดินผ่าน กอดไหล่
ไปกับเจ้าถาวร

“คุณแม่ ท่านไม่อาทรอกนะ”
รัญจวนตอบ “ท่านรู้ อยู่แล้วเต็ม
อก”

แล้วคนทั้งสองเดินผ่านไป หุค
อยู่คนเดียวประศุ กระซิบกระซาบหัว
ข้อคอกระซิบ อย่าง ดังกลั่นน่าน เก
ษมถึงคอก หลับตา ลมของหนูน้อย
ถูกร่างนั้น หัวใจเต้นระรัวไปด้วย
เหตุการณ์อันสุดแสนงดงามใจ จง
ต้องทุรนผองมรณ รอม กระถาง คัน
ไม้พ้อประคับประคองตัว

“--มา หันหน้าแล้วจะมีวิบัติ
ดังคำกล่าวพดลจากมือพี่
นะเพราะดวงใจจระราวี
เป็นเร กัดเสียแล้วกระมังนา
กันนั้น--เสียงร้องดังวิหิตยังก

ดังแว่นมาจากบ้านใกล้ ค้าง เสียง
นี้--ข้าเสียคงหัวใจเกษม เป็นที่
สุดที่เลว ค่อยๆ เหลือจะดับไปค
ประศุ ร่ายกาจเหลือทน เมื่อนั้นทอ
ของรูปแผนเย้ย คู้ ชื่นกอดกันสนิท
คู่เกิด ความระทมทรมานของเมื่อนั้นทอ
คู่เกิด ความ ระทมทรมานของเมื่อนั้นทอ
ใจเค็มที่รักพดล พดล อยู่ ใน อ
แรงกล้า ถ้าทำได้ เกษมใครจะ
โคตรออกไปในบัดนั้น เกษมใครจะ
แต่เมื่อ อาเถิดทำให้ได้ สม เกษ
มใครจะรัก เอาหัวใจของ รัญจวนออก
มาคนใดว่า ประคบประกำด้วยรักอัน
ใดกันหนอ ควรที่รัญจวนมาเป็น
ไป คัดถึงเพียงนี้ เสียงเรารักกัน
มานานหนา เสียงคำนำคำที่รัญ
จวนไว้ อนิจจา รัญจวน เสดทรมาน
ยิ่งหญิงงามเมื่อ

ครู่ใหญ่ต่อมา เจ้าถาวรตาม
หายออกประศุไป รัญจวนโหมมือ
ไห้หน่อยๆ แต่หึงตัวกลับ เค
คงจะรันทมน

“รัญจวน” เกษมร้องเรียกด้วย
เสียงเศร้าๆ

รัญจวนสะดุ้งร้องด้วยเสียงเบาๆ
ยกมือขึ้นทาบอก จ้องมองมาทาง
เกษม

เกษมบังคับใจไว้ อย่างแรงกล้า
เดินออกจากที่ซ่อนช้าๆ ตรงไปหา รั
ญจวน รัญจวนคุกใจ กอหัดไป
ต้องสามก้าว

“หยุด” เกษมดำทับหนักแน่น
แล้วเดินเข้าไป หุคอยู่ตรงหน้า รั
ญจวนยืนตัวตรงอย่างสง่างาม จ้อ
หน้าเขม็ง รวจะฉีกยิ้มออกเป็นริ
เล็กน้อย รัญจวนหลบสายจาง
สับสน ลมบ่งไม่พุดจากใจเค็มระ
ทึกด้วยความประหวัคคั้วใจ

“ในที่สุด รัญจวนก็ออกมาแล้ว
ของคนธรรมดา” เกษมพูดเสียง
หัวเราะลั่น “แค่ อย่างไร ก็มา
เข้าเมืองคาหัว จำเป็น ฉันต้องหัว
คาคาม ฉันจะต้องทำคน ปนคน
ธรรมดา หัว หักคนหนึ่งคานเมื่อเรื่อง”
พดลวาง เข็มจับมือรัญจวนมากำ
ไว้แน่น รัญจวนคุกใจกอดหลัง

จนสุดแขน เกษมหัวเราะในคออย่าง
พอใจ “จะหนีฉันไปไหนนะ แม่
นารีผดของฉันเอง ขณะนั้นฉันไม่
ใช้เกษมคนนั้น ฉันเป็นคนธรรมดา
คนหนึ่ง เข้ามาที่ ฉันก็ๆ ฉันไม่
ฆ่าไม่แทงหรอกนะ”

“จะทำไม้อันนี้?” ในที่สุดรัญ
จวนถามด้วยกระแสร่ำเสียงดังระทม

“ฉันจะไม่ทำในรัญจวน” เก
ษมตอบทำเสียงเด็กเสียงน้อย “ฉัน
ไม่ทำอะไรหรอก แต่รัญจวน
ต้องไปกับฉัน--ไปเดี๋ยวนี้”

“ไปไหน?” รัญจวนร้องถาม
นัยน์ตาเบิกกว้าง ด้วย ความ หวาด
หวั่น

“ไปบ้านฉัน” เกษมตอบม
น้อยๆ

“ไปทำไม” รัญจวนชักรว
เร็ว

“ไปอยู่กับฉัน” เกษมตอบ
หัวเราะทั้งที

“อ้อ! อีฉันเสียใจกะเกษม”
รัญจวนกะเทกเสียงหนักแน่น นัยน์
ที่เขมมอดดับแว้งกะดัง จ้อหน้า
เกษมอย่างไม่เกรงขาม จากแสง
จันทร์ส่องเห็นได้ก้นรัศมีเงาว่า ผี
หนั รัญจวนเคาะเท้าด้วยโกรธจัด

“แต่รัญจวนต้องไป ต้องไป
เดี๋ยวนี้” เกษมเกรี้ยวกราดอย่างน่า
กลัว

“ไม่ไป” รัญจวนแน่นคำ

“ฉันจะชัก ดึง บังคับ” พด
ลวางคางรัญจวนเข้ามาหา “เอา
รัญจวน รัญจวน ร้องไห้คนช่วย
ว่าถูกผู้ร้าย คุกคาม เป็นไร เป
นกัน ให้มันแตกหักกันเสียเดี๋ยวนี้เกิด
ให้มันรู้ไปเถิดว่า รัญจวนคนชายฉ
หรือฉันคนผู้หญิงผิด”

รัญจวนพยายามคืนแต่ไร้ประ
โยชน์ เกษมรวบกอดไว้ด้วยดี แร
อันแรงกล้า รัญจวนไม่กล้าร้อง
แต่ร้องไห้ด้วยความกดดันกดดัน หัว
ใจ ผีหนั ที่เคยเป็นนอปลัด ขัด
เมื่อคบกับรัศมี ดื้อด นัยน์ตาถลอก
ถึงไม่มาด้วยความกดดัน แสงกลัว

--- อ่านต่อหน้า ๓๘

คนคิด

ต่อจากหน้า ๓๖

เขา” เมื่อท่านเจ้าของบ้านเห็น
เจ้าหนุ่มผู้หนึ่ง จึงพูดต่อไปว่า
“ถ้าเขาคิดว่า ฉันแต่งธรรมเนียมเก่า
แล้ว ฉันก็ยากให้เขาเข้าใจความ
หมายของธรรมเนียมเก่า คือสภาพ
ที่เป็นอยู่ตามจริง ไม่ใช่แบบแต่
สภาพตามที่เขาเห็น เพราะเรา
อาจจะเห็นผิด ก็เห็นไม่ตรงกับ
สภาพที่เป็นอยู่ตามจริงก็ได้ค่าที่ฉัน
พูดกับเขา ถ้าไม่ผิดจากสภาพ
ที่เป็นอยู่ตามจริงแล้ว ก็จะมี
ว่าเป็นธรรมเนียมใด”

“เรารู้จักกันดี คิดที่จะ
มีต่อเขาในชั้นนี้ ซึ่งมาปรากฏ
ในความรู้จักของชนในชั้นนี้ ว่า
ไม่ตรงกับสภาพที่เป็นอยู่ตามจริง
นี้ ฉันก็ว่าไม่เป็นธรรมเนียมที่ดี”

“ดู-แล้วแหละเธอ”

ด้วยความสนใจในการสนทนา
ฉันจึงถามว่า ชื่อนี้ชื่ออะไร
และเคยมีเหตุการณ์อะไรบ้าง

“ก็ต่างว่า ในบ้านฉันเห็น
ระอ้าในสภาพ ที่สวยงามงดงามยิ่ง
มาอยู่อย่างนี้ ซึ่งฉันเชื่อว่าเป็น
สภาพที่เป็นอยู่ตามจริง และถ้า
จะมีคนอีก คนหนึ่งเขาจะมาเห็น
ว่าสภาพที่เขาคิดเห็นนั้นจริง
เขาจะไม่ค่อยอยู่เป็นอย่างนี้
ซึ่งเขาเองก็ชื่อว่า เป็นสภาพที่เป็น
อยู่ตามจริง ฉันคิดว่า เราทั้งสอง
ต่างก็จะละความ เห็นว่า ปรากฏว่า
ฉันฝ่ายหนึ่งคิดว่าไม่เป็นธรรมเนียม และ
ระอ้าเองก็ไม่สามารถจะดูขึ้นมาพูด
ให้เราฟังได้ว่า สภาพที่เป็นอยู่ตาม
จริงของเขา เป็นอย่างไรนะ เมื่อเป็น
เช่นนี้เราจะมีทางตัดสินได้หรือไม่
ว่า ฝ่ายใดกล่าวความที่เป็นธรรมเนียม
และฝ่ายใดกล่าวความที่ไม่ใช่ธรรมเนียม
เพราะว่าเราทั้งสองต่างก็มีความเชื่อ
มั่นในความเห็นของตน”

“ด้วยเหตุนี้แหละเธอ จึงได้มี
คำว่า ‘ยุคธรรม’ เพิ่มขึ้นมาอีก
คำหนึ่ง เพื่อทำความระงับความ

แตกต่างแห่งความคิดเห็นดังที่เรากล่าว
ออกมาแล้ว”

“แต่ถ้าคำตัดสินของคนที่ทำหน้าที่
ให้ความยุติธรรมนั้น จ. พึงนับ
ว่าเป็นธรรมเนียมแน่นอนได้ ทุก เรื่องไป
หรืออย่างไร”

“ด้วยเหตุนี้แหละเธอ จึงได้มี
คำว่า ‘ยุคธรรม’ หรือ ‘ไม่เน
ยยุติธรรม’ เพิ่มขึ้นมาอีก คำหนึ่ง
หมายความว่า คำตัดสินนั้นไม่
อาจจะทำความยุติให้แก่คู่กรณี
ได้ หรือถ้าจะกล่าวให้ถูกต้อง
จริง ๆ ก็ต้องว่า ความยุติธรรม
อันนั้นยังไม่เป็นธรรมเนียม คือยังไม่
ตรงกับสภาพที่เป็นอยู่ตามจริง เมื่อ
คำตัดสินนั้นขัดแย้งในสภาพจริง ที่ถือ
ว่าเป็นความยุติธรรม ก็คงไม่มีใคร
เชื่อว่าจะเป็นธรรมเนียมไปทั่ว ความ
ยุติธรรมที่เป็นธรรมเนียม คือ
ความยุติธรรมที่ ตรง กับ สภาพที่
เป็นอยู่ตามจริง”

“ในที่สุด ความสงบระงับโดย
ฉันจึง จะต้องมาลงถึงที่
คือ คำตัดสินให้ เกิดความ รู้ความ
เข้าใจแจ่มแจ้งใน ธรรมเนียม-ธรรมใน
ความหมายที่กล่าวไว้ กล่าวกับ ผอ-
คือสภาพที่เป็นอยู่ตามจริง เช่นนี้
หรืออย่างไร”

“นั่นน่ะสิ จ. ความรู้ชัด
ความรู้แจ่มแจ้ง ความรู้ถูกใน
สภาพที่เป็นอยู่ตามจริง จะระงับ
ความ ที่เห็น แตกต่าง กันได้ โดยฉัน
เชื่อ. ๒+๒ ผลลัพธ์ก็คือ ๔ คน
ที่บอกกล่าวจะได้ผลตรงกันทั้งหมดเพราะ
ว่า ผลที่ถูก ต้อง ย่อม มีอยู่เพียงอัน
เดียว. แต่คนที่บอกเป็น ๕ เป็น ๖
เป็น ๗ ก็จะต้องทู่เข็ญวิงวอน
กันต่อไป.

“การศึกษาธรรมวิทยาทันที
จะเป็นวิชา-ศาสตร์ก็ได้ โภคศาสตร์
ก็ได้ รัฐศาสตร์ก็ได้, ในทางที่ถูก
ด้วยแล้ว, ถัดมาเป็นการศึกษาเพื่อ
ให้รู้ เห็นชัดในธรรมเนียม ในสภาพที่เป็น

อยู่ตามจริงทั้งนั้น. วิชาอันใดที่ยัง
ไม่ดำรงสภาพให้ ผู้ศึกษา ได้รู้
เห็นชัดในสภาพที่เป็นอยู่ตามจริงได้
วิชาอันนั้นก็จะก่อให้เกิด ข้อทู่
เข็ญไม่ลงรอยกันเรื่อยไป หรือ
กล่าวอีกทางหนึ่งว่า ในชุมนุม
หรือสมาคมใด สมาชิกแห่งชุม
มนั้นหรือสมาคมนั้น ย่อมอยู่ท่าต่อ
การศึกษา เพื่อ ความรู้ เห็นชัด ใน
สภาพ ที่เป็นอยู่ตามจริงแล้ว การ
ทู่เข็ญกัน ความวุ่นวายในเหตุไม่
ลงรอยกัน ก็จะเกิดขึ้นไม่มากนัก
ความสงบระงับก็จะคงอยู่ในสมาคม
นั้นนั่นน่ะสิ. เรื่องเช่นนี้ เธอคง
จะได้สังเกตเห็นมาบ้าง ความกระ
แฉะเหตุการณ์ประจำวันที่เป็นไป ใน
กรุง ทพ. ไม่อาจจะเป็นในวงการเมือง
ในวงการค้า ในวงการหนังสือพิมพ์
หรือในวงการใดๆก็ตาม. การทู่เข็ญ
หลายที่เป็นไปด้วยความวุ่นวายด้วย
ความไม่สงบระงับนั้น ก็เนื่อง
มาจากเหตุอันเดียว คือ ความ
เห็นผิดจากที่นอกเหนือ ธรรมเนียม-ฉัน
หมายถึง ธรรมเนียมตามที่กล่าวไว้กับเธอ
แล้ว คือความเห็นผิดจากสภาพ
ที่เป็นอยู่ตามจริง. ข้อทู่เข็ญข้อ
นี้แหละ และ การ ประทุษร้าย ประหัต
ประหารที่มอด มนัมน่าแต่เหตุ
อันเดียว คือความเห็นผิดจากสภาพ
ที่เป็นอยู่ตามจริงเท่านั้น. วิชา
ต่างๆไม่ที่ ประโยชน์เลยนะ ขอ ถิ่น
ผู้ศึกษา ได้ ศึกษาฝึกไปจากสภาพ
ที่เป็นอยู่ตามจริง หรือผู้ศึกษา
ไม่ได้ที่ ความรอบรู้วิชาศึกษา เพื่อ
ผลประโยชน์ เพื่อผลที่ดีคือความ ร
ู้ชัดในสภาพนั้นๆ”

ทั้งต้องคน รับประทานอาหาร
ต่อไปอีกครึ่งหนึ่ง ครั้นเสร็จกิจ
นั้นแล้ว ท่านเจ้าของบ้านได้ชวน
นายบุญเด่นลงไปที่ดงบ้าน ที่
ศาลาใบไม้พันทราย และร่วมเย็น
ด้วยใจ คั่นดื่ม. ณ ที่ที่ร่วมดื่ม ดน
หนึ่ง เมื่อ ได้ จัก เคี้ยว กุ้ง
บด น้ ทราย และ หนังสือ

๒-๓ เต็มใจพร้อม โดยเจ้าของบ้าน
ไม่ต้องออกคำสั่ง บุรุษหนึ่งเป็น
กิจวัตรของท่าน ที่จะลงมาดูบดหรือ
และอ่าน หนังสือ ณ ที่ที่ร่วม ดน
ภายหลังอาหาร ๕ แล้ว.

นายเจ้าของบ้าน หย่อนกาย ลง
บนเก้าอี้ผ้าใบ นายบุญเด่นนั่งลง
บนเก้าอี้อีกตัวหนึ่ง จดบันทึกบน
สมุดของตน ครั้นแล้วนายบุญเด่น
ได้ คั่นดื่ม กาน คั่นดื่ม ไปอีก ว่า

“ในความรู้จักของท่าน ท่าน
เห็นว่า ผู้ศึกษาในทุกวันนี้ เขา
ศึกษาด้วย มีจุดมุ่ง ไปใน ทางไหน
เขามุ่งผลที่สุดคือความรู้ชัด รู้แจ้ง
ในสภาพ ที่เป็นอยู่ตามจริงหรือไม่
อย่างไร?”

“โดยมาก เขาก็ศึกษากัน เพื่อ
ผลคือการอาชีพหรือ” ท่านเจ้า
ของบ้านกล่าวตอบ ต่อไป อย่างระ
มัด “เพราะว่า เป็นธรรมเนียมที่คน
เราจะคิดถึงงานอาชีพ เพื่อประโยชน์
ในการครองชีพ. ความคิด
เช่นนี้ เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้และ
ทั้งเป็นการจำเป็นด้วย เพราะว่า
เมื่อชีวิตคนหมดแล้ว ชีวิตก็จะต้องได้
รับการนำพา และต้องให้ด้วย
อย่างน้อยที่สุด ในเรื่องความอดอยาก
ความยากลำบากในการครองชีพ
เพื่อการครองชีพจำเป็นต่อฉัน. แต่
จะปล่อยให้ความคิด ไปไป เพื่อสิ่ง
นี้โดยฉันจึง หรือว่าจะแบ่งแยกออก
มาตามส่วน เพื่อให้ได้รับการนำพา
ในประโยชน์ทางอื่นบ้าง ฉันเข้าใจ
ว่าถึงตอนนี้ เราจะต้องหยุดพิจารณา
ใคร่ครวญกันอย่างจริงจังเสียก่อน.

“เมื่อฉันยังอยู่ใน กรุงเทพฯ
ฉันได้ ยืม ฟังๆ ของฉัน บรรยาย
เรื่องที่จะจำแนกให้ดูของเรานี้ได้คือ
ศึกษาวิชาชีพ. บางคนจะให้ดู
เรียนวิชาแพทย์ บางคนก็จะให้ดู
เรียนวิชากฎหมาย. ฉันเห็นว่ามี
ที่เขาปรารถนา นี้ เป็นวิชาชีพที่เป็น
หลักฐานควรได้รับอนุญาตทั้งนี้
แต่ฉันได้ฟังว่า วิชา ของเขาตลอด
แล้ว ฉันก็ได้รับความเข้าใจทันที
--- อ่านต่อหน้า ๔๐

ต่อจากหน้า ๗

คนคิด

ต่อจากหน้า ๔๙

เพื่อนที่จะให้ลูกเรียนวิทย์ แพทย์ ได้ วิชาให้เด็กฟังว่า เรียนทางแพทย์ คณิตคุณ ทางใจคงต้อง ถูกออก จากราชการที่ไม่ต้องกลัว เพราะ ว่าเราจะ เป็นคน ทำการ รักษาของ เราเป็นส่วนตัวก็ได้ หรือมีใน ระหว่างที่ทำการราชการเราก็อาจหาราย ได้ทางอื่นเพิ่มเติมอีก มีทางร่ำรวย ได้ไม่ช้ายาก เป็นคนมาไปตลอด ชาติของคุณ' ผู้ที่จะให้ลูกเรียน กฎหมาย ก็ให้คำชี้แจงกับฉันโดย วิเศษสุดดังนี้ เละเมอที่เคี้ยว เด็กก็ คงจะได้รับทราบในหลักการณ์อัน นั้นจริงด้วย. อันที่จริง ฉันจะมี ความเลื่อมใสใจอย่างยิ่ง ถ้าเขา จะให้คำชี้แจงกับฉันว่า การที่เรา คำชี้แจง ให้ลูก ของ เรา เรียนวิชา แพทย์นั้น ก็ เพราะเขาเห็นว่าวิชา แพทย์ นอกจากเป็นวิชาที่เป็น หลักฐานทางอาชีพแล้ว ยังเป็น วิชาที่เปิดช่องให้ ให้ ลูก ของ เรา จะ อดคง ความ เมตตา กรุณา ต่อเพื่อน มนุษย์ ได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุดอีก ด้วย ลูกของเราก็ได้ รับวิชาคน เล่มบวชที่เขาก่อน ซึ่งไม่สามารก จะจ้างนายแพทย์ที่ดีมาทำการรักษา ได้ ลูกของเรายังอาจมีใจที่คิด ฆ่าให้เด็กคนอื่นหนึ่ง ซึ่งผมมอง ความค้ายอยู่ในห้อง แดงที่ดังปรก ไม่มีอากาศบริสุทธิ์หายใจ ชื้นแฉะ มีความสอว่ พียงหลวๆ และมีกลิ่น เหม็นอับๆ. เมื่อก่อนฉันมีลูก น้อยคน คือว่า ปะเพื่อนตาย แล้ว ด้วงดอน ขอร ัก รอด อยู่ต่อสิ่งนี้ คื ดิถี. สอดส่องหน้าตาซึ่งเกือบจะ ต้องกลืนออกมา ด้วยเลือด แล้ว ในที่สุดมันก็ได้รับ พร สม หวังจาก การรักษาพยาบาลอันถูกต้องนั้นเอง. เด็กได้ชีวิตใหม่อีกชีวิตหนึ่ง. ผม ได้ด้อมกอดลูกที่รักดังดวงใจ มี ความสุขเต็มล้น ในชีวิตนี้. ยิ่งกว่า พยายามหาความสุขหรืออะไร - ฐานะมีได้. เมื่อจะจนเจ้าน.

เจ้านายแพทย์ผู้ชราเรา เมื่อได้ประ ด้ภาพเรานั้น ก็จะได้ รับความ มีชีวิตอย่างสูงส่ง. "พ่อสอน, ถ้าคุณพ่อของเรารู้ว่า เขาเรียนเป็นนายแพทย์ เป็นคนกฎ- หมาย หรือเป็นนัก การเมือง ก็ตาม เขาคิดหรือเปล่าว่า คำชี้แจงใน ๒ ประการนี้ จะให้ผลแตกต่างกัน อยู่บ้าง?" "ไม่บังควรรับ มันจะแตก ต่างกันมากมายทีเดียว" นายบุญ เฒ่าบรอนด้วยเสียงหนักแน่นนั้นคง "ในประการที่สาม พูดให้ผม ฟังนั้น จะทำให้เราคิด ถึงชีวิต ของ เราเอง เป็นส่วนน้อย. แต่จะทำให้เราคิด ถึง ความ เมตตา กรุณาในเพื่อน มนุษย์เป็นส่วนใหญ่ หรืออย่าง ไรก็ไม่ทำให้เราใช้ความ คิดที่มเห ดงไป เพื่อเห็นแก่การอาชีพทั้ง หมด หรือเพื่อเห็นแก่ตัวเราเอง คนเดียวทั้งหมด. เราจะได้มอง ความคิดของเราไป ใช้ ในทางอุดม คติอื่นๆบ้าง. ส่วนคำชี้แจงของ เพื่อนของทำนนั้น มันทำให้เรา คิดถึงเรื่องเงินอย่างเคียว คิดถึง แค่งเงินและทองของเรานั่นตลอดชีวิต มันทำให้คนที่ได้ รับคำแนะนำดังสอน เสียหายไปหมด มันทำให้เรามอง ชีวิตในทางที่แคบเหลือเกิน" "ท่านเจ้าของบ้านฉันได้เคยเห็นชาย หนึ่งเฒ่าคง ความ รู้จัก อย่างจริงจัง เช่นนั้น ก็พูดด้วยเสียงอ่อนโยน ว่า "เด็กๆของเราเช่นในจำพวก ที่สมควรจะเรียนเป็นแพทย์ คงจะไม่ เป็นทางที่ดีคำแนะนำเพื่อ เติบโตใน หนทางที่แคบเสียทั้งหมดยกเว้น เรา คงจะมีอยู่บ้าง ที่มุ่งหมายจะเป็น อย่างหลอสร้ายบ้างเคียว" "นั่นมันคืออะไร คำชี้แจงตามของ เด็กเองจริงไหมครับ?" เจ้านาย บุญ ได้ตอบทันที "และดี. คนเช่นนี้ มันเป็นพรพิเศษที่เจ้าเด็ก คนนั้นได้ มาจากสวรรค์. แต่เจ้าเด็กที่นี้

บุญเร้นนี้ ผมคิดว่าในประเทศ หนึ่งๆจะมีอยู่ไม่มากนัก" "ถูกแล้วขอ ฉันตามเช่นนั้น เป็นวิบากกรรมที่ได้บรมไว้แต่ชาติ ก่อน ฉันอยากจะพูดว่า มันเกี่ยว กับว่า ใครทำกรรมไว้อย่างไร ย่อมจะได้รับผลกรรมอันนั้น. ผล กรรมบางอย่างอุบัตินให้ เห็นทันที หรือในชั่วชีวิตของเรา. ส่วนผล กรรมที่เหลืออยู่ ไม่ทันอุบัติน ในชั่วชีวิตนี้ ก็ตามไปอุบัตินใน ชีวิตข้างหน้า. แปลว่าไม่มีการ เลิกแล้วกันไป. แม้เมื่อเราได้ตาย ไปแล้ว นี่เป็นหลักในพระพุทธ- คำสอน. เรื่องบุญบาปที่จะเกิด เองเป็นเอง อย่างไม่มีเหตุ ไม่มีมูล นั้น ไม่มีในพระพุทธศาสนาเลย. แต่ฉันจะไม่ พูดถึง เรื่องนี้ในเวลานี้ โดยละเอียด. เพราะว่า เรากำลัง พูดถึงเรื่องเงิน คำสอนไม่ใช่หรือ. ก็ เขายังไม่ บอ. เราจะไม่ถามไป พูดถึงเรื่องที่กำลังอยู่คือไป" เมื่อ นายบุญเฒ่า ได้กล่าวคำ รับ รอง อย่างแข็งแรง เขาก็ได้สั่งการตาม ของท่านเจ้าของบ้านต่อไปอีก. "ความที่ฉันได้พูดมาแล้ว. เรา จะเห็นว่าในเรื่องผลที่จะได้จากการ ศึกษา. เด็กของเราถูกจับตัว ให้ พังมองไปแต่ทางเคียว คือ ในทางหาเงินเพียงอย่างเดียว. และใช้ ความคิดทั้งหมดแต่เฉพาะในทางนั้น. เมื่อเป็นเช่นนั้น การศึกษาก็ไม่ เป็นไปโดย ประสงค์. เพราะว่า ความคิดทั้งหมดได้ ใช้ ไป ในเรื่อง เงินและงานอาชีพเสียหมดแล้ว. เมื่อ ความประจักษ์ไม่มีการศึกษาเรา จะศึกษาให้จำแจ้งในธรรม คือ ด้ภาพที่เป็นอยู่ตามจริงได้อย่างไร. ด้วยเหตุนี้. การที่มุ่งถึง การวิ- ภาท การประหัตประหาร เพราะ เหตุความร่ำรวยความเห็นแตกต่างกัน ไม่ ดงรอยกัน. จึงมีอยู่เป็นเนืองนิจ. เป็นความจริงอยู่ว่า. ท่านผู้รู้ ท่านไม่ว่าจะ เคียง กัน. เพราะ ความรู้ ความเห็นที่ถูกของของท่าน ย่อมจะตรงกันในด้านที่เป็นอยู่ตาม

จริง. ถ้าอย่างงั้นเอง เราจะได้เห็น ว่า พวกเด็กศิษย์มักจะเคียงกัน เก่งในเรื่องที่คำสอนอยู่. ที่เคียง กันก็เพราะว่า คำสอน บิดๆกับทั้ง ต้องมี. หรือคำสอนผิดๆ ยหนึ่ง คำสอนถูกฝ่ายหนึ่ง. แต่พวกอา- จารย์ท่านไม่ว่าจะ เคียงกัน. เพราะ. ท่านรู้ถูกมากกว่าผู้ผิด. "ถ้าเราปรารภความสงบสุข เพียงไร. เราจะต้องพิจารณาด้วย ความคิดของคนเรามา. การ มุ่งแต่ก จะหาเงินหรือมี. แต่จะมุ่งชีวิตได้ ใน ชั่วชีวิตอย่างเคียว. มาแบ่งให้เป็น ความคิดในทางอื่นบ้าง. เช่นความ คิดในการศึกษา. เพื่อผลอันประ- ด้ก็คือความรู้ในสภาพธรรม ใน ด้ภาพที่เป็นอยู่ตามจริง. ไม่ว่า ในวิทยาการใดๆ. และถ้าเราดำริ จะทำให้เร คิดถึงผลประจักษ์. เป็น อย่างยิ่งกว่าใน การ หาเงิน เพียงไร แล้ว. ก็มันว่าเราได้ทำให้เราได รับความสงบ สุข อย่าง ยิ่งเพียงนี้ เราจะได้ ยืนนิมิตมารดาโดยมาก ปรารภถึงความทุกข์. ที่จะต้อง หนุนให้บุตรได้ รับการ ศึกษาต่อไป ในเมื่อได้ชีวิตแล้ว. เมื่อเรียนคำ เร้ามาแล้ว. ก็อาจจะต้องอยู่ใน ฐานะที่ไร้งานได้. ลูกผู้หญิงเป็น เพราะหวั่นกลัวอดตาย. เพราะ ว่างานที่จัดไว้ ให้ผู้หญิงทำยังมีน้อย มาก. ที่เป็นอย่างนี้เพราะอะไร. ไม่ ใช่เพราะท่านบิดามารดาเหล่านั้นได้ พังมองแต่เฉพาะในทางหาเงินอย่าง เคียวตลอดหรือ. ไม่ใช่เพราะท่าน เหล่านั้นคิดเห็นไปว่า การศึกษา จะ ไม่ให้อะไรเป็นดังจะมอบแทนเลย นอก จากเงินและงานอาชีพ. ท่านนั้นคิด หรือ? ถ้าท่านบิดามารดาจะคิด ถึงผลประจักษ์ในการศึกษา. ซึ่งมีค่า สูงยิ่งกว่าเงินทองหลายเท่าแล้วท่าน จะไม่ปรารภถึง ความ ทุ กข์ อันนี้ เลย. ท่านคงยินดีที่จะได้เห็นทอง ทัพพียุๆของท่านบุตร. บัดนี้ ท่าน หนีไป. แม้ว่าสมมุติแห่งการ - - - อ่านต่อหน้า ๕๑

ชีวิตของคนหนุ่ม

ต่อจากหน้า ๔๑

“ไว้, ยายเอ๊ย!”

ได้ปริญญาสูงส่ง ทางโรคความอดทน, นารีว่าเช่นนั้นไม่ใช่หรือ? เจ้าหมอนี่เป็นคนแปลกๆ เขาคนพอนึก มองเห็นภาพเพื่อนที่เรียนเก่า ของ ท่านได้ดัง ๆ แล้วก็ร้องไห้เองคนเดียวคนเดียว กับ ครุฑรังนั้น

“คุณ คา รบ คี ฤๅณ คา รบ คี ฤๅณ ไหมคะ?”

เอ๊ะ! เจ้าเหตุของเรื่องนี้มันมาจากอะไรกันแน่? คุณเกิดความคิดว่าของมนุษย์เรานี้—ข้างเดือนไปไหนหมดคะ? เรานี้—หัวของเรามีอะไรอยู่ กับ ไตร่อย่างเมื่อหน้ายี่สิบกว่าปี? “เรา—เรา” ท่านเรียก “เรา” มาเป็นประเดี๋ยว”

เราเริ่มกระอักกระอ่วนขึ้นมาหา โดยเร็ว “อะไรคะคุณพ่อ? อะไรกันยายเอ๊ย? คุณ คา ไทรไม่เล่นด้วยแล้วหรือ? ก็—ก็—คุณคา รบ คี ฤๅณ ไหมคะคุณ?”

เจ้าคุณ จิม ทวด เขาก็ อีกรุ่นหนึ่ง “พ่อจะออกไปเดินเล่นนอกประตูคะ รุจา, หิบบิน ก่อให้ที่—”

ท่านเห็นได้ว่าเราทำท่าจะบอกกันอยู่อย่างนี้ถึงเวลาห้าทุ่มครึ่งแล้ว ท่าน ก็อย่างไรก็ดื้อไม่ยอมมีอันมาให้ท่านโดยไม่คิดคำนึงอย่างไร

“คิดไป ด้วย คน ได้ ไหมคะ, คุณพ่อ?”

“อ้อ ไม่ค่ะ คอกรุจา—ไม่” ท่านไม่ต้องการหัดอะไรเลย

ความทรงจำ ท่าน ไทรมาก — รุจา ที่พาท่าน มาดู ภาวะ เรณีย์ ขก ล้อม, ปลุกปลอบ, ประเดา โธมให้ อยู่ เติ ในความดูแลของ เอนจันกระทั่งทำให้ท่านต้องเป็นเช่น

ส่วนพระเวทย์วิจิตร— โอ! ขออภัยจะดำเนินไปตามวิถีชีวิตของ

ใคร เราตระราของท่าน อันระริก เด่นน้อย แต่เจ้า คุณชนวังของท่าน ได้ด้วยไม้เท้า และเริ่มเร่ใจออกเดินอย่างกระปรี้กระเปร่าไปตามถนนอันแคบ ท่านไม่ได้หันกลับมามอง ครุจา ซึ่งท่านทราบดีว่า กำลัง จ้ม คา ความท่านไปเลย แต่ท่านยกมือขึ้นบอกให้หัดอันใดมิได้ให้หัดจนหน้าระริก ที่เดียวด้วยหมัดพุดกาดที่หัวอกนโป.

จนกระทั่ง ไปถึง ท้ายสวนครัว ประตูใหญ่ซึ่งมีคอกอกกนก ครกกันข้ามกับหน้าคาง ห้อง ของท่าน พอดี ท่านเจ้าคุณจึงระลึกลับแผนการ ที่คุณกรุ่นอยู่ ในสมอง ของท่านขึ้นได้ ยักไหล่เล็กน้อย ใน ความคิดอัน รู้ ดี ว่า ก่อนร่างกาดหาญชาญชัยไปดักหน้อยนั้น กัด หาญชาญชัย! แต่ทำไมถึง กัดหาญชาญชัย? ไม่ใช่เพราะเรา คอ หรือ ที่ทำให้ท่าน คิด กัดหาญชาญชัยเช่นนั้น? เหตุใดท่านจะลงมือไปเยี่ยมพระเวทย์วิจิตรไม่ได้? ทำไมจึงจะไม่ออกไปเดินเล่นตามปราสาทกับเพื่อนฝูงบ้าง? คา รบ คี ฤๅณ ประดิษฐ์—พ่อเพื่อนเก่า คงมาทรมานไว้บ้าง ที่คิดว่าท่านคงจะไปเยี่ยม— เจ้าคุณจ้วงคูประคุ้งอยู่ตรง หน้า ด้วย กิ๊ยะอัน ท่าน คิด ว่า ของเราละม้าย—

ทำไม ท่าน จะออกไปข้างนอก ทางประตูนี้ทุกวันนี้ได้? ถ้าท่านมีความประสงค์เช่นนั้น ท่านรู้ดีว่าเราไป ถนัด ที่เดียวที่ ปลดปล่อยให้รู้จักกันท่านไว้แต่ในบ้าน พวกคุณหญิงจะก็ถ้าปลดปล่อยคามใจแล้ว มักจะกลักรับารณค่อมุข ตาม นิสัยที่มีมาแต่กำเนิดเช่นนี้เสมอ— แม้แต่—แม้แต่คุณหญิงของท่าน!

เจ้าคุณรู้ดีที่มีอยู่ที่เรานี้เล็กน้อย เมื่อจะระลึกลับท่าน นี่คงเป็นเพราะไม่เคยเดินถนนแข็ง อย่างถนนที่เราเคย ยางอัดพืดมา ด้วยนานที่เดียว— แต่ท่านไม่ยอมที่จะนั่งรถอีก ประเดี๋ยวก็จะถึงสี่โมง ซึ่งท่านจำได้

เมื่อคราวจากบ้านรักที่ชื่อว่า มีรัก จอครุ่นแน่นเสมอเพื่อเข้าไปบ้านพระเวทย์ดีกันหนึ่ง.

แต่กว่าจะถึงสี่โมงนั้น คุณเวดามัน ช่าง นาน เสมอ นาน — ทาง โกลเด้น โกลเด้น นี้ กระ ไร เลย — โกลอย่างมีนับสิบที่เดียว — ท่านรู้ดีร้อนไปทั้งตัว — ไม่ คยเดิน โกล ร่างกายไม่สมบูรณ์ นี่นา.

ร่างกาย ไม่ สมบูรณ์—หายใจ จะไม่ออก อะไร ๆ ก็ไม่ปรกติทั้งนั้น—กว่า ท่านจะไปถึงแถวที่รักแท้ก็ช้าจนเกินไปก็ หน้อยแทบขาดใจ— เจ้า คุณ โบกมือ ไปที่รถคันแรก ที่ ท่านถึง.

คนรับรถหนุ่ม ๆ คนหนึ่ง โคดตง มาจากที่นั่งและเปิดประตูให้ท่าน.

ท่าน อ้อมมือไปเกาะกรอบประตูรถไว้ เพื่อ มิ ให้เรา ทั้ง คู่ ชุล ลง ได้ เปลี่ยนไม้ ก่อจากมือขวาไปไว้ มือซ้าย แล้วก็เหยียบย่ำประตู เหยียบเพื่อก้าวขึ้นไปบนที่พักเท้า เหยียบเพื่อให้เราอันแสนระรอนท่านก้าวขึ้นไปบนนั้น.

ท่านเหยียบด้วยแรงทั้งสอง ยืน กายด้วยเท้าที่คู่จากบาทวิถี แต่กำลังที่เขมมอยู่ ในตัวไม่รู้ว่าไปอยู่ที่ไหนหมด ทั้ง ไตร่เอง เ้ารอง ท่านก็พลาด เราท่านความหนัก ขวางขวางไม่ไหว มือที่เหยียบข้างรถไว้หลุด ล้ม ไทรลง หน้าแข็งทื่อ คู้ คู้ บัง โกลน รก อย่าง จัง.

เสียงเจ้ากรรม ดัง โธษ ออกมา จากถาดคอของท่านโดยไม่ตั้งใจ.

ขณะนั้นคนรับรถ ชำมาพวงท่าน ลูกขึ้น ประคองไว้ “โปรดให้ผมช่วยครับ” แล้วร่าง อันเบบบาง ของท่าน ก็ถูกยก ขึ้นไป ที่ พนัก หลัง เหมือนอย่างอันเด็ก ๆ งาม —

เราข้างหนึ่งของท่าน มี โลหิตซึม ออกมาซึม ๆ ท่านเรื่อเน่ที่คิดว่า หน้าแข็งของเรานั้นคงแตก.

“ไปไหนหรือ?” คนรับถาม.

ไปไหน? ข้าแต่ฝั่งเทวดา ทั้งหลาย ใคร จะตอบได้ บ้างว่า ไปไหน? ท่านดำเนินรู้ดีกับตัวเอง ท่านขึ้นมาทันทีว่าท่านไม่มีที่ จะไป

“คิดเป็นอารมณ์”

คิดเป็นอารมณ์เกิดประเสริฐสุดของมนุษย์ทุกชาติ ศาสนา นับแต่เด็กหนุ่มเขาวัดเจ้าพรานคนกระยาจกไพร่พร้อมผู้ดี หากมีสติคิดพิจารณาอย่าง และเพียรพริ้งเชิดหน้าชูราศรี อันอารมณ์เสียสละบรรดา มีค่าที่แท้แต่ในเมื่อใหม่กรัน ขอลายเก่าเสวยสลดหมดสวส ไม่ร่นรวบสวสก็สิ้นสัสสิ้น เพียรรัดรัดเรือนทองท่านองกัณ ไม่ก็วันก็คงหน้าไม่หมายชม อันงามสละงามกว่าอารมณ์อื่น ช่างสละชื่นชวช่วยที่สวสสม ถึงทกน้ามกลองไม่หมองคม วรรณิยมทุกกาลสถานเอช.

คุณหนู

เรื่องของหญิง

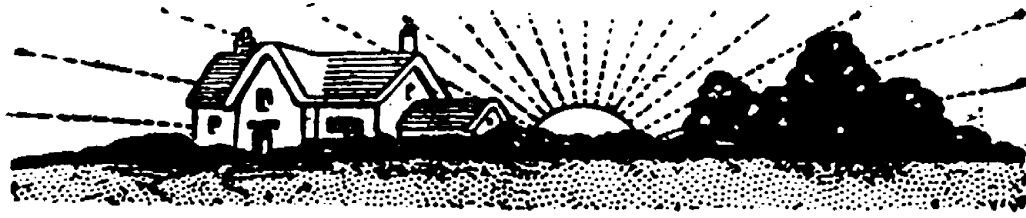
(ต่อจากหน้า ๔)

และได้คำตอบ มังเฉย ปราศจากออกมาว่า “เดี๋ยว, ฉันไม่รักเธอ เด๋ว” ผลที่จะได้รับจากคำ คอบนั้นคงเป็นไปในท่านของเดิวกั้น เน่ที่เด๋ว — ผู้หญิงที่ไม่ฉลาด พอเท่านั้น จึงจะปลดปล่อยตัวให้เบ็ด เหย โดยการคั่งกระทุ่ถามเช่นนั้น กระทุ่ถามซึ่งอันที่จริง ควร จะ คอบ กับด้วยการกระทำไม่ใช่คำพูด เมื่อ อยู่ กับด้วยกันนาน—นานไป.

ท่านไม่เคยรู้จักสถานที่หนึ่งที่ใดที่จะ ไปเลย. นารี ก็ไม่เคยบอก — ท่าน ดั้นรื้อนนี้.

นาคาแห่งความนึกหวัง ชิมออก มาคดหน้อยคาอันแห่งเงาของท่าน.

“บ้าน!” ท่านหันไปบอกคน รก โบกมือขึ้นไปทางประตูหลังสวน ที่เพ่งจำออกมาเมื่อสักครู่. “ไปบ้าน”

ถ้าท่านคอยดูประชาชนที่กำลังผ่าน ท่านไป
ทำงานทั้งโคะชวคยานและเดิน ในเวลาเช้า
ทุกวันท่านย่อมจะสังเกตเห็นคว มจรี.ได้ ๒
ข้อ คือ (๑) แทบทุกท่านมีหนังสือพิมพ์
รายวันถือติดมือไปด้วย และ (๒) ท่านที่
ถือ หนังสือพิมพ์ ประชาชาติเพิ่ม จำนวน
คนมากขึ้นทุกที ทั้งนี้เมื่อประกอบกับ
สถิติความแพร่หลายของเราที่ได้รู้หน้าไป
อย่างน่าพิศวง ชั่วระยะที่ได้ดำเนินงานมา
บรรจบครบรอบ ๒ ปีนี้แล้ว ก็เป็นที่ควรพินิจ
ใจที่เราได้จับความต้องการของท่านผู้อ่านทุก

การที่ประชาชนได้นิยมประชาชาติอย่างแพร่
หลายอยู่ในเวลานี้ ก็เพราะย่อมทราบกันว่า
ท่านจะได้อ่านหนังสือซึ่งเป็นผู้นำในทางการ
เมือง ในข่าวสาร ในวิทยาการ และความรู้
เป็นไปและเป็น อยู่ของโลก และของชีวิต
ตามมาตรฐานใหม่ อันประชาชาติได้ตั้งขึ้น
ในโลกหนังสือพิมพ์ของเมืองไทย หรือ
จะพูดให้สั้นก็คือ “ประชาชาติเป็นของประ
ชาชน” การอ่านประชาชาติจะทำให้ท่านเป็น
คนค้นคว้าอยู่เสมอในโลกและสมัยที่ทุกคน
ต้องอยู่ อย่างตื่น ตระตัวอยู่อย่าง มีชีวิตจิตใจ

ประจักษ์ชัด

สูงในจำนวนคนอ่าน นำในการเมือง, ข่าว, วิทยาการ และเรื่องของชีวิต

เจ้าของ: หม่อมพริศ รวบรวม ณ พระธาตุนคร
บรรณาธิการ: นายมาลี ชุพันธ์ ผู้พิมพ์โฆษณา: นายบุญทอง เกษม
สำนักงานและพิมพ์ที่โรงพิมพ์ประชาชาติ ถนนหลานหลวง โทรศัพท์ ๑๒๕๕